

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Harrison Harry\Harrison Harry - Ocelova krysa 0 - Zrozeni ocelove krysy.pdb

PDB Name: Zrození ocelové krysy.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.9.2003
Modification Date: 24.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

HARRY HARRISON

ZROZENÍ OCELOVÉ KRYSY

Název originálu:
A STAINLESS STEEL RAT ISBORN
Poprvé vyšlo roku 1985
v nakladatelství
Bantam Books
v New Yorku

1

Jakmile jsem se přiblížil k hlavnímu vchodu První banky Rajského kouta, senzory vycítily mou přítomnost a otevřely s automatickou vlídností dokořán dveře. Rychle jsem překročil práh a zastavil jsem se. Ovšem právě jen tak daleko uvnitř, aby se dveře za mnou nemohly zavřít. Ve chvílce jsem vytáhl z tašky obloukovou svářečku, otočil jsem se a podíval jsem se, jak se dveře zavírají. Změřil jsem si čas jejich reakce při předchozích návštěvách banky, takže mi bylo známo, že mám 1,67 vteřiny, jestli chci udělat to, co je udělat třeba. Dost času. Oblouk se rozzářil, zahučel a spojil dveře neoddělitelně s rámem. Nyní mohl mechanismus jen bezmocně bzučet. Za okamžik nastal zkrat, vyletělo několik jisker a vše ztichlo.

„Ničení majetku banky je zločin. Jste zatčen.“

Robot bankovní strážce při řeči natáhl své dlouhé, měkké ruce, aby mne zadržel do příchodu policie.

„Tentokrát ne, ty rozvrzaná hromada šrotu.“ Zavrčel jsem a dloubl ho do prsou bodlem na dikoprasata. Dva kovové konce mu poskytly tři sta voltů a spoustu ampérů. Dost na to, aby člověk jemně naznačil tunovému dikopraseti, že něco chce. A taky dost na to, aby zcela zničil robota. V obvodech nastalo několik zkratů. Ze všech spár se vyvalil dým a stroj se svalil na podlahu s velmi uspokojujícím rachotem.

Za mými zády. Postoupil jsem totiž už několik kroků a odstrčil starou paní stojící u kasy. Vytáhl jsem z tašky velkou pistoli, zamířil ji na pokladní a panovačně zavrčel:

„Peníze nebo život, sestřičko. Naplň tuhle tašku prachama.“

Velmi působivé, až na to, že se můj hlas skoro zlomil a poslední slova zazněla spíše jako kvičení. Pokladní se usmála a snažila se zamaskovat obavy drzostí.

„Běž domů, synáčku. Tohle není...“

Stiskl jsem spoušť a bezzákluzová pětasedmdesátka jí zahřměla hned vedle ucha. Oblak dýmu ji oslepil. Nebyla zraněna, ale efekt byl stejný. Oči se jí obrátily v sloup a pomalu se složila za pokladnu. Jimmyho diGrize tak snadno nezastrašíte! Jediným skokem jsem překonal přepážku a zamával pistolí na zbytek zděšených zaměstnanců.

„Všichni ustupte! Rychle! Nechci, aby nějaký hlupák stiskl poplachové tlačítko. To je ono. Ty, špekoun!“ Ukázal jsem hlavní na tlustého pokladního, který mne doposud vždy ignoroval. Nyní byl velice horlivý. „Napln tu tašku prachama, jen velké bankovky, a hned!“

Funěl a potil se, ale udělal to tak rychle, jak to jen dokázal. Klienti a pracovníci stáli okolo v podivných pózách, zřejmě ochromeni strachem. Dveře do kanceláře vedoucího zůstaly zavřené, což znamenalo, že tam asi není. Tlust'och naplnil tašku bankovkami a podal mi ji. Policie se neobjevovala. Měl jsem velkou šanci se odtud dostat.

Zabručel jsem něco, o čem jsem doufal, že to zazní jako drsná nadávka, a ukázal jsem na pytel naplněný roličkami mincí.

„Výhod' ty drobné a napln ho taky,“ zavrčel jsem s úšklebkem.

Spěšně vyplnil můj rozkaz a zakrátko byl i tento pytel plný. Po policii ani vidu ani slechu. Je možné, že nikdo z těch přitroublých úředníků nezmáčkl poplachové tlačítko? Asi ano. Bude třeba použít drastičtější prostředky. Natáhl jsem se a chytil další pytel s mincemi. „Napln i tenhle,“ rozkázal jsem a postrčil ho k úředníkovi.

Při tom jsem nenápadně stiskl loktem poplachové tlačítko. Jsou dny, kdy si člověk zkrátka musí všechno udělat sám. To konečně vyvolalo kýžený efekt. Než byl třetí pytel naplněn a já se odpotácel se svou kořistí ke vchodu, policie se objevila. Velice efektně. Jednomu z jejich pozemních vozidel se podařilo nabourat do druhého (policejní akce je v těchto místech nádherně nezvyklý jev). Rozbourali jakýsi stánek, nalomili lampu a vystrašili několik kolemjdoucích. Nakonec se jim ale podařilo vystoupit, seřadit se venku a připravit si zbraně.

„Nestřílejte!“ zakvíčel jsem opravdu zděšeně, protože většina policistů nevypadala moc inteligentně. Nemohli mě přes okno uslyšet, ale zato mne viděli. „Je to atrapa. Podívejte se!“ zavolal jsem.

Přiložil jsem si pistoli k hlavě a stiskl spoušť. Z generátoru dýmu se vyvalil efektní obláček kouře a od zvukového efektu mi až zazvonilo v uších. Sesunul jsem se za přepážku a zmizel tak před jejich vyděšenými pohledy. Teď by aspoň neměli střílet. Trpělivě jsem čekal, oni křičeli, nadávali a nakonec vyrazili dveře. Může se vám to zdát divné, ale nic podivného na tom není. Jedna věc je vyloupit banku, jiná je udělat to tak, aby vás při tom museli chytit. Proč, můžete se zeptat, proč by měl být někdo tak hloupý? Velmi rád vám to prozradím. Abyste pochopili motiv mého jednání, musíte napřed pochopit, jaký je život na téhle planetě. Jaký byl můj život. Poslouchejte. Rajský kout byl založen před několika tisíci lety jakousi exotickou náboženskou sektou, která naštěstí již zcela zanikla. Přiletěli sem z nějaké jiné planety. Někdo říká, že to byla bájná Zlejenně nebo Země, předpokládaná kolébka celého lidstva. Já tomu ale nevěřím. Každopádně se jim moc dobře nevedlo. Nekonečná práce možná pro ně byla příliš. Nepochybně to nebyl v těch dávných dnech žádný odpočinkový svět. Učitelé ve školách nám to ostatně připomínají tak často, jak je to jen možné. Zvláště když nám říkají, jak je v současné době mládež zkažená. My se jim zase snažíme neříkat, že oni tudíž musí být zkažení také, protože za posledních tisíc let se zde určitě nic nezměnilo.

Jistě, v počátcích tu muselo být těžko. Veškerý rostlinný život byl pro lidský metabolismus ryzím jedem a musel být zlikvidován, aby se mohly ujmout požitelné rostliny. Místní fauna byla rovněž jedovatá a navíc vyzbrojena roztomilými tasáky a drápy. Bylo to těžké. Tak těžké, že obyčejné krávy a ovce měly až strašidelně malou šanci na přežití. Tehdy pomohlo genetické inženýrství a bylo vypěstováno první dikoprase. Zkuste si představit - budete potřebovat opravdu bujnou představivost - tunového zlého divoáka s ostrými kly a příšernou náturou. Již to samo o sobě je dost zlé, ale představte si ho s dlouhými bodlinami podobnými dikobrazím. Ten nápad, ať už jakkoli podivný, slavil úspěch - a protože na farmách se stále chová mnoho dikoprasat, má zřejmě stále nějaký smysl. Uzené šunky z dikoprasat z Rajského kouta jsou proslulé po celé Galaxii.

Jenže nikdo z té galaxie se nějak nehrne tuhle prasečí planetu navštívit. Vyrostl jsem tady, tak to vím. Tohle místo je tak beznadějně, že tu nudou umírají i dikoprasata.

Nejsměšnější je, že kromě mě si toho asi nikdo nevšiml. Všichni na mě pokaždé tak divně zírají, když to říkám. Moje máma tvrdila, že to jsou problémy dospívání, a pálila v mém pokoji bodliny dikoprasete - lidová medicína na takové problémy. Táta se zase obával, že to je začátek šílenství a zvykl si mě průměrně jednou za rok odvést k lékaři. Psychiatr nezjistil nikdy nic nenormálního a chrlil teorie, že se ve mně objevily vlastnosti prvních kolonistů, že jsem prostě jednou z obětí té Mendelovské loterie a tak. To bylo ale před mnoha lety. Od rodičovské starostlivosti jsem měl pokoj od té doby, co mě táta vyhodil z domu. Tehdy mi bylo patnáct. Stalo se to jedné noci, kdy mi tatínek prohledal kapsy a zjistil, že mám víc peněz než on. Máma s ním ochotně souhlasila a dokonce mi sama otevřela dveře. Myslím, že se mě rádi zbavili. Určitě jsem do jejich ospalé existence vnášel příliš mnoho nervozity.

A co si myslím ještě? Myslím si, že takový vyhnánek je občas příšerně osamělý. Ale nemyslím, že by pro mě existovala nějaká jiná cesta. Souvisí s tím jistě problémy, ale problémy mají vždy nějaké řešení.

Tak například. Jedním z mých problémů bylo to, že mě mlátily větší děti. Začalo to hned, jak jsem šel do školy. Na začátku jsem udělal tu chybu, že jsem jim dokázal, o kolik je má inteligence vyšší než jejich. Buch - a monokl. Školním tupcům se to tak zalíbilo, že se museli řadit do fronty, aby mě mohli zmlátit. Tenhle kruh malérů jsem prolomil teprve tehdy, kdy se mi podařilo podplatit univerzitního učitele tělesné výchovy, aby mě naučil technikám boje beze zbraně. Počkal jsem, až budu opravdu dobrý, a teprve tehdy jsem začal rány vracet. Zmydlil jsem nejdřív svého nejčastějšího trapiče a pak tři jeho přísluhovače. Říkám vám, že všechny malé děti se od té doby staly mými přáteli a nikdy se nenabažily vyprávění o tom, jak jsem jednou honil šest nejhorších surovců okolo školy. Jak jsem již řekl, problémy mají řešení - a řešení přinášejí radost.

A kde jsem vzal ty peníze na podplacení učitele? Určitě ne od táty. Moje týdenní kapesné byly tři dolary, což stačilo

stěží na dvě oranžády a pytlík bonbonů. První obchodnickou lekci mi nedala chtivost, ale nouze. Koupit levně, prodat draze, zisk si nechat pro sebe.

Samozřejmě že nic nejde koupit bez základního kapitálu. Rozhodl jsem se tedy nic neplatit za základní zboží. Všechny děti kradou v obchodech. Procházejí tímhle obdobím a obvykle ho ukončí výprask po prvním neúspěchu. Viděl jsem nešťastné a ubrečené oběti a než jsem zahájil kariéru v oblasti drobné kriminality, věnoval jsem úsilí průzkumu trhu a stanovil si několik pravidel.

Za prvé, držet se co nejdál od drobných obchodníků. Znájí své zboží a je v jejich zájmu zachovat ho v netknutém stavu. Je tedy třeba dělat nákupy ve velkých obchodních domech. Pak stačí dávat pozor jen na hlídky a poplachový systém. Důkladná znalost jejich činnosti umožní vypracovat metody, jak se vypořádat s těmito překážkami.

Jednu z mých nejranějších a nejprimitivnějších metod - červenám se při prozrazení její primitivnosti - jsem nazval knižní past. Vytvořil jsem krabičku, která vypadala přesně jako kniha. Měla ale dno na pantech a pružinu uvnitř. Stačilo ji jen položit na nic netušící sáček bonbonů a dobrota zmizela uvnitř. Bylo to jednoduché, ale účinné zařízení, které jsem používal dost dlouhou dobu. Měl jsem už v plánu se jej vzdát a uchýlit se k dokonalejšímu triku, když tu jsem si ale uvědomil možnost, jak s ním skončit mnohem užitečněji. Rozhodl jsem se vypořádat se Smraďochem.

Jmenoval se Bedford Smikingham, ale každý mu říkal Smraďoch. Tak, jak jsou někteří lidé rození tanečníci nebo malíři, jsou zase jiní stvoření k nižším cílům. Smraďoch byl rozený donašeč. Největší radostí jeho mladého života bylo udávat spolužáky. Pokukoval, sledoval a donášel. Žádný dětský prohřešek pro něho nebyl tak malý, aby ho nezaznamenal a neoznámil ho učitelům. A oni ho za to zbožňovali. To jen pro ilustraci, jaké jsme měli učitele. Nebylo možné ho dokonce ani beztrestně ztlouct. Každý věřil jemu a mstitelé byli trestáni.

Smraďoch mě kdysi urazil. Nepamatuji si přesně jak, ale stačilo to, aby se v mé hlavě zrodily temné a plodné myšlenky, ze kterých se posléze vyklubal plán. Všichni chlapi se rádi vychloubají a má pozice se velmi upevnila, když jsem kolegům ukázal knižní past na bonbony. Zaznělo achání a ochání, které zesílilo v okamžiku, kdy jsem zadarmo rozdál část svého lupu, abych si je získal. Nejenže to umocnilo moji pozici. Postaral jsem se také, aby se to stalo na místě, kde mohl Smraďoch bez problémů odposlouchávat. Pamatuji si to, jako by to bylo včera, a při té vzpomínce mě stále hřeje u srdce.

„Nejen že to funguje, ale ukážu vám taky jak. Pojd'te se mnou do Mingova obchodního domu.“

„Můžeme, Jimmy? Opravdu můžeme?“

„Můžete. Ale ne všichni najednou. Chod'te po jednom a postavte se tak, abyste viděli na pult s bonbony. Buďte tam přesně ve tři - a fakt něco uvidíte.“

Uviděli něco mnohem lepšího, než si dokázali představit. Poslal jsem je pryč a pozoroval ředitelnu. Jakmile tam Smraďoch vstoupil, běžel jsem dolů a vloupal jsem se do jeho skříňky.

Šlo to jako po másle. Jsem na to pyšný, protože to byl první mnou připravený zločinný scénář za účasti jiných osob. Ve stanovenou dobu jsem u Minga přistoupil k pultu se sladkostmi a snažil jsem se nevšímat si strážníků, kteří se na oplátku snažili předstírat, že mě nepozorují. Volným pohybem jsem položil knihu na bonbony a sehnul jsem se, že si jako zavážu tkaničku.

„Chytili jsme tě!“ vykřikl nejsilnější z nich a čapl mě za límec.

„Mám to!“ zajásal jiný a popadl knihu.

„Co děláte?“ zachrčel jsem. Jinak to nešlo, protože jsem visel ve vzduchu a kabát se mi utáhl kolem krku. „Zloději. Vrať mi mou učebnici dějepisu. Stála sedm dolarů. Koupila mi ji máma za peníze vydělané pletením rohoží z bodlín dikoprasat.“ Zachrčel jsem to nezvykle spisovně.

„Knihu?“ posmíval se ten tupec. „Víme o ní všechno.“

Chytil ji za desky a zatáhl. Otevřela se - a když zavířily listy, výraz jeho tváře byl skutečně nádherný.

„To je podlej trik,“ zapištěl jsem a rozepnul jsem si plášť, abych se uvolnil. „Nastrojil to zloděj, kterej se vytahoval, že tuhle metodu používá. Táhle stojí. Ten, jak mu každě říká Smraďoch. Chyťte ho, než uteče!“

Smraďoch stál a bezmocně zíral, když se kolem něho ochotně sevřely ruce spolužáků. Jeho učebnice spadly na podlahu, falešná kniha se otevřela a bonbony se vysypaly.

Byla to nádhra. Slzy, křik, vzájemné obviňování. Přitom to skvěle odvrátilo pozornost hlídačů. Ten den totiž procházel testem můj Lovec bonbonů číslo 2. Těžce jsem na tom zařízení pracoval. Pracovalo na základě tiché vývěvy s vývodem ukrytým v mém rukávu. Přiblížil jsem ústí k cukrovinkám - a hop! První tyčinka zmizela z dohledu. Svoji dráhu ukončila v kapse mých kalhot. Či spíše šeredných pumpek, které jsme museli nosit jako součást školní uniformy. Pumpky byly volné, nad kotníky silně stažené gumou. Tyčinka do nich klidně spadla, za ní další a další.

Jenže se něco zaseklo a nebyl jsem s to tu zatracenou mašinu vypnout. Díky bohu za Smraďochovy výkřiky; Všechny pohledy mířily na něho a ne na mne, zatímco jsem bojoval s vypínačem. Mezitím vývěva stále pracovala a bonbony mizely v mém rukávu a pak v kalhotách. Nakonec se mi to podařilo vypnout, ale kdyby se kdokoli podíval ke mně, prázdný regál a mé vycpané nohavice by mohly vzbudit jisté podezření. Naštěstí to nikoho ani nenapadlo. Odešel jsem ven, jak nejrychleji to šlo. Spíš jsem se nejistým krokem vymotal. Jak jsem již řekl, tahle vzpomínka mi bude vždy velmi drahá.

Samozřejmě to nevysvětluje, proč jsem se nyní rozhodl vyloupit banku. A nechat se chytit.

Policisté nakonec rozrazili dveře a vtrhli dovnitř. Dal jsem ruce nad hlavu a uvítal jsem je vřelým úsměvem.

Narozeniny, to je dostatečný důvod. Mé sedmnácté narozeniny. Dožít se sedmnácti let je zde, v Rajském koutě, velmi důležitý mezník v životě mladého člověka.

Soudce se sklonil a přátelsky na mě pohlédl.

„Tak Jimmy. Řekni mi, co je to za hloupý vtip?“

Soudce Nixon měl chatu u řeky, kousek od naší farmy.

„Hele, jmenuju se pan James diGriz. A prasata jsme spolu nepásli.“

Jak si můžete snadno představit, soudce znatelně zrudl. Jeho velký nos se snažil napodobit rajče a chřípí se roztáhlo.

„Chovej se k soudu s větším respektem. Jsi obviněn z vážných přečinů, chlapče, a bude pro tebe jen dobré, když se začneš chovat civilizovaně. Pan Arnold Fortescue byl jmenován tvým právním zástupcem a...“

„Nepotřebuju obhájce, a určitě ne starýho Šilhouna, kterej se v jednom kuse nalejvá a kterýho nikdy nikdo neviděl střízlivýho...“

Z řad pro veřejnost zazněla kaskáda smíchu, která soudce rozzuřila.

„Klid v soudní síni!“ zařval a zabušil kladívkem tak silně, až zlomil násadu. Odhodil zbytek do kouta a zlostně na mě pohlédl.

„Nevyváděj soud z míry. Obhájce Fortescue byl jmenován...“

„Já ho nechci. Pošlete ho zpátky do Mooneyovy hospody. Přiznávám se ke všemu a vzdávám se na milost tomuhle nemilosrdnému soudu.“

Nadechl se a vzdychl tak, až jsem sebou škubl. Rozhodl jsem se trochu ubrat, protože kdyby soudce dostal infarkt a zemřel, byl by proces uznán za neplatný a já bych ztratil spoustu času.

„Omlouvám se, ctihodný soude.“ Sklonil jsem hlavu, protože bylo nad mé síly zadržet smích. „Ale já jsem se provinil a musím být potrestán.“

„To už je lepší, Jimmy. Vždycky jsi byl bystrý chlapec a já se s lítostí dívám, jak se mrhá takovou inteligencí. Půjdeš do polepšovny na dobu nejméně...“

„Omlouvám se, ctihodný soude,“ skočil jsem mu do řeči. „To není možné. Kdybych spáchal tento zločin minulý týden, nebo minulý měsíc, to by byla jiná! Zákon to říká jasně - není pro mě jiné východisko. Dneska mám narozeniny. Je mi sedmnáct.“

To ho zchladilo. Policisté trpělivě čekali, až pracně vytřuká údaje na klávesnici počítače. Současně a stejně pilně klepal na klávesnici svého přenosného terminálu reportér z „Ozvěn Rajského kouta“. Vypadalo to na šťavnatou zprávu. Za chvíli soudce našel odpověď. Vzdychl.

„Je to pravda. Záznamy potvrdily, že je ti dnes sedmnáct let a dosáhl jsi plnoletosti. To by nepochybně znamenalo vězení. Je ale třeba vzít v potaz okolnosti. Je to první přestupek, pak je tu nízký věk obžalovaného, skutečnost, že on sám si je vědom toho, že spáchal špatný čin. V pravomoci tohoto soudu je udělat výjimku, odložit rozsudek a propustit obžalovaného na podmínku. Mé rozhodnutí je následující...“

Poslední, co bych chtěl slyšet, bylo jeho rozhodnutí. Nešlo to tak, jak jsem si to naplánoval. Vůbec ne. Bylo třeba něco udělat. Provedl jsem to. Můj výkřik přehlušil soudcova slova. Za stálého křiku jsem vyskočil hlavou napřed z lavice obžalovaných, obratně jsem se převálil po podlaze a rozběhl jsem se přes síň, ještě než šokované obecenstvo stačilo pomyslet na jakýkoli pohyb.

„Nebudeš o mně psát žádné sprosté lži, ty nafoukaný kokto!“ vykřikl jsem, vytrhl reportérovi terminál z rukou a hodil jsem ho na podlahu. Pak jsem přístroj za šest set dolarů roztápal na šrot. Odskočil jsem, ještě než mě stačil chytit, a rozběhl jsem se ke dveřím. Tam se na mě vrhl policista. Složil se v půli hned poté, co mu poblíž žaludku přistála moje noha. Pravděpodobně by se mi podařilo utéct, ale útek nebyl v plánu. Nemotorně jsem lomcoval klikou, až mě někdo chytil. Pak již následoval jen marný boj. Konečně se jim podařilo mě znehybnit.

Tentokrát jsem se ocitl na lavici obžalovaných v poutech a skončily soudcovy proslovy typu „Jimmy, můj chlapče“. Kdosi mu dal nové kladívko, kterým nyní mávl tak urputně, jako by mi chtěl rozbít hlavu. Zavrčel jsem a snažil jsem se vypadat nadutě.

„Jamesi Bolivare diGrizi,“ začal. „Odsuzuji tě k nejvyššímu trestu za zločin, který jsi spáchal. Těžké práce v městském vězení do doby přiletu lodi Ligy, která tě dopraví do nejbližšího nápravného zařízení. Tam budeš podroben nápravné terapii.“ Bouchl kladívkem. „Odvedte ho.“

To se mi zamlouvalo. Škubl jsem pouty a vztekle ho proklínal, aby si to v poslední chvíli nerozmyslel. Nerozmyslel. Dva silní policisté mě vyveklí ze soudní síně a nacpali do vězeňského vozu. Teprve když zabouchli a zajistili dveře, pohodlně jsem se opřel, uvolnil jsem se a dovolil jsem si triumfální úsměv.

Ano, přesně tak. Byl to úspěch. Cílem celé této operace bylo dát se zatknout a poslat do vězení. Musel jsem se přece trochu proškolit v profesi.

V mém šílenství byla metoda. V raném období mého života, možná již v dobách úspěchů s bonbony, jsem začal vážně uvažovat o kariéře zločince. Z mnoha důvodů. Za prvé: dělalo mi dobře být zločincem. Za druhé: finanční motivace. V žádném jiném povolání se nevydělává víc při menší námaze. Jenže upřímně řečeno, nejvíce se mi líbil ten pocit převahy, když se mi dařilo způsobit, že zbytek světa vypadal jako banda hlupáků. Někdo může říci, že to je dětinské. Možná, ale velmi příjemné.

Musel jsem tedy vyřešit velmi vážný problém. Jak se připravit na profesi lupiče? Zločin přece nespočívá jen ve vykrádání regálů s bonbony. Některé záležitosti byly jasné. Chtěl jsem peníze. Peníze jiných lidí. Peníze jsou uzamykány, a proto čím více budu vědět o zámcích, tím snadněji dosáhnu svého cíle. A tehdy jsem se poprvé ve své školní kariéře zabral do učení. Následovala ta nejvyšší hodnocení a učitelé usoudili, že mám ještě naději. Dařilo se mi tak dobře, že když jsem prohlásil, že bych se chtěl stát zámečnickem, ochotně souhlasili. Vše potřebné jsem se naučil za tři měsíce a požádal jsem o svolení k závěrečné zkoušce. Odmítli.

„To se nedělá,“ řekli mi. Měl jsem pokračovat stejným hlemýžďím tempem jako ostatní, ukončit školu teprve za dva roky a devět měsíců a stát se jedním z obyčejných konzumentů.

To mi nebylo po chuti. Snažil jsem se změnit školu a bylo mi oznámeno, že to je nemožné. Podle jejich mínění jsem měl na čele napsáno „zámečník“ - a tak to mělo zůstat po zbytek mého života.

Nezbylo mi tedy nic jiného než začít vynechávat vyučování. Mizel jsem na celé týdny. Kromě ostrých kázání mi vedení nemohlo nic udělat, protože jsem se dostavoval na všechny zkoušky a ty pak vždy končily tím nejvyšším hodnocením. Během školních absencí jsem prováděl trénink v terénu. Svou činnost v hranicích města jsem měl pečlivě naplánovanou, takže obyvatelé, spokojení sami se sebou, neměli ani ponětí o mých eskapádách. Jeden den mi automat na cigarety vydal několik stříbrných dolarů, další den totéž udělaly hodiny na parkovišti. Díky práci v terénu jsem si nejen cvičil své schopnosti, ale také platil za vzdělání. Samozřejmě ne to školní (zákon mi prikazoval zůstat ve škole do ukončení sedmnácti let), ale to získávané ve volném čase.

Protože jsem neměl žádný plán, jak se připravit na život zločince, studoval jsem vše, co se mohlo ukázat jako užitečné. Objevil jsem ve slovníku slovo „padělatelství“, které mě pobídlo ke studiu základů fotografie a tisku. Protože znalost bojových umění se mi již hodila, pokračoval jsem v tréninku až do získání černého pásu. Nebylo možné zanedbat ani technickou stránku mnou vybraného povolání. Před šestnáctými narozeninami mi bylo známo vše, co se dalo zjistit o počítačích. Mezitím jsem se stal zručným mikroelektronikem.

Samy o sobě nebyly tyto úspěchy špatné, ale co dál? Nic mě nenapadalo. A tehdy jsem se právě rozhodl dát si dárek k dosažení plnoletosti. Vězení.

Šílenec? Ano, ale chytrý jako liška! Musel jsem najít jiné zločince, a kde jinde, než ve vězení? Musím přiznat, že jsem si to vymyslel dobře. Jít do vězení, to je jako bych se vracel domů. Setkání se správnými lidmi. Budu poslouchat a učit se. Až se mi bude zdát, že vím dost, pakliž ukrytý v podražce mi pomůže dostat se ven. Přepadaly mě záchvaty smíchu jen při pouhém pomyšlení na útěk.

Hloupého smíchu, protože vše bylo úplně jinak.

Ostříhali mi vlasy, vysprchovali dezinfekčním aerosolem, vydali vězeňské oblečení a boty (tak neprofesionálně, že mi nedalo žádnou práci vložit do nich paklíč a sbírku mincí), vzali mi otisky prstů, vzor sítnice a odvedli mě do cely. Tam jsem ke své radosti uviděl, že mám kolegu. Konečně začne výuka. Můj první den v zločineckém životě.

„Dobrý den,“ představil jsem se. „Jmenuji se Jim diGriz.“

Zašilhal na mě a zavrčel: „Sklapni, zobáku.“

Začal si čistit nehty u nohou, kteroužto činnost právě přerušil můj příchod.

To byla první lekce. Slušný rozhovor, nezbytný ve světě mimo tyto zdi, zde nebyl znám. Život byl tvrdý a stejně tak i jazyk. Sarkasticky jsem se usmál a ozval jsem se znovu. Tentokrát mnohem ostřeji:

„Sám sklapni, patolízale. Nadávaj mi Jim. A tobě?“

Nebyl jsem si jist, jestli to je dobře. Naučil jsem se tak mluvit ze starých filmů na videu, ale tón mého hlasu byl nepochybně správný, protože tentokrát se mi podařilo na sebe obrátit jeho pozornost. Pomalu zvedl hlavu a v jeho očích blýskla nenávist.

„Nikdo. Tím myslím NIKDO, nebude takhle mluvit na Willyho Žiletku! Převálcuju tě, děťátko, a to pořádně. Vyřežu ti na ksicht své iniciály Věčko jako Willy.“

„W“ odpověděl jsem. „Willy se píše s dvojitým W“

To ho rozcílilo ještě víc. „Vím, jak se to píše. Nejsem žádné hlupák!“ vypěnil vztekle a začal hrabat pod matrací.

Vytáhl pilku na železo. Její hrana byla nabroušená jako břitva. Malá, smrtonosná zbraň. Pohodil ji v ruce, zašklebil se a skočil na mě.

Nemusím vysvětlovat, že takhle se nikdo nemá přibližovat k majiteli černého pásu. Uhnul jsem a když mě míjel, udeřil jsem ho do zápěstí a kopl do kotníku, takže hlavou poškodil omítku na zdi cely.

Upadl do bezvědomí. Když se probudil, seděl jsem na pryčně a čistil jsem si nehty jeho nožem.

„Jmenuju se Jim,“ řekl jsem krátce. „Opakuj to! Jim“

Pohlédl na mě, zašklebil se... a začal plakat! Zmocnilo se mě zděšení. Neuvěřitelné!

„Vždycky to odnesu já. Jsi stejnej jako všichni ostatní. Ponižils mě. A vzals mi nůž. Celej měsíc jsem ho dělal, vyklopil jsem majlant za zlomený ostří...“

Při vzpomínce na všechny ty štrapáce se opět rozbrečel. Uvědomil jsem si, že je přibližně o rok starší než já a mnohem méně sebejistý. Takže v rámci svého vstupu do zločineckého života jsem ho musel utěšit, přiložit mu mokrý ručník na bouli, vrátit mu nůž a dokonce mu dát zlatý pětidolar, aby přestal bulit. Začalo se ve mně rodit podezření, že život zločince není přesně takový, jak jsem si myslel.

Bylo snadné poznat příběh Willyho života. Ale bylo nesmírně těžké ho utišit, když se rozpovídal. Naříkal nad svým životem a celý se klepal snahou podělit se se mnou o své zážitky

Bylo to příšerné, ale mlčel jsem a nechával jsem plynout vodopád jeho nudných vzpomínek. Špatný žák, vysmívaný jinými, nejhorší známky Slabý a mlácený silnějšími. Získal jistou pozici teprve tehdy, když zjistil, náhodou při rozbíjení lahve, že se zbraní se může stát silnou osobností. Potom jeho postavení vzrostlo, když začal utiskovat spolužáky. K tomu se připojily vivisekce ptáků a jiných malých neškodných zvířátek. Poté následoval náhlý pád, když pořežal jakéhosi chlapce a byl chycen. Odsouzen do polepšovny Propuštěn. Další nehody a znovu polepšovna. Nakonec, na vrcholu své kariéry drsníka s nožem, byl uvržen do vězení za vydírání s hrozbou násilí. Poškozeným bylo dítě, jak jinak. Byl příliš velký zbabělec, než aby zkusil obtěžovat dospělého.

Samozřejmě mi tohle všechno neřekl přímo, ale jasně to vyplývalo z jeho nesmyslného nářku. Nakonec jsem mu přikázal, ať zmlkne, a pohroužil jsem se do myšlenek. Vycházelo mi, že mám smůlu. Pravděpodobně sdílím celu s ním, abych se nedostal do společnosti starých zločinců, kteří tu sedí.

V tom okamžiku zhasla světla, takže jsem se uložil na kavalec. Zítra bude můj den. Potkám další vězně a najdu mezi nimi skutečné zločince. Sprátelím se s nimi a pak zahájím vyšší studium zločinu!

Klidně jsem usínal, doprovázen nepřetržitým naříkáním ze sousedního kavalce. Willy je výjimka. Můj soused je mimo hru. Ráno se všechno změní.

Doufal jsem v to. Stín neklidu mi po jistou dobu nedovoloval usnout, ale rychle jsem se vzpamatoval. Zítra to bude dobré, určitě. Jistě, dobré...

3

Snídaně nebyla ani horší, ani lepší než ty, které jsem si dělal sám. Jedl jsem bezmyšlenkovitě, popíjel jsem slabý kaktusový čaj a odhodlaně polykal kaši. Při tom jsem se rozhlížel po okolních stolech. V jídelně bylo přibližně třicet vězňů. Můj pohled bloudil od tváře ke tváři s rostoucím pocitem zoufalství.

Za prvé. Většina těch ksichtů měla stejně tupý výraz jako obličej mého kolegy z cely V pořádku. Dokázal jsem se smířit s tím, že mezi zločinci je jisté procento nepřizpůsobivých lidí a různých tupců. Jenže musejí přece být i jiní! Aspoň jsem v to doufal. Za druhé. Všichni byli docela mladí. Nikdo z nich ještě nedosáhl třicítiky. Že by nebyli žádní staří kriminálníci? Nebo je zločin zvykem mládeže rychle léčeným v soukolí nápravné mašinérie? Musí být ještě něco víc.

Musí. Ta myšlenka mě trochu potěšila. Všichni tihle vězni jsou odepsaní. To je jasné. Odepsaní a nekompetentní! Jen se nad tím trochu zamyslet a bylo to jasné. Kdyby byli ve svém povolání dobří, nebyli by tady!

Přesto jsem je potřeboval! Jestliže mi nemohou poskytnout nelegální znalosti, které jsem potřeboval, tak mi určitě mohou dát kontakty na ty, kdo takové znalosti mají. Díky nim najdu svobodné zločince, stále nepolapitelné profesionály. Musel jsem se do toho pustit. Spřátelit se s těmi zde a vydolovat z nich informace, které potřebuji. Ještě není vše ztraceno.

Objevení nejlepšího ničemy ze všech mi nezabralo mnoho času. Malá skupinka se shromáždila okolo pomalého mladého muže, který vystavoval na odiv svůj zlomený nos a jizvami pokrytou tvář. Dokonce se zdálo, že se mu vyhýbají i strážci. Kráčel jako páv a na procházce ve výběhu, na kterou se chodilo po obědě, si od něj ostatní zachovávali odstup.

„Kdo to je?“ zeptal jsem se Willyho, který se svalil na lavičku vedle mě a usilovně se dloubal v nose. Rychle zamrkl, až konečně zahlédl objekt mého zájmu a zoufale zamával rukama.

„Dávej si na něho pozor, je horší než jed. Slyšel jsem, že Žihadlo je vrah, a věřím tomu. Je to taky mistr zápasu v blátě. Nemysli na seznámení s ním.“

To bylo opravdu zajímavé. Slyšel jsem o zápasech v bahně, ale bydlel jsem příliš blízko města, než abych to viděl. V okolí se nic takového nedělo, protože tam bylo příliš mnoho policistů. Zápasy v blátě je sport brutální a nelegální. Je populární mezi obyvateli vzdálených farmářských městeček. V zimě, kdy jsou dikoprasata zavřená v chlévech a úroda uložena ve stodolách, přichází čas pěstí. Začínají zápasy. Stávalo se, že se objevil cizinec a vyzval místního mistra, kterým byl obvykle nějaký nadměrně svalnatý orač. Tehdy byla potají připravována nějaká vzdálená stodola a když byly ženy vykázány, alkohol propašován a sázky přijaty, začínal souboj s holými pěstmi. Trval tak dlouho, dokud jeden ze závodníků nemohl vstát. Není to sport pro citlivé ani pro střizlivé. Dobrá, solidní, opilecká zábava samců. Žihadlo byl jeden z těchhle lidí. Musel jsem ho poznat blíže.

Bylo to snadné. Myslím, že jsem k němu mohl jednoduše přistoupit a oslovit ho, jenže směr mého myšlení byl pokriven všemi těmi slaboduchými filmy, které jsem shlédl.

Takže abych si promluvil s Žihadlem, vstal jsem z lavičky, pohvizdoval jsem si a volně jsem se přiblížil k němu i jeho doprovodu. Jeden z nich na mě pohlédl tak hrozivě, že jsem ucouvl. Ale hned jsem se vrátil, jakmile se tamten otočil a zaujal místo vedle svého velitele.

„Ty ses Žihadlo?“ zašeptal jsem polohlasně s odvrácenou hlavou. Musel sledovat stejné filmy, protože odpověděl stejným způsobem.

„Jo. A kdo to chce vědět?“

„Já. Právě jsem se dostal do tyhle krabice. Mám pro tebe zprávu zvenčí.“

„Mluv!“

„Ne tady, kde by nás mohli chlupatý slyšet. Musíme bejt sami.“

Podezřívavě na mě pohlédl zpod ježatého obočí. Podařilo se mi ale probudit jeho zvědavost. Zabručel něco ke své svitě a vzdálil se. Ostatní zůstali na místě, ale poslali mi vražedné pohledy, když jsem vyrazil za ním. Žihadlo přešel přes výběh a zamířil k lavičce. Dva muži, kteří tam seděli, uprchlí, jakmile se přiblížil. Usedl jsem vedle něj a on si mě pohrdavě prohlédl.

„Tak vybal, co mi chceš říct, zobáku. A bude pro tebe lepší, když to bude něco užitečného.“

„To je pro tebe,“ řekl jsem a postrčil jsem mu po lavici dvacetidolarovou minci. „Zpráva je ode mne. Potřebuju pomoc a chci za ni zaplatit. Tohle je záloha. Mám jich ještě spoustu.“

Pohrdavě si odfrkl, ale jeho tlusté prsty chytily minci a strčily ji do kapsy.

„Nejsem z žádný charity, zobáku. Jedinej člověk, kterému pomáhám, jsem já sám. A teď zmiz.“

„Nejdřív si poslechni, co chci říct. Potřebuji někoho, aby se mnou uprchl. Ode dneška za týden. Zajímá tě to?“ Tentokrát se mi podařilo přilákat jeho pozornost. Otočil se a pohlédl mi přímo do očí. Studeně a pevně.

„Nemám rád žerty,“ řekl, chytil mě za zápěstí a zkroutil mi ho. Bolelo to. Lehce jsem se mohl toho stisku zbavit, ale neudělal jsem to. Jestli je ta demonstrace síly pro něj důležitá, tak prosím.

„To není žert. Za osm dní budu venku. Ty můžeš taky, když budeš chtít. Rozhodnutí je na tobě.“

Podíval se na mě ještě jednou a pustil mi zápěstí. Třel jsem si je a čekal jsem na odpověď. Bylo vidět, jak zpracovává má slova a snaží se rozhodnout.

„Víš, proč tu jsem?“ zeptal se nakonec.

„Slyšel jsem řeči.“

„Jestli to byly řeči vo tom, že jsem zabil člověka, tak je to pravda. Byla to náhoda. Měl měkkou lebku. Povolila, když jsem ho nakopal. Chtěli to brát jako nehodu na farmě, ale jinej chlap se mnou prohrál sázku. Měl mi zaplatit druhej den, ale místo toho šel na policii, protože to bylo levnější. Chtějí mě teď vzít do nemocnice Ligy a otevřít mi hlavu. Vězeňskéj psychoanalytik říká, že potom už nebudu chtít bojovat. Vůbec se mi to nelíbí.“

Při řeči se mu pěsti svíraly a otvíraly. Najednou jsem pochopil, že boj, to je jeho život, jediná věc, kterou dělá dobře. Něco, za co ho lidé obdivují, za co ho chválí. Když mu to bude odebráno, tak to bude, jako by mu vzali život. Pocítil jsem najednou vlnu soucitu, ale nedal jsem to na sobě poznat.

„Můžeš mě odtud dostat?“ Ta otázka byla smrtelně vážná.

„Můžu.“

„Tak jsem tvůj. Vím, že ode mě něco chceš. Na tomhle světě nikdo nedělá nic jen tak. Udělám, co chceš, zobáku. Oni mě nakonec dopadnou. Když tě opravdu hledají, neexistuje takový místo, na kterým by ses moh schovat. Já ale chci takový místo najít. Chci dostat toho mizeru, kterej mě sem dostal. Vyřídím si to s ním, jak zaslouží. Jeden, poslední boj. Zabiju ho tak, jak by on zabil mě.“

Poslouchal jsem ta slova a celý jsem se při tom třásl. Bylo jasné, že to chce opravdu udělat. Na sto procent.

„Dostanu tě odtud,“ řekl jsem a slíbil jsem si, že dohlédnu, aby se nikdy neocitl poblíž objektu své msty. Neměl jsem v úmyslu začínat svou zločineckou kariéru jako spoluvinník vraždy.

Žihadlo mě okamžitě vzal pod svá ochranná křídla. Nejprve mi podal ruku a drtil mi prsty smrtícím stiskem. Pak mě odvedl ke svému doprovodu.

„To je Jim,“ řekl. „Chovejte se k němu dobře. Ten, kdo mu způsobí třeba jenom nejmenší nepříjemnost, bude mít co dělat se mnou.“

Roztáli do neupřímných úsměvů a slibů přátelství. Aspoň že od nich budu mít pokoj. Na mé straně byly ty silné tlapy. Jedna z nich spočinula na mém rameni, jakmile jsme odešli stranou.

„Jak to chceš udělat?“ zeptal se.

„Řeknu ti to ráno. Teď musím udělat poslední přípravy,“ zalhal jsem. „Tak zatím.“

Odešel jsem, abych uskutečnil průzkum terénu. Opustit to ponuré místo se mi chtělo stejně jako jemu. Jenže z jiného důvodu. On chtěl pryč kvůli pomstě, já z nespokojenosti. Všichni tu byli odepsaní. Já dávám přednost vítězům. Zachtělo se mi ocitnout se daleko od těch patolízalů a znovu se nadýchat čerstvého vzduchu.

Následujících čtyřiašest hodin mi uběhne při hledání nejlepší cesty k útěku. Mohl jsem bez námahy otevřít všechny mechanické zámky ve vězení. Jediným problémem byla elektronická brána ve vnější zdi. Kdyby bylo dost času a já měl potřebné vybavení, mohl bych ji otevřít také. Ale ne pod dohledem dozorců, kteří po celou dobu hlídají ve strážní věži nad bránou. Tuto možnost tedy bylo nutno zavrhnout. Potřeboval jsem na útěk lepší plán, proto byl průzkum nezbytný.

Bylo už po půlnoci, když jsem opustil lůžko. Bez bot. Bylo potřeba pohybovat se co nejtišeji, takže obuv nahradily tri páry ponožek. Nacpal jsem potichu pod deku nějaké oblečení tak, aby hlídač při kontrole spatřil okénkem obsazené lůžko. Willy hlasitě chrápal a já jsem otevřel zámek paklíčem a vyklouzl na chodbu. Willy nebyl sám, kdo si užíval nočního odpočinku. Celá chodba se zachvívala hvízdáním a chrápáním. Bylo zapnuto noční osvětlení a já byl na patře sám. Nahlédl jsem opatrně za roh. Strážný seděl o patro níž a vyplňoval dostihový kupon. Skvělé. Doufáme, že vytipuje vítěze. Tiše jako stín jsem vešel na schody a nahoru, do vyššího patra.

Obě patra si byla nepříjemně podobná. Samé cely. Úplně stejné bylo i další patro - a to nad ním také. A protože bylo poslední, nedalo se jít výš. Právě jsem se chtěl vrátit, ale koutkem oka jsem uviděl záblesk kovu ve stínu na konci chodby. Jak říká přísloví: „Kdo neriskuje...“ Přeběhl jsem okolo dveří jednotlivých cel, ve kterých (snad) vězňové spali, a dorazil jsem k protější zdi.

No prosím, co to tu máme! Ocelový žebřík na stěně, mizící nahoře ve tmě! Vylezl jsem po něm a zmizel také. Poslední příčka byla těsně pod poklopem zapuštěným ve stropě. Byl kovový, s kovovým rámem, a pečlivě uzamčený, což jsem zjistil hned poté, co jsem se o něj pořádně opřel. Někde musel být zámek, ale nedařilo se mi ho ve tmě najít. Jednou rukou jsem se chytil ocelové příčce a druhou jsem začal ohmatávat povrch poklopu, ve kterém podle mne musel být obyčejný zámek.

Nic jsem nenašel. Tak ještě jednou, tentokrát druhou rukou, protože pravé rameno mě bolelo, jako kdyby se každou chvíli mělo vykloubit. Totéž. Zámek tam nebyl! Zmocnila se mě panika a přestal jsem myslet. Dalo mi dost práce ji ovládnout a přinutit svůj mozek k činnosti. Zámek někde musí být. Na poklopu není nic. Musím tedy hledat na rámu. Pomalu jsem natáhl ruku a přejel prsty po okraji rámu. A bylo to.

Jak jednoduché je najít odpověď, když položíš správnou otázku! Vytáhl jsem z kapsy šperhák a strčil jsem ho do zámku. Za chvíli povolil. Otevřel jsem poklop, vylezl na střechu a zavřel za sebou. Bylo příjemné zase dýchat chladný noční vzduch.

Nade mnou jasně zářily hvězdy. Dávaly dostatek světla, abych viděl temný povrch střechy. Byl plochý, obehnaný zídou do výšky kolen a posetý výstupky klimatizace. Jakýsi mohutný útvar stínil nebe. Když jsem se k němu přiblížil, uslyšel jsem kapání vody. Vodní nádrž. Dobře. A co je dole?

Přede mnou se objevil jasně osvětlený dvůr, dobře střežený a nebezpečný. Na druhé straně střechy ale bylo něco mnohem zajímavějšího. Zeď vedla pět pater kolmo dolů a končila na zadním dvoře mizerně osvětleném jedinou lampou. Bylo tam smetiště, jakési sudy a těžká brána ve vnější zdi. Nepochybně uzamčená. Ale co člověk zamkl, člověk může otevřít. Či spíše já mohu otevřít. To je cesta na svobodu.

Samozřejmě bude třeba spustit se pět pater dolů, ale něco se vymyslí. Nebo se najde jiná cesta na zadní dvůr. Měl

jsem na to šest dní, abych si rozmyslel všechny možnosti útěku. Spousta času. Mrzla mi chodidla, zažíval jsem a otřásl jsem se. Pro jednu noc toho bylo dost. V téhle chvíli se mi můj vězeňský kavalec zdál být velmi lákavý.

Potichu a opatrně jsem se vrátil. Otevřel jsem a pak zase pečlivě uzamkl poklop. Sestoupil jsem po žebříku a po schodech do svého patra.

A tehdy se ozvaly výkřiky. Hlasité a výrazné. Nejhlasitěji ze všech křičel můj kolega z cely, Willy. Zděšeně jsem pohlédl na otevřené dveře cely a postavy strážných, pak jsem vycouval a vyběhl jsem zpátky po schodech. Willyho hlas zněl v mých uších jako hlas trub Posledního soudu.

„Vzbudil jsem se a on tu nebyl! Zůstal jsem sám! Snědly ho nestvůry, nebo co! Zachraňte mě, prosím! Něco ho chytilo! Prošlo to zavřenými dveřmi. A teď to bude chtít sníst mě!“

4

Na okamžik jsem vypěnil vztekem na svého kreténského spoluvězně, hned mě ale zmrazilo pomyšlení, že budu chycen. Běžel jsem bezhlavě co nejdál od těch hlasů a všeho toho zmatku. Zpátky po schodech. Jedno patro. Druhé...

Najednou se rozsvítila všechna světla a zavly sirény. Věžňové se vzbudili a začali na sebe volat. Za chvíli se objeví u dveří cel, uvidí mě, začnou křičet, přiběhnou stráže.

Nebylo úniku. Věděl jsem o tom, ale pořád jsem běžel. Do posledního patra, podél cel. Vše bylo nyní jasně osvětleno. Věžňové mohli vidět, jak běžím okolo. Bylo mi jasné, že mě prozradí první mizera, který mě zahlédne. To je konec.

Se vztyčenou hlavou jsem přešel kolem první cely a pohlédl dovnitř.

Byla prázdná. Stejně jako všechny ostatní na tomto patře. Pořád ještě je naděje! Jako šílená opice jsem se vydrápal po železném žebříku a nemotorně jsem vložil paklíč do zámku. Pode mnou se ozvaly hlasy. Začaly se přibližovat. Bylo slyšet hlasy dvou strážných stoupajících po schodech.

Zámek povolil. Odstrčil jsem poklop a prolezl jsem jím. Vleze na střeše jsem ho za sebou zavřel, a zatímco se zavíral, zahlédl jsem, jak se oba tlustí strážní otáčejí ke mně.

Všiml si, že se poklop pohnul? Srdce mi bušilo jako kladivo. Křečovitě jsem lapal po dechu a čekal, až začnou volat na poplach.

Nazačali. Pořád jsem byl volný.

Tak trochu volný... Okamžitě mě ovládlo zklamání. Volný, ale můžu tak nanejvýš ležet na střeše a klepat se zimou. A schovávat se tu, dokud mě nenajdou.

Takže jsem se schovával, klepal jsem se a vůbec mi bylo líto sebe sama. Asi tak minutu. Pak jsem vstal, oklepal jsem se jako pes a pocítil jsem, jak ve mně stoupá vztek.

„Velký zločinec,“ zašeptal jsem dost hlasitě, abych se uslyšel. „Zločinná kariéra. A během své první velké akce narazíš na nějakého tupého chlápka s nožem. Dostal jsi lekci, Jíme. Možná se ti bude hodit, až se jednoho dne dostaneš na svobodu. Vždycky si zajišťuj boky a týl. Rozvaž všechny možnosti. Uvědom si, že se nějaký blbec může probudit. Měl jsi ho omráčit nebo udělat něco podobného - abys měl jistotu, že bude pevně spát. Tyhle myšlenky tě stejně nyní nikam nedovedou. Zapamatuj si to, rozhlédni se kolem sebe a pokus se ještě zachránit ten rychle se hroutící plán útěku.“

Nebyl moc velký výběr. Kdyby strážní otevřeli poklop a vyšli na střechu, museli by mě najít. Kde bych se mohl schovat? Víko vodní nádrže mi mohlo zajistit dočasné útočiště, ale kdyby vyšli na střechu, určitě by mě hledali i tam. Protože jsem ale nemohl sešplhat po svislé stěně, byla to jediná, i když mizerná šance. Musím se tam dostat!

Nebylo to jednoduché. Nádrž byla vyrobena z hladkého kovu a já nedosáhl na víko. Ale musel jsem. Ustoupil jsem, rozběhl jsem se, skočil jsem a ucítil, jak mé prsty dosáhly na okraj. Snažil jsem se chytit silněji, ale neslo to. Těžce jsem spadl zpátky na střechu. Kdyby byl někdo pode mnou, určitě by to uslyšel. Doufejme, že jsem nad nějakou prázdnou celou a ne nad chodbou.

„Přestaň snít a dej se do práce, Jíme,“ řekl jsem si a dodal v duchu několik nadávek v naději, že to pozvedne mou morálku. Musím jsem se tam dostat!

Tentokrát jsem s rozběhem začal až na okraji střechy, kde jsem se opřel o zídku. Několik hlubokých nádechů. Vpřed!

Běž, rychle, teď, skákej! Zachytil jsem pravou rukou hranu. Sevřel prsty. Nyní druhá ruka a vši silou se vytáhnout na víko nádrže.

Ležel jsem tam, těžce jsem oddychoval a zíral na mrtvého ptáka ležícího hned vedle mé tváře. Jeho prázdné oči mi pohled oplácely. Zatímco jsem se od něho odsouval, poklop těžce upadl na střechu.

„Postrť mě trochu, jo? Asi sem uvíz.“

Podle toho vzdychání a hekání mi bylo jasné, že to musí být jeden z otlých dozorců, které jsem viděl. Další hekání a vzdechy oznámily příchod jeho stejně otlého druha.

„Nevím, co tu děláme,“ vyjekl ten první.

„Já vím,“ rozhodně mu odpověděl druhý. „Posloucháme rozkazy. To ještě nikomu neuškodilo.“

„Poklop byl ale zavřený.“

„To byly dveře jeho cely taky - a prošel. Prohlídní to tu.“

Těžké kroky obkroužily střechu a pak se vrátily.

„Tady ne. Nemá se tu kde schovat. Ani se nepověšil za okraj. Prozkoumal jsem to.“

„Je ještě jedno místo, kam jsme se nepodívali.“

Cítil jsem, jak se jejich oči snaží vyvrtat otvor do kovu nádrže. Srdce mi znovu začalo bušit. Přitiskl jsem se k rezavému plechu a cítil jen zoufalství, zatímco se kroky blížily.

„Nikdy by se tam nedostal. Je to moc vysoko. Dokonce ani já bych nedosáh na víko.“

„Ty bys nedosáh ani na svý vlastní tkaničky, kdyby ses k nim sehnul. Pojď sem a vysad' mě. Když mi podepřeš nohu, dosáhnu na hranu a chytím se jí. Stačí, když se tam podívám.“

Měl naprostou pravdu. Jediný pohled. A já nic nemohl dělat. Ležel jsem tam zdeptaný vědomím porážky a poslouchal jsem škrábání a nadávky, jak se nahoru hrabalo funicí tlusté tělo. Škrábání se přiblížilo a hned vedle mé hlavy se objevila velká tlapa hledající oporu.

Muselo to udělat moje podvědomí, protože přísahám, že to nebylo dílo normálního myšlenkového pochodu. Má dlaň vystřelila a strčila dopředu mrtvého ptáka. Na samý okraj, pod prsty - a ty klesly a sevřely se na něm. Výsledek byl nanejvýš uspokojivý. Pták zmizel, stejně tak ruka, rozlehl se výkřik a zařvání, šustot a dvojité tlumený úder.

„Co děláš, nemehlo?“

„Šáhnul jsem na tohleto, fuj! Sakra, zlomil jsem si kotník.“

„Zkus, jestli se na něj dokážeš postavit. Chyť mě za ruku a skákej po druhý noze. Tudy...“

Dozorci u poklopu hlasitě křičeli a já si s úlevou blahopřál k rychlé reakci. Mohli se sem za chvíli vrátit. Taková možnost tu byla, ale první kolo jsem nepochybně vyhrál já.

Zatímco pomalu ubíhaly další vteřiny a pak minuty, došlo mi, že jsem vyhrál i kolo druhé.

Rezignovali na prohlídku střechy. Alespoň prozatím. Sirény ztichly a zmatek postoupil do nižších pater. Bylo slyšet výkřiky, bouchání dveří a vytí motorů, zatímco automobily vyrážely do noci. Chvilí poté, zázrak nad zázraky, začala zhasínat světla. První fáze hledání skončila. Začal jsem podřimovat, ale hned jsem se vzpamatoval.

„Ty hlupáku. Pořád ještě jsi v maléru!“ Vyčínil jsem si. „Ukončili pátrání, ale teď se odtud nedostane ani myš. A můžeš se vsadit o poslední dolar, že od úsvitu budou pročesávat všechny kouty. A podruhé sem přijdou s žebříkem. Takže si to uvědom a hni sebou.“

Bylo mi jasné, kam vyrazit. Na poslední místo, na kterém by mě mohli tuto noc hledat.

Opět cesta poklopem a temnou chodbou. Někteří věžňové stále ještě šeptem komentovali události této noci, ale všichni už asi byli na lůžkách. Potichu jsem sestoupil po schodech a došel k cele 567B. Nehlučné otevření dveří a stejně tak i zavření. Minul jsem svou pryčnu a přistoupil jsem ke druhé, na které můj přítel Willy spal spánkem spravedlivých. Ucpal jsem mu ústa dlaní. Jakmile otevřel oči, s primitivním a sadistickým potěšením jsem mu zašeptal do ucha:

„Jsi mrtvěj, kryso. Mrtvěj! Zavolal jsi dozorce a teď dostaneš to, co si zasloužíš!“

Celý ztuhl a po chvíli se bezvládně zhroutil. Měl zavřené oči. Nezabil jsem ho? Hned jsem si začal vyčítat ten hloupý vtip. Ne. Nebyl mrtvý, jen omdlel strachy. Dýchal slabě a pomalu. Došel jsem pro ručník, namočil jsem ho ve studené vodě a položil jsem mu ho na hlavu.

Jeho řev přešel v mumlání, když jsem mu ručník nacpal do úst.

„Jsem moc hodný člověk, Willy, a to je tvý štěstí. Nemám v úmyslu tě zabít.“ Můj šepot ho snad uklidnil, protože jsem ucítil, jak se přestává třást. „Musíš mi pomoci. Když to uděláš, nic zlého se ti nestane. Máš na to mé slovo. Dobře si to promysli. Řekneš jen jedno slovo. Řekni mi číslo Žihadlovy cely. Až budeš připraven, kývni. Dobře. Beru ručník. Pokud mi vyvedeš nějakou neplechu, nebo cokoli, cokoli jiného, můžeš se považovat za mrtvolu. Mluv.“

„...231B...“

Stejně patro. Výborně. Znovu jsem mu ucpal ústa ručníkem a poté ještě silně stiskl tepnu za pravým uchem. Tu, která vede do mozku. Stisk po dobu šesti vteřin způsobuje bezvědomí, po deseti vteřinách nastává smrt. Škubl sebou a znovu upadl do bezvědomí. Přestal jsem po sedmi vteřinách. Nejsem mstivý.

Utřel jsem si ruce a tvář ručníkem, nahmatal jsem boty a obul jsem si je. A taky jinou košili a bundu. Pak ve mně zmizel nejméně litr vody a já jsem byl opět připraven čelit protivenstvím světa. Stáhl jsem z lůžek deky, vzal je do podpaždí a vyšel jsem z cely.

A tak potichu, jak to jen bylo možné, po špičkách, jsem zamířil k Žihadlově cele. Cítil jsem se bezpečně a spokojeně. Uvědomoval jsem si, jak je ten pocit hloupý a nebezpečný, ale po událostech tohoto večera jsem nebyl schopen se něčeho bát. Dveře cely se otevřely bez problémů. Žihadlovy oči se otevřely rovněž, jen co jsem mu zatřásl ramenem.

„Oblékni se. Utíkáme,“ řekl jsem potichu.

Musím přiznat, že neztrácel čas zbytečnými otázkami. Jednoduše se oblékl a já stáhl deky z jeho pryčny.

„Budeme potřebovat ještě aspoň dvě,“ řekl jsem mu.

„Vezmu Eddieho deky“

„Vzbudí se.“

„Zařídím, aby hned zase usnul.“

Ozval se šepot a pak tlumený úder. Eddie usnul a Žihadlo přinesl jeho deky.

„Uděláme to takhle,“ oznámil jsem mu. „Našel jsem cestu na střechu. Půjdem tam a svážeme ty deky. Pak se po nich spustíme dolů a zmizíme. Souhlasíš?“ Nikdy v životě jsem neslyšel hloupější plán. Ale Žihadla to nezajímalo.

„Jasně. Jdeme!“ prohlásil.

Opět jsme vystoupali po schodech. Začínalo to být únavné. Já jsem ostatně unavený už byl - a dost. Vylezl jsem po žebříku, otevřel jsem poklop a hodil na střechu deky, které mi podal. Mlčel, dokud jsem za námi poklop opět nezavřel.

„Co se stalo? Slyšel jsem, že jsi utekl, chtěl jsem tě zabít, kdyby tě někdy... přivedli zpátky...“

„Není to tak jednoduché. Vysvětlím ti to, až se odtud dostaneme. Teď musíme svázat deky. Napříč. Musí být co nejdelší. Plochým uzlem. Takhle.“

Vázali jsme jako šilenci, dokud nebyly všechny deky spojeny, pak jsme je chytili, táhli a škubali. Držely pevně. Přivázal jsem jeden konec k pevně vyhlížejícímu okapu a zbytek hodil dolů.

„Chybí nejmíň šest metrů,“ konstatoval Žihadlo po jediném pohledu dolů. „Jdi první, protože jsi lehčí. Kdyby se to

pak se mnou utrhlo, budeš mít šanci aspoň ty. Do toho.“

Jeho logika byla bez chyby. Vylezl jsem na zídku a chytil jsem první deku. Žihadlo mi stiskl ruku v náhlém záchvatu citů. Pak jsem vyrazil dolů.

Nebylo to snadné. Mé unavené ruce jen stěží držely drsnou látku dek. Šplhal jsem jak nejrychleji to šlo, protože jsem cítil, jak mě opouštějí síly.

Najednou mé nohy zůstaly viset ve vzduchu. Dorazil jsem na konec provazu. Tvrdá zem byla daleko. Bylo těžké se tam dostat. Či spíše velice lehké. Nebyl jsem už s to se udržet. Prsty se mi rozevřely a já spadl.

Celý potlučený a rozlámaný jsem seděl na zemi a snažil jsem se chytit dech. Podařilo se. Vysoko nade mnou byl vidět temný Žihadlův stín. Spouštěl se po laně ručkováním. Po několika vteřinách byl na zemi i on. Spadl vedle mne lehce jako kočka. Pomohl mi vstát a podpíral mě, když jsem se klopýtavě vydal k bráně. Chvěly se mi ruce a nemohl jsem otevřít zámek. Bylo nás v tom světle vidět jako na dlani, kdyby se nějaký dozorce podíval oknem, byli bychom ztraceni.

Zhluboka jsem se nadechl a znovu uchopil paklíč. Pomalu a opatrně jsem zjišťoval všechny rýhy, tlačil ho a otáčel.

Zámek nakonec povolil a my vypadli ven. Žihadlo dveře tiše zavřel, pak se otočil a rozběhl se do tmy. Já mu šlapal na paty.

Byli jsme svobodní!

5

„Počkej!“ křikl jsem na Žihadla, který už seběhl na cestu. „Tudy ne. Mám lepší plán. Vymyslel jsem ho, ještě než mě zavřeli.“

Zpomalil, promyslel si to a rozhodl se.

„Zatím se všechno, co sis vymyslel, povedlo. Tak co budeme dělat?“

„Pro začátek musíme zanechat stopu, po které půjdou stopovací roboti. Pojd’.“

Opustili jsme cestu, přešli jsme po trávě a sestoupili k blízkému potůčku. Byl mělký a studený a já nebyl schopen zadržet jektání. Když jsme přebrodili, další naše cesta vedla k blízké dálnici. Sehnuli jsme se, když okolo projel těžký transportér. Kromě něho se nikde nic ani nepohnulo.

„Ted’!“ vykřikl jsem. „Rovnou na cestu a pak zpátky, přesně ve svých stopách.“

Žihadlo udělal, co jsem mu řekl. Obešli jsme velký okruh a pak jsme se vrátili k ledové vodě potůčku.

„To je chytré,“ poznamenal. „Stopaři zjistí, kde jsme vstoupili do vody a na kterém místě jsme z ní vyšli. Půjdou po našich stopách až k silnici. A tehdy si pomyslí, že nás svezl nějaký automobil. Takže co teď?“

„Půjdeme vodou proti proudu až k nejbližší chovné farmě dikoprasat.“

„Ani nápad! Já ty parchanty nenávidím. Když jsem byl malý, tak mě jeden nabral.“

„Nemáme jinou možnost. Když tam nepůjdeme, fizlové nás dostanou ještě před úsvitem. Sám dikoprasata nemám nijak v lásce, ale vyrostl jsem na farmě a vím, jak s nimi zacházet. A teď se hnem, než mi nohy zmrznou na kost.“

Byla to dlouhá a těžká cesta a já se celý třásl zimou. Nezbyvalo nám ale nic jiného než jít dál. Když jsme dorazili k potoku vinoucímu se mezi poli, do kterého se vléval náš potůček, zuby mi cvakaly jako kastaněty.

Hvězdy začaly blednout. Blížilo se svítání.

„Tady to je,“ řekl jsem ztěžka. „Poznávám to místo podle toho uschlého stromu. Pojd’ hněd’ za mnou, jsme už blízko.“

Natáhl jsem se, ulomil jsem suchou větev, která visela nad potůčkem, a vedl jsem ho dál. Brodili jsme se až k vysokému elektrickému ohradníku vedoucímu přes potok. Už se rozednívalo tolik, že byl dobře vidět. Větvi jsem nadzdvihl spodek oplocení tak, aby se pod ním mohl Žihadlo proplazit, načež on udělal totéž, abych se skrz dostal i já. Jakmile jsem vstal, z blízkého dubového mlázi k nám dolehl známý šelest velkých bodlin. Velký, tmavý stín se odlepil od stromů a začal cválat k nám.

Vytrhl jsem Žihadlovi větev a jemně jsem zavolal:

„Kuš, kuš, tady, prasátko!“

Přibližující se dikoprase vydalo bublavé zachrochtání. Žihadlo stojící za mnou si napřeskáčku bručel kletby i modlitby. Zavolal jsem ještě jednou a velký tvor přišel blíž. Ten záraz genetiky vážící nejméně tunu na mě teď upíral své malé, červené oči. Popošel jsem o krok vpřed a pomalu jsem zdvihl větev. Za mnou se ozvalo Žihadlovo vyjeknutí. Prase se ani nehnu, když jsem mu strčil větev za ucho, rozhrnul jsem dlouhé bodliny a začal jsem ho usilovně drbat.

„Co děláš? Vždyť nás zabije!“ zaječel Žihadlo.

„Nesmysl,“ odpověděl jsem a ještě víc jsem přitlačil. „Slyšíš?“

Dikoprase až přivřelo oči rozkoší a radostně si mručelo.

„Dobře ty potvory znám. Mají pod bodlinami spoustu hmyzu, ke kterému se nemohou dostat. Zbožňují pořádné podrbání. Ještě druhé ucho, za ušima jsou nejsvědivější místa, a můžeme jít.“

Drbal jsem, prase spokojeně mručelo a nad námi sílilo svítání. Ve farmářově domě se rozsvítilo světlo a my jsme se schovali za dikoprasetem. Kdosi se objevil ve vchodu, vylil vědro vody a dveře se znovu zavřely.

„Pojďme do stodoly,“ navrhl jsem.

Dikoprase nespokojeně zafunělo, když jsem ho přestal drbat, a pak, zatímco jsme se plížili přes dvůr, se rozběhlo za námi v naději na přídavek. Moc nám tím pomohlo, protože najednou se okolo objevilo množství naježených sviní, které se při pohledu na svého krále rozestoupily. Společně s naší eskortou jsme dorazili do stodoly.

„Nazdar, kolego,“ řekl jsem a naposled jsem ho podrbl. „Rád jsem tě poznal.“

Žihadlo otevřel vrata do stodoly a vklouzli jsme dovnitř. Závora zapadla na své místo, těžká vrata se celá otřásla, když se náš prskající přítel s mírnou nadváhou do nich opřel.

„Zachránils mi život,“ vydechl Žihadlo. „Nikdy ti to nezapomenu.“

„To je prostě rutina,“ odpověděl jsem skromně. „Ty jsi zase dobrý v pěstních soubojích.“

„A ty to úžasně válíš se sviněma.“

„Tak bych zrovna slova nevolil,“ odvětil jsem znechuceně.

Vylezli jsme na hambalky se senem, kde nás nikdo nemohl zahlédnout. Před námi byl dlouhý den a já měl v úmyslu ho pokud možno celý prospat. Zahrabal jsem se do sena, dvakrát jsem kýchl, když se mi dostal prach do nosu - a okamžitě jsem usnul.

Další, co si pamatuji, byl Žihadlo cloumající mi ramenem a sluneční světlo prodirající se škvírami ve stěně.

„Jsou tu policajti,“ zašeptal.

Zamrkal jsem, abych se zcela probudil, a podíval jsem se škvírou. Zelenobílý policejní gravilet se vznášel těsně nad zemí přede dveřmi farmářova domu a jeden ze dvou těch uniformovaných pobudů ukazoval farmářovi jakýsi lístek. Farmář zakroutil hlavou a silným hlasem překřičel hluk panující na dvoře.

„Ne. Nikdy jsem nikoho z nich neviděl. Jestli to chcete vědět, tak jsem tu už týden neviděl ani nohu. Je bezva si s vámi popovídat, mládenci. Ti dva opravdu vypadají hrozně. Říkáte, že to jsou zločinci...“

„Tatíku, nemáme čas na řeči. Možná jsi je neviděl, ale stejně se můžou schovávat u tebe na farmě. Co ve stodole?“

„Není možný, aby tam vlezli. Všude okolo se motaj dikoprasata! Nejhorší potvory, jaký existujou.“

„Jenže my se tam musíme podívat. Máme rozkaz prohlédnout každou budovu v okolí.“

Policisté vyrazili k nám. Okamžitě se rozlehl pískot připomínající rozbitou sirénu a dutý rachot kopyt. Zpoza rohu stodoly se vynořil náš přítel z minulé noci a vztekle zachřestil bodlinami. Zaútočil a policisté skočili po hlavě do vozu. Rozzuřený knour do něho udeřil takovou silou, že se stroj ocitl na druhé straně dvora s velkým šrámem na boku. Farmář spokojeně pokýval hlavou.

„Neříkal jsem, že ve stodole nikdo není? Malej Larry moc nemá rád cizí lidi. Jo, a zastavte se, až pojedete kolem, chlapi...“

Poslední slova už musel zakřičet, protože gravilet pronásledovaný Malým Larrym se už vznesl do vzduchu a zamířil na západ.

„To je přece bašta,“ ozval se Žihadlo rozechvělým hlasem.

Mlčky jsem přikývl. Dokonce i v tom nejnudnějším životě bývají okamžiky skutečné slávy.

Ale dost zábavy. Natáhl jsem se v teplém seně a žvýkal jsem stéblo trávy.

„Dikoprasata jsou docela příjemná, když je člověk zná.“

„Policajti si asi myslí něco jiného,“ odpověděl Žihadlo.

„Asi ano. To bylo to nejhezčí číslo, jaké jsem kdy viděl. Nemám rád policajty.“

„A kdo má? Za co tě dostali, Jimmy?“

„Přepadení banky. Dělal jsi někdy banku?“

Udiveně hvízdal a zakroutil hlavou, že ne.

„Nevěděl bych, čím začít. Zápas v blátě, to je můj obor. Už devět let mě nikdo neporazil.“

„Když ses takhle poflakovat sem a tam, tak jsi určitě potkal spoustu lidí. Nenarazil jsi náhodou na Rat'afáka Schmucka?“ rychle jsem improvizoval. „Udělali jsme spolu pár bank ve státě Graham.“

„Nikdy jsem ho nepotkal. Ani jsem o něm nikdy neslyšel. Ty ses první bankovní lupič, kterého jsem potkal.“

„Fakt? Dneska je nás už asi málo. Určitě ale znáš nějaký kasaře, ne? Nebo zloděje aut.“

Odpovědi bylo opět zavrtění hlavou.

„Takový lidi jako jsi ty potkávám jen ve vězení. Znáám pár podvodnejch sázkařů, co se točej okolo zápasů. To jsou ale všechno troškaři. Smolaři. Znal jsem jednoho, kterej se dušoval, že kdysi, před mnoha lety, znal Střelce.“

„Střelce?“ opakoval jsem a snažil jsem se vzpomenout si na vše, co jsem věděl o vojenské hierarchii. „Nikdy jsem se moc nezajímal o vojáky“

„Ne takovýho střelce. Střelce. Chlápek, kterej kdysi šmahem čistil banky a tak. Myslel jsem, že jsi o něm slyšel.“

„Asi působil ještě než jsem vstoupil do branže.“

„To spíš než každěj vstoupil do branže. Bylo to před spoustou let. Slyšel jsem, že ho fizlové nikdy nechytili.“

Ten smolař se zaklínal, že Střelce znal. Říkal, že stařík už výpad z branže a někde dodělává. Určitě lhal.“

Žihadlo nic víc nevěděl a já se rozhodl na něj víc nenaléhat. Rozhovor umkl a oba jsme pospávali až do soumraku. Potřebovali jsme se najíst a napít, ale bylo nám jasné, že musíme přes den zůstat v úkrytu. Místo na velká piva a lahve studené vody jsem se snažil myslet na Střelce. Byla to nepatrná stopa, ale jediná, kterou jsem měl. Západ slunce jsem uvítal vyhladovělý, žíznivý a utopený v depresi. Moje vězeňská eskapáda se ukázala být nebezpečným fiaskem. Basy jsou pro smolaře - to bylo víceméně vše, co jsem se tam naučil. Abych to zjistil, riskoval jsem život a zdraví. Nikdy víc. V duchu jsem si přísahal, že v budoucnu se budu držet daleko od vězení a všech institucí dbajících o zákonnost. Dobří zločinci se nedají chytit. Jako Střelec, ať již to byl kdokoli.

Když zmizely poslední zbytky denního světla, otevřeli jsme vrata od stodoly. Dolehlo k nám funění a prskání a velký stín zablokoval východ. Žihadlo zbledl strachy a já ho sotva udržel.

„Vezmi si tyč a dej se do práce,“ oznámil jsem mu. „Naučím tě novému povolání.“

Drbali jsme Larryho pod bodlinami jako šilenci a prase mručelo rozkoší. Když jsme nakonec vyrazili, cupital za námi.

„Získali jsme oddaného přítele,“ řekl jsem a zamával našemu prasečímu kamarádovi na rozloučenou.

„Můžu se báječně obejít bez takovejch přátel. Vymyslel jsi, co teď uděláme?“

„Jasně. Včasné plánování, to je moje druhá přirozenost. Tamhle kousek je stání, na kterém se překládají kontejnery z železničních vozů na nákladáky. Budeme se držet daleko, protože tam určitě budou policajti. Všechny nákladáky ale jedou stejnou cestou na dálnici, ke stanici silniční kontroly. Musejí se u ní zastavit a stát, dokud je nezaregistruje

silniční komputer a nedá signál k odjezdu. Půjdem tam.

„A vlezeme pod plachtu nějakýho nákladáku!“

„Učíš se. Jen se musíme dostat do takového, který zahne doprava. Na západ. Jinak hned skončíme zase v tom krásným městě Nebeská brána a hned pak ve vězení, ze kterého jsme se dostali.“

„Ved' nás, Jíme. Jsi nejchytřejší kluk, jakýho jsem kdy potkal. Dotáhneš to daleko.“

Vyjádril tím rovněž mé přání, takže jsem přikývl. Bylo mi jen líto, že on se daleko nedostane. Nebyl jsem ochoten žít s vědomím, že mám na svědomí nějakého neznámého chlapíka, i když donašeče. Nemohl jsem se stát spoluúčastníkem vraždy.

Našli jsem cestu a čekali v blízkých keřích. Přijely dva nákladáky. Zůstali jsme v úkrytu. Vyjel první, pak druhý. Zamířily na východ. Když se objevil třetí, rozsvítil se ukazatel směru. Na západ! Rozběhli jsme se. Chtěl jsem otevřít zámek, ale Žihadlo mě odstrčil. Pověsil se na klíce a dveře se otevřely. Nákladák se rozjel a Žihadlo mě nacpal dovnitř. Musel se rozběhnout, když začal vůz zrychlovat, ale chytil se za práh a vytáhl se dovnitř jedním tahem silných rukou. Jen tak mezi námi - ty dveře byly normálně zamčené.

„Povedlo se!“ vykřikl triumfálně.

„Samozřejmě. Tenhle nákladák jede směrem, který se ti hodí. Já se ale musím vrátit do Nebeský brány, jen co se tam situace trochu uklidní. Přibližně za hodinu budeme projíždět Billvillem. Tam se rozloučíme.“

Byla to rychlá cesta. Vyskočil jsem, když se vůz zastavil u semaforu. Žihadlo mi stiskl ruku.

„Hodně štěstí, chlapče!“ vykřikl, když se vůz rozjel.

Nemohl jsem mu přát totéž. Když vůz odjížděl, zapamatoval jsem si jeho číslo a vytáhl dolar z kapsy.

Jakmile mi nákladák zmizel z očí, vyrazil jsem k osvětlené telefonní budce. Při vytáčení čísla policie jsem se cítil jako krysa.

Ale věřte, neměl jsem na vybranou.

6

Já měl na rozdíl od nešťastného Žihadla plán útoku důkladně promyšlený. Jeho součástí bylo prozrazení mého bývalého partnera. Nebyl tak hloupý, takže pochopení, kdo ho zradil, mu nezabere mnoho času. Jestli začne mluvit a řekne policii, že jsem se vrátil do městečka Nebeská brána, tak to bude výborné. Nechtěl jsem opustit Billville, přinejmenším v nejbližší době.

Kancelář byla pronajata agenturou a transakce provedeny přes počítač. Byl jsem v ní před tím beznadějným přepadením banky a nechal jsem tam několik potřebných věcí, které se mi mohly nyní hodit. Vstoupil jsem do nitra plně automatizované budovy dveřmi pro personál, ale už před tím jsem vypnul bezpečnostní zařízení - pomocí ukrytého vypínače, který jsem instaloval už dříve. Vypínač obsahoval zabudovaný hodinový mechanismus, měl jsem tedy na cestu do kanceláře dlouhých deset minut. Zívaje jsem otevřel paklíčem zámek, důkladně za sebou zavřel dveře a namáhavě jsem se vydrápal po schodech do třetího patra. Šel jsem před nepřítomnými očima znehybnělých kamer a přes neviditelné a neexistující infračervené paprsky. Ve chvíli, kdy jsem otvíral dveře kanceláře, mi zbývaly ještě dvě minuty. Zakryl jsem okna, rozsvítil a zamířil k baru.

Ještě nikdy mi studené pivo tak nechutnalo. Obsah první lahve se ani nedotkl hrdla. Popíjel jsem druhou a vytrhl jsem pojistku obědového balíčku s žebírky dikoprasete na rožni. Jakmile se bezpečnostním ventilkem začala ven prodírat pára, roztrhl jsem víčko nafouklé plechovky a vytáhl z ní kouřící žebírko. Náhdera!

Vykoupaný a oholený, s třetím pivkem v ruce, jsem se už cítil daleko lépe.

„Zapni se,“ řekl jsem počítači.

Mé instrukce byly jednoduché. Všechny novinové zprávy z celé planety z posledních padesáti let týkající se zločince vystupujícího pod jménem Sťelec. Najít opakující se údaje kolem stejných období. Žádné kopie. Tisknout.

Než jsem se opět vrhl na pivo, stránky již začaly vylézat z faxu. První, nejnovější zpráva byla stará deset let. Pocházela z města Decalogg nacházejícího se na druhé straně planety Policie chytila v podřadném baru staršího muže, který se zaklínal, že je Sťelec. Jenže se ukázalo, že to je případ staré sklerózy - a podezřelý byl odvezen zpátky do domova důchodců, ze kterého právě utekl. Vzal jsem do ruky další zprávu.

Ráno na mě padla únava, takže jsem si lehl a prospal celý den na lůžku vytaženém ze stěny. Za soumraku, posílen velkou kávou, jsem skončil, dodávaje poslední zprávu ke kolekci rozložené na podlaze a osvětlené nyní růžovými paprsky zapadajícího slunce. „Vypnul jsem počítač a poklepáváje perem o zuby jsem hleděl zamyšleně na svůj nový koberec.“

Zajímavé. Zločinec, který se chlubí svými zločiny. Poté, co zmizel s lupem, za sebou vždy zanechával malou kresbu šachového střelce. Jednoduchá kresba, snadno napodobitelná, což jsem hned vyzkoušel. Držel jsem ho pak před sebou v natažené ruce a dlouho obdivoval.

První sťelec byl nalezen v prázdném sejfu automatizovaného obchodu s alkoholem před osmašedesáti lety. Jestliže Sťelec začal svou zločinnou kariéru jako puberťák, stejně jako já, teď by mu bylo přes osmdesát. Docela solidní věk, když vezmeme v úvahu, že průměrná délka života je teď asi sto padesát let. Co se s ním ale stalo, že o něm tak dlouho nebylo slyšet? Od doby, kdy naposledy zanechal svoji vizitku, uplynulo patnáct let. Na prstech jsem si vypočítal různé možnosti.

Číslo jedna: varianta, kterou je třeba brát vždy v úvahu, a to že umřel. V tom případě ho mohu nechat plavat. Dva: mohl opustit planetu a vést svůj zločinecký život někde jinde ve vesmíru. Jestli ano, tak podobně jako v prvním případě

mohu na vše zapomenout. Potřebuji mnohem více dolarů a zkušeností, než se budu moci vypravit na jiné světy. Tři: zanechal práce a užívá si svých nepoctivě vydělaných peněz. Čtyři: změnil styl a přestal zanechávat svůj znak.

Rozvalil jsem se se spokojeným výrazem a popíjel jsem kávu. Pokud je správná třetí nebo čtvrtá možnost, mám šanci ho najít. Před těmi roky mlčení měl košatou kariéru. S uznáním jsem přehlédl seznam. Krádež letadla, krádež automobilu, loupežné přepadení, vyloupení banky. Pak další a další. Všechny možné zločiny spojené s přemísťováním dolarů z něčí kapsy do vlastní. Byla zde i jakási nemovitost, rychle a za solidní cenu prodaná na základě falešného majetkového dokladu. A to nejlepší ze všeho. Nikdy ho nechytili! To je člověk, který by mohl být mým mentorem, mým vychovatelem, mou univerzitou zločinu. Člověk, který by mi jednoho dne vystavil diplom špatností otevírající přede mnou zlatá pole, o kterých jsem snil.

Ale jak ho mám najít, když spojené síly policie celého světa nebyly po celá desetiletí schopné ani se mu přiblížit? Zajímavá otázka.

Tak zajímavá, že jsem na ni nemohl najít odpověď. Rozhodl jsem se dovolit na tom problému chvíli pracovat svému podvědomí. Vypojil jsem tedy synapse mozkové kůry a nechal vše plynout rovnou do malého mozku. Lehl jsem si. Ráno se ulice za oknem začala plnit lidmi jdoucími na nákupy a já jsem si pomyslel, že to není tak špatný nápad. Všechno jídlo, co jsem tu měl, bylo mražené nebo v konzervách, a já měl po slizkém vězeňském jídle chuť na něco křehkého a křupavého. Otevřel jsem tedy skříňku s líčidly a začal jsem pracovat na svém novém obličejí.

Dospělí si neuvědomují nebo nepamatují, jak je těžké být pod dvacet. Zapomínají, že to je čekárna na půli cesty k dospělosti. Nerušené radosti dětství jsou již za tebou a privilegia dospělosti stále ještě před tebou. Kromě náhlých návalů krve do hlavy a jiných míst, jakmile se jen objeví myšlenka na opačné pohlaví, jsou tu i jiné vážné problémy. Předpokládá se, že nešťastný mládenec se má chovat jako dospělý, ale nepřísluší mu žádná práva spojená s tímto stavem.

Já jsem se nudné dřině dorostového věku vyhnul jednoduše tak, že jsem ho přeskočil. Jakmile jsem se přestal s povzneseným výrazem potulovat po škole a navzájem se obelhávat s vrstevníky, stal se ze mě dospělý. A protože většina těch takzvaných dospělých byla mnohem méně inteligentní než já, stačilo mi jen dohnat je po fyzické stránce.

Nejdříve trochu vráskové tekutiny okolo očí a na čele. Okamžitě po použití té bezbarvé tekutiny se objevily vrásky a můj věk se posunul o hezkých pár let. Několik záhybů pod bradou se k vráskám dokonale hodilo a vše dokončil ohyzdný malý knírek. A když jsem si oblékl beztvaré sako podřadného úředníka, nepoznala by mě ani má vlastní matka, kdybych ji potkal na ulici. To se ostatně před rokem skutečně stalo. Zeptal jsem se jí, kolik je hodin, a dokonce ani tehdy se v jejích telecích očičkách neobjevila sebemenší stopa poznání.

I když se nezdálo, že by mohlo přšet, vytáhl jsem ze skříně deštník, opustil kancelář a zamířil k nejbližšímu komplexu obchodů.

Musím říci, že mé podvědomí toho dne pracovalo rychle, což jsem byl schopen zjistit velice brzy. Přes vyprázdnění několika piv mě stále pronásledovala žízeň. To o sobě dával znát pobyt ve vyschlé, prašné stodole. Proto jsem duchaplně zahrnul pod platinový oblouk občerstvovací stanice MacDiko a přistoupil k obslužnému robotu zabudovanému do pultu. Na jeho plastické tváři zářil nastalo namalovaný úsměv od ucha k uchu.

„Čím vám mohu posloužit, pane nebo paní?“ Taky si mohli dát práci a utratit pár dolarů navíc na program pro rozpoznávání pohlaví, pomyslel jsem si a hleděl na seznam visící na stěně a plný studeňoučkových, skvělých nápojů.

„Dej mi dvojitý nápoj z višně se spoustou ledu.“

„Již ho dělám, pane nebo paní. Budou to tři dolary, prosím.“

Vhodil jsem mince do otvoru, načež se otevřela dvířka a objevilo se mé pití. Když jsem ho vytahoval ven, robot začal recitovat reklamní fráze:

„Firma MacDiko je ráda, že vás dnes může obloužit. K vámi vybranému nápoji by se zajisté hodila dikoprasečí kotletka na rožni se skvělou exotickou omáčkou, obložená kandovanými pseudojamy.“

Přestalo to dotírat do mého vědomí, protože mé podvědomí právě našlo řešení mého malého problému. Řešení velmi jednoduché a očividné. Přímě bilo do očí svým jasem a jednoduchostí.

„Tak co, kreténe? Objednávej nebo zmiz. Snad tu nebudeš trčet celej den?“ zachraptělo mi za krkem.

Zamumlal jsem nějakou omluvu a odšoural jsem se do nejbližší konzumentské kabinky. Teď mi už bylo jasné, co je třeba udělat.

Jednoduše postavit celý problém vzhůru nohama. Místo abych hledal Střelce, musím udělat něco takového, aby vyhledal on mě.

Popíjel jsem svůj nápoj, tak studený, až mě rozbolely dásně, a hleděl jsem nevidoucím zrakem před sebe. Části plánu zaskakovaly na své místo. Není ani ta nejmenší šance, že bych sám našel Střelce. Vrcholem hlouposti je být i jen ztrácen čas takovými pokusy. Takže jsem musel spáchat zločin tak drzý a tak výnosný, že o něm budou hovořit ve zprávách ve všech programech na celé planetě. Musí být tak nezvyklý, že každý člověk, který dokáže číst nebo má aspoň jeden zdravý prst na zapnutí televize, se o něm dozví. Celý svět uslyší, co se stalo. A dozví se, že to udělal Střelec, protože na místě činu zanechám jeho vizitku.

Zbytky limonády zabublaly v brčku, já jsem se vzpamatoval a vrátil jsem se do křiklavé reality firmy MacDiko. Před mýma očima visel plakát.

Hleděl jsem na něj již nějakou dobu, aniž bych ho viděl. Nyní mi došel jeho obsah. Smějící se klauni a křičící děti. Všichni bez sebe radostí; lehce deformovaná třírozměrná karikatura. Nad jejich hlavami blikala písmena:

USCHOVEJTE SVÉ KUPONY!

NEZAPOMEŇTE SI JE VZÍT PŘI KAŽDÉM NÁKUPU! VSTUP DO LUNAPARKU ZADARMO!

Byl jsem v tom centru plastických radostí před několika lety jako dítě - a ani tehdy se mi tam nelíbilo. Paláce hrůzy, které mohly vyděsit jen prost'áčka. Jízdy nahoru a dolů jen pro ty se silným žaludkem. Dokola a skok vzhůru. Příšerné

jídlo, přeslazené bonbony, debilní klaunové a další podobné atrakce pro uspokojení těch, kteří se uspokojí velmi snadno. Každý den navštěvovaly Lunapark tisíce lidí, o víkendech jich přijíždělo ještě mnohem víc. A přinášeli s sebou ještě mnohem více tisíců dolarů.

Spousta dolarů! Musel jsem je jen ukrást způsobem natolik zajímavým, aby o tom hovořili jako o události číslo jedna ve zprávách na celé planetě.

Ale jak to udělat? Samozřejmě je třeba tam jít a důkladně si prohlédnout bezpečnostní systémy. Nadešel čas vzít si jeden den dovolené.

7

Bylo by vhodné, abych při průzkumu vypadal na svůj věk, nebo ještě mladší. Po odstranění líčidel ze mne byl znovu sedmnáctiletý chlapec s milou tvářičkou. Konstatoval jsem, že musím lépe zvládnout umění maskování. Ostatně jsem za korespondenční kurz divadelního líčení draze zaplatil. Vypávky ve tvářích způsobily, že jsem vypadal jako andílek, zvláště po lehkém zvýraznění růží. Nasadil jsem si sluneční brýle ozdobené plastickými květy, z nichž po stisknutí balónku ukrytého v kapse stříkala voda. Děsná švanda! V poslední době se změnil styl oblékání. Z módy vyšly pumpky pro chlapce, díky bohu, ale vrátily se krátké kalhoty. Téměř povinný byl trend zvaný „krátkodlouhý“ - jedna nohavice ustříhnutá nad kolenem, druhá pod ním. Koupil jsem takové kalhoty z ohyzdného, purpurového manšestru ozdobeného lesklými růžovými skvrnami. Báľ jsem se podívat do zrcadla, a netroufnu si popsat, co tam bylo vidět. Stačí, když řeknu, že to zcela určitě nepřipomínalo uprchlého zločince hledaného pro přepadení banky. Na krk jsem si pověsil fotoaparát pro jedno použití, který nebyl ani pro jedno použití, a ostatně ani obyčejný fotoaparát.

Na stanici mě pohltil dav lidí vypadajících stejně jako já. V houfu jsme se vypravili do Lunazázraku. Výkřiky, hysterický smích a střikání vodou po sobě navzájem nám pomáhaly zabít čas... nebo ho roztáhnout do nekonečna, přinejmenším v jednom případě. Když se nakonec dveře otevřely, nechal jsem agresivní mnohobarevný dav projít a znučeně a pomalu jsem šel za ním. A nyní do práce.

Kde jsou peníze? Vzpomínky na můj první pobyt zde byly mlhavé - díky bohu -, ale pamatoval jsem si, že se platilo za různé projíždky a další atrakce vhozením plastických žetonů. Můj otec mi neochotně věnoval několik kousků, které jsem spotřeboval velmi rychle a samozřejmě jsem již další nedostal. Takže mým prvním úkolem je najít zdroj těch žetonů.

Bylo to jednoduché, protože k tomu místu směřovali všichni zákazníci, kteří ještě nezačali dospívat. Byla to strmá budova připomínající otočený kornoutek na zmrzlinu, ozdobená vlajkami, mechanickými klauny a ověšená zlatými varhanami, ze kterých se linula ohlušující hudba. Všude okolo na zemi stály plastické figurky klaunů, připevněné k základům této budovy, které se třásly, smály a šklebily se. Byly odolné, ale plnily důležitou úlohu. Zbavovaly návštěvníky peněz. Mladé ruce ve spěchu strkaly dolarové bankovky do lakomých dlaní plastických kašpárků. Dlaně se zavíraly, peníze mizely a z klaunových úst se sypal proud plastických žetonů, na které čekal zákazník. Příšerné. Nepochybně jsem ale byl jediný, kdo si to myslel. Peníze putovaly do budovy. Musel jsem zjistit, kudy z ní odcházejí. Obešel jsem budovu a zjistil, že zvracející pokladny ji neobklopují ze všech stran. Zezadu, skryta stromy a keři, byla malá přístavba. Prorazil jsem si cestu mezi keři a najednou stanul tváří v tvář řadovému policistovi držícímu stráž u neoznačených dveří.

„Zmiz, kluku,“ řekl mi sladce. „Jen pro personál.“

Proběhl jsem kolem něho a opřel jsem se do dveří. Mezitím se mi podařilo udělat fotku.

„Musím čůrat,“ řekl jsem a sevřel nohy. „Řekli mi, že záchody jsou tady.“

Těžká ruka mě odtáhla zpátky do křoví.

„Tady ne. Padej zpátky, odkud jsi přišel.“

Šel jsem pryč. Zajímavé. Žádné elektronické poplašné zařízení. Jen zámek typu Glubb. Solidní, ale starý. Tenhle lunapark se mi začínal líbit.

Zavírali až po setmění. Čekání bylo tedy velmi únavné. Abych zahnal nudu, zkusil jsem Ledovcový sjezd, kde se projíždí umělými ledovými jeskyněmi, ve kterých je vše okolo sevřeno polystyrénovým ledem, a čas od času na vagónky plné pištících pasažérů padá nějaká kra. Reaktivní střelnice byla stejně příšerná. Ve jménu dobrého vkusu spustím clonu mlčení nad zázraky Sladké Země a Netvora z močálu. Stačí říci, že konečně nadešel můj čas. Distributory žetonů byly vypnuty hodinu před zavřením. Z blízkého pozorovacího stanoviště jsem chtivým zrakem sledoval pancéřovou dodávku odvázející spoustu masivních kontejnerů. Společně s penězi odjížděla i ochranka. Určitě si mysleli, že nikdo se zdravým rozumem se nebude vloupávat, aby kradl žetony.

Asi nemám zdravý rozum. Jakmile se setmělo, přidal jsem se k vyčerpaným návštěvníkům, kteří se nejistým krokem sunuli k východu. Ale nedorazil jsem tam. Zamčené dveře na zadní straně Pohoří upírů se otevřely bez námahy... s mou jemnou pomocí. Vklouzl jsem do tmy. Vysoko nade mnou se zableskly bílé tesáky, ze kterých kapala umělá krev. Stál jsem přitisknutý za rakví vyplněnou hlinou a cítil jsem se skvěle. Čekání trvalo hodinu. Všichni pracovníci by již měli být pryč, ale na ulicích okolo parku bylo ještě dostatečné množství rozesmátých dětí, aby mě otřesné oblečení nebylo do očí, až odtud odejdu.

V parku byli strážníci, ale vyhnout se jim bylo velmi jednoduché. Jak jsem očekával, Glubb se bez námahy otevřel a já rychle vklouzl dovnitř. Ukázalo se, že místnost nemá okna, což bylo skvělé, protože nikdo nemohl spatřit světlo mé baterky. Rozsvítil jsem ji a pustil jsem se do obdivování stroje.

Jednoduchá a dokonalá konstrukce. Přesně toho si na strojích vážím. Ústí distributorů byla rozmístěna podél zdi okolo místnosti. Teď právě nepracovala, ale princip jejich činnosti byl očividný. Vložené mince i bankovky byly počítány a procházely dále. Zařízení pod stropem spouštělo odpočítané žetony do výdejních ústí. Po straně vedly z

podlahy roury do nádrže pod stropem. Nepochybně byly připojeny na podzemní transportní systém a vracely žetony připravené k novému použití. Dolary byly bez dotyku lidské ruky přenášeny zaplombovanými průhlednými rukávy do ústředí, kde mince padaly do uzavřených krabic. Ty mne nezajímaly, protože byly příliš těžké. Bankovky jsou ale lehčí a mnohem cennější. Procházely rukávy a elegantně padaly do otvoru na horní straně sejfu. Byly tak zajištěny před zaměstnanci s nenechavými prsty.

Skvělé. Prohlédl jsem si stroj, zamyslel jsem se a pak jsem si udělal poznámky. Distributory vyrobila firma Exchangers. Firemní znak jsem si pečlivě obkreslil. Sejf, i když solidní a známé značky, povolil snadno. Samozřejmě byl prázdný, ale to jsem čekal. Poznamenal jsem si číselnou kombinaci a pak jsem ho otvíral a zavíral tolikrát, dokud mi to nešlo se zavřenými očima. V hlavě se mi začal rýsovat plán, jehož nedílnou součástí byl právě tento sejf.

Jakmile jsem byl hotov, vyklouzl jsem z budovy nikým nespátrěn, opatrně jsem opustil park a připojil jsem se k rozjásanému davu. Při zpáteční cestě již halasili mnohem méně a já musel použít stříkačku v brýlích jen dvakrát. Je těžké popsat, jaká to byla úleva, když jsem vkročil do kanceláře, shodil ze sebe tu bizarní maškarádu a strčil nos do sklenice s pivem. Pak jsem vykasal rukávy a dal se do přemýšlení.

Několik následujících týdnů jsem měl velmi napilno. Při práci na potřebném zařízení jsem pečlivě sledoval zprávy v televizi. Jeden z uprchlých vězňů byl chycen po těžkém boji. Jeho společník nebyl nalezen, přestože chycený byl ochoten poskytnout veškerou pomoc. Chudák Žihadlo. Byl mu vzat bojový instinkt a jeho život již nebude jako dřív. Bude ale takový jako dříve pro člověka, kterého chtěl zabít. Takže mi ho nebylo líto. Čekala mě práce. Dvě vzájemně propojené záležitosti. Musel jsem naplánovat loupež a nachystat past na Střelce. S pýchou přiznávám, že oba problémy jsem vyřešil velmi lehce. Pak již stačilo jen počkat na tmavou a bouřlivou noc pro opětovnou návštěvu lunaparku. Strávil jsem tam co nejkratší dobu, ale i tak to trvalo několik hodin, protože bylo třeba udělat spoustu práce. Pak již zbývalo jen čekat na vhodnou chvíli. Nejlepším okamžikem byl konec týdne, kdy jsou všechny pokladny přeplněny. V rámci příprav jsem si naprosto legálně pronajal garáž a pro zachování rovnováhy velmi nelegálně ukradl dodávku. Dobu čekání jsem pro změnu využil k jejímu přebarvení. Je třeba uznat, že pak vypadala lépe než předtím. Nová poznávací značka a firemní znak na dveřích již byly to nejmenší. Konečně nastala sobota. Jen s obtížemi jsem přemáhal netrpělivost. Abych zabil čas, přilepil jsem si vousy, převlékl jsem se a odjel dát si dobrý, bezstarostný oběd, protože bylo nutné počkat do večera, až se skříňky naplní. Výlet na venkov byl velmi příjemný a na vyhlédnuté místo jsem dorazil přesně podle plánu. Zastavil jsem vedle služebního vchodu do parku. S lehkým neklidem jsem si natáhl přiléhavé, průhledné rukavice, ale pocit radostného očekávání byl silnější. S úsměvem na rtech jsem zapnul přístroj umístěný pod blatníkem.

Neviditelný rádiový signál vyrazil do prostoru a já se snažil představit si, co se děje. Signál rychlý jako světlo dorazil k přijímači a po vedení k cíli, jímž byla nálož. Nic velkého. Malé, přesně spočítané množství plastické trhaviny postačující ke zničení uzávěru v jednom z distributorů žetonů, bez poškození rukávu. Po zničení uzávěru stroj s chřestěním vychrlil nepřerušovaný proud barevných plastických kroužků, které vyrazily z distributoru nekončícím proudem. Jaký jsem to dobrodinec! A jak by mě oslavovaly všechny děti, kdyby věděly, že to je moje dílo.

Tím to ale neskončilo. Protože každou minutu z mé vysílačky vycházel rádiový signál, povoloval další uzávěr a pokaždé vyrážel další proud žetonů. A další, a ještě další... Ve vhodnou chvíli jsem nastartoval motor dodávky a přijel jsem ke služební bráně lunaparku, otevřel okno a vyklonil se hned nad na dveřích namalovaným firemním znakem, který hlásal: „Distributory Exchangers.“

„Dostal jsem telefonickou zprávu, že tu máte nějaké problémy,“ obrátil jsem se na strážného.

„Žádné problémy nejsou,“ odpověděl a otevřel bránu. „Spíš nepokoje. Víte, kde je budova?“

„Jistě. Pomoc už je na cestě!“

Když jsem uviděl na vlastní oči výsledek své štedrosti, došlo mi, že to, co se stalo, překonalo veškeré očekávání. Nadšeně křičící děti obtěžkané žetony šlely, další bojovaly o místo poblíž zvracejících distributorů. Jejich šťastné výkřiky přehlušovaly všechno. Ani personál, ani policisté nemohli udělat nic, co by zastavilo tu vlnu hojnosti. Služební vstup byl zacpán trochu méně, ale i tudy jsem musel jet velmi pomalu, s rukou na houkačce, a razit si cestu mezi opozdílci. Než jsem se přiblížil, dva policisté odstrkávali děti do křoví.

„Nějaké problémy s distributory?“ zeptal jsem se mile. Vztekla odpověď jednoho z nich zanikla v pištění a výkřicích dětského nadšení. To bylo asi dobře. Druhý policista otevřel dveře a strčil mě i s mými nástroji dovnitř.

Byli tam již čtyři lidé, kteří neúspěšně bojovali se stroji. Nemohli je vypnout, protože již dříve jsem si dovolil odpojit ovládací pult. Holohlavý muž se pokoušel přefříznout napájecí kabel pilkou na železo.

„To je sebevražda,“ zadržel jsem ho. „Ten kabel je pod napětím čtyři sta voltů.“

„Máš nějaký lepší nápad, chytráku?“ zavrčel. „To jsou přece tvoje stroje, ztraceně. Dej se do práce.“

„Už jdu na to, podívej.“

Otevřel jsem velkou skříňku s náradím, obsahující jen lesklou kovovou rouru. Vytáhl jsem ji.

„Tohle všechno vyřídí,“ oznámil jsem, povolil jsem uzávěr na konci a rouru odhodil. Poslední, co jsem uviděl, byly jejich vyřeštěné oči, když z ní vyrazil šedivý kouř, který okamžitě zaplnil celou místnost a dokonale znemožnil cokoli uvidět.

Já to očekával, oni ne. Se skříňkou v ruce jsem odpočítal čtyři kroky a dostal jsem se ke stěně sejfu. Mnou vydávaný hluk byl přehlušen jejich výkřiky a voláním, a neustálým vzdycháním distributorů. Otevřít sejf byla hračka. Ideálně vyměřeným víkem skříňky jsem zablokoval jeho dveře, vlezl jsem dovnitř, shrábl balík bankovek a vysypal ho do připraveného kontejneru. Rychle se zaplnil. Pak jsem ho zavřel. Nyní bylo potřeba dohlédnout na to, aby odpovědnost padla na správnou osobu. Připravená kartička byla v mé horní kapse. Vytáhl jsem ji a vložil do sejfu, který jsem nato uzavřel -abych měl jistotu, že se má zpráva v tom zmatku někde neztratí. Pak jsem zdvihl těžkou skříňku, stanul jsem zády k sejfu a zamířil jsem správným směrem.

Věděl jsem, že východ je tam, ve tmě, jen devět kroků odtud. Provedl jsem jich jen pět a na někoho narazil. Chytily mě silné ruce a drsný hlas mi křikl do ucha:

„Mám ho. Pomoc!“

Odhodil jsem skříňku a poskytl jsem mu pomoc, o kterou žádal. Protáhl jsem ruce podél jeho těla, sáhl za krk a udělal, co bylo třeba. Zachrčel a poroučel se k zemi. Po hmatu jsem začal hledat skříňku a v okamžiku paniky ji nemohl nalézt. Konečně. Chytil jsem ji za rukojeť, zvedl nahoru, narovnal se a...

Došlo mi, že během akce šla orientace k čertu.

Obestřelo mne zoufalství, černé jako mlha vznášející se kolem. Zachvěl jsem se a téměř jsem upustil lup. Sedmnáct let, samota, a celý ten obklopující mne svět dospělých. To je konec.

Nevím, jak dlouho krize trvala, pravděpodobně jen několik vteřin, i když se to zdálo být věčností. Nakonec jsem se vzpamatoval a vzchopil jsem se.

„Chtěl jsi, aby to tak bylo, pamatuješ? Abys byl úplně sám a všichni stáli proti tobě. Takže se jim vzdej, nebo začni myslet. A to rychle!“

Začal jsem přemýšlet. Hlučící a křičící lidé okolo mne mi nebyli ani nápomocni, ani neznamenalí ohrožení. Zmítali se stejně dezorientováni jako já. Stačilo natáhnout ruku a jít vpřed jakýmkoli směrem. Pak budu schopen se zorientovat, kde jsem. Uslyšel jsem před sebou dunění. Musei to být jeden z distributorů. Za okamžik jsem na něj narazil.

Ve stejném okamžiku mi po tváři přejel závan vzduchu a kousek ode mne se ozval známý hlas.

„Co se tu děje?“

Byl to policista. Otevřel dveře. Jak milé. Vyrazil jsem podél stěny a lehce jsem se mu vyhnul, protože stál celou dobu ve tmě a křičel. Pohladil jsem ho po krku a pak se jsem prodral váleající se mlhou na denní světlo. Mrkal jsem celý oslněný jasně a zahlédl jsem jiného policistu, který se přede mnou vynořil a chytil mě za rameno.

„Zůstaň stát. Nehýbej se.“

Nemohl udělat nic horšího. Mám na mysli jeho chování k držiteli černého pásu. Složil jsem ho na zem tak, aby si při pádu neublížil, vhodil jsem skříňku do dodávky, rozhlédl jsem se a ujistil jsem se, že mě nikdo neviděl. Zabouchl jsem dveře, nastartoval motor a poté jsem se pomalu a opatrně vzdaloval od hlučícího středu lunaparku.

8

„Všechno jsem opravil!“ křikl jsem na strážného, který jen pokývl na souhlas a otevřel bránu.

Jel jsem k městu. Pomalu k první zatáčce. A poté velice rychle zahnout na menší a nedlážděnou cestu.

Můj útěk byl naplánován stejně důkladně jako vlastní přepadení. Krádež peněz je jedna věc, ale udržet si je, to je zcela jiná otázka. Věre elektronické komunikace bude popis můj i dodávky během několika vteřin oznámen celé planetě. Každý policejní vůz dostane výtisk a každý hlídkující policista ústní výstrahu. Kolik jsem tedy měl času? Když jsem odjížděl, oba policisté byli v bezvědomí. Mohli ale být již vzkříšeni a vše oznámit. Pak by stačil jeden telefon na předání výstrahy. Spočítal jsem si, že by to muselo trvat nejméně čtyři minuty. To bylo v pořádku. Já potřeboval jen tři.

Cesta se vinula vzhůru mezi stromy, pak naposledy zahnula a končila v opuštěném kamenolomu. Srdce mi bušilo, protože tento úsek plánu obsahoval jisté riziko. Podařilo se. Pronajatý automobil čekal tam, kde jsem ho včera zanechal! Samozřejmě jsem z motoru vymontoval několik nezbytných součástí, ale nějaký cílevědomý zloděj ho mohl odtáhnout. Naštěstí byl v okolí jen jeden cílevědomý zloděj.

Otevřel jsem automobil, vytáhl odtamtud bedýnku s proviantem a odnesl ji do dodávky. Za chvíli její boční stěna odskočila a ukázala něco velmi zajímavého. Konkrétně prázdný vnitřek. Nádobky a krabičky vyčnívající z bedýnky byly jen k sobě slepené horní části nádobek a krabiček. Velmi chytré, jestli mohu vyjádřit svůj názor. Schoval jsem peníze do bedýnky, zavřel jsem ji a uklidil do auta. Pracovní oděv po svléknutí skončil v dodávce a já jsem se zachvěl v závanu studeného větru. Vousy letěly za oblečením. Oblékl jsem si sportovní oděv, nastavil budík u termitové nálože, zamkl jsem dodávku a nasedl do auta. Odjezd proběhl bez problémů. Nikdo mě nepozoroval a vše nasvědčovalo tomu, že se mi z tohoto dobrodružství podaří vyjít v pořádku. Zastavil jsem na hlavní silnici a počkal jsem na kolonu policejních vozů, která s rykem projela kolem mne k lunaparku. Panejo, ti měli naspěch! Vyjel jsem na cestu a pomalu zamířil zpátky do Billvillu.

Ve stejném okamžiku už dodávka vesele hořela a roztékala se na hromádku kovu. Žádné stopy Vůz byl pojištěn ve shodě s předpisy, takže majitel dostane náhradu. Oheň se nerozšíří. Jak taky - v kamenolomu. Nikomu se nic nestane. Vše proběhlo v pořádku, dokonce velmi snadno.

Hned po návratu do kanceláře jsem vydechl úlevou, otevřel jsem si pivo a zhluboka jsem se napil. Poté následovala z baru láhev whisky a z ní panák zabiják. Ochutnal jsem, zašklebil jsem se tou odpornou chutí a vyřil jsem zbytek do umyvadla. Takové svinstvo! Myslím, že kdybych se snažil, dokázal bych si na to nakonec zvyknout. Ale asi to nestojí za to.

Mezitím už snad uběhlo dost času, aby novináři dorazili na místo zločinu.

„Zapni se!“ zavolal jsem na počítač. „Dej mi výtisk posledního vydání novin.“

Fax lehce zahučel a z otvoru vyjela plachta papíru. Na první straně se v plné kráse skvěl snímek fontány žetonů. S naprostým uspokojením jsem si přečetl zprávu, otočil stránku a uviděl kresbu. Byla tam tak, jak ji našli, když otevřeli sejf. Kresba střelce a pod ní šachový zápis:

1. V-K4 X S

To znamená: Věž na pole kůň 4 bere Střelce.

Když jsem si to přečetl, uspokojení nahradil záchvěv neklidu. Neprozradil jsem se policii? Rozšiřuji tuto stopu a

budou na mě čekat?

„Ne!“ vykřikl jsem nahlas. „Policie je líná a spokojuje se řešením malých přestupků, aby si uchovala zdání profesionality. Možná nad tím trochu zapřemýšlí, ale nikdo určitě nevyřeší hádanku včas. Střelec by ale měl být schopen ji vyřešit. Bude vědět, že to je zpráva pro něho - a bude se snažit ji vyluštit. Aspoň doufám.“

Popíjel jsem pivo a dělal jsem si starosti. Strávil jsem nad tím hlavolamem spoustu hodin. Skutečnost, že Střelec používal šachového střelce jako svou vizitku, mne dovedla k šachovým příručkám. Usoudil jsem, že on - nebo ona - hraje šachy (nevěřím, že by byl kdokoli schopen určit Střelcovu pohlaví, i když panovala shoda, že to je muž). Kdyby potřeboval dodatečně informace, mohl se obrátit na stejnou příručku jako já. Bez nejmenší námahy se dalo zjistit, že existují dva způsoby zápisu tahů. Nejstarší, tedy ten, který jsem použil já, pojmenovává pole ve sloupcích podle figur umístěných ve výchozím postavení. Takže pole, na kterém stojí bílý král, se značí král 1. Král 2 je pole před ním, či spíše bílý král 2, protože je to současně černý král 7 z pohledu druhého hráče (pokud si myslíte, že je to složité, nikdy nehrajte šachy, protože tohle je ta nejjednodušší část). Existuje také jiný zápis, označovaný jako algebraický. Ten připisuje písmeno a číslo každému ze čtyřiašedesáti polí šachovnice. Počítáno zleva doprava, osm řad od strany bílých je označených písmeny od A do H. Takže kůň 4 může znamenat b4, g4, b5 nebo g5.

Komplikované? Doufám. Raději aby se policie nikdy nedopídila, že to je kód, a nepokusila se ho vyluštit. Protože když se o to pokusí, vylustí i mě. Ten šachový tah obsahoval datum mého dalšího zločinu, kterým jsem měl v úmyslu znovu „vzít Střelce“ čili znovu použít Střelcovu vizitku.

Před očima mi tanul jasný scénář událostí. Policie bude dumat nad tím tahem a pak to vzdá. Nevzdá se ale Střelec ve svém luxusním úkrytu. Bude velice rozzloben. Byl spáchán zločin, ze kterého byl obviněn on. Byly ukradeny peníze, ale on je nemá! Doufám, že vezme ten tah jako stopu, analyzuje ji a nakonec najde řešení.

Předpokládejme, že Střelec pochopí, že jde o oznámení příští akce. Co to může znamenat? Přece čtvrtá noc slavného Velkého koncertního festivalu ve městě Nebeská brána. Co jiného! A ta čtvrtá noc je také čtyřřadvacátým dnem roku, který je v šifře obsažen jako kůň 4. Je to tak, když chápeme b jako druhé písmeno abecedy, takže b4 lze číst jako 24. Jestliže toto vše Střelci dojde, musí si být jist, že čtvrtou noc Festivalu bude spáchán nějaký zločin. Samozřejmě zločin spojený s penězi. Doufal jsem, že se o mně bude chtít postarat sám - spíše než aby upozornil policii na plánovaný zločin.

Asi jsem zahrál na správnou notu. Záhada byla pro policii příliš složitá, ale byla v mezích Střelcových schopností. Měl přesně týden na vylustění hádanky a příjezd na festival.

Znamenalo to také, že mám i já týden na to pokochat se vítězstvím, vzpamatovat se a pořádně se vyspat, abych si mohl později dovolit nedostatek spánku. Takže během následujících dní jsem si jako zábavu promýšlel plány a připravoval nástroje pro útok na kapsy festivalového publika.

Určené noci lilo jako z konve, což se mi zamlouvalo. Vyhrnul jsem límec svého černého pláště, narazil na hlavu černý klobouk a uchopil černé pouzdro. Jeho charakteristicky tvarovaný konec naznačoval, že se uvnitř nachází hromofon, či dokonce ultrabas. Městská doprava mne dopravila téměř až ke vchodu pro umělce. Zbytek cesty jsem překonal v potocích deště, utopen v davu černě oblečených hudebníků nesoucích si nástroje. Měl jsem připravenou propustku, ale portýr na ni ani nepohlédl a jen nám posunkem naznačil, abychom vešli dovnitř. Šance, že by někdo chtěl nyní kontrolovat mé doklady, byla minimální, protože nás tam bylo dohromady dvě stě jednatřicet. Na dnešní večer byla připravována premiéra až do mozku se zabodávající takzvané hudby nazvané „Srážka galaxií“. Byla rozepsána pro dvě stě jeden dechových nástrojů a dvacet devět perkusních. Jemnost hudby nebyla specialitou skladatelky, paní Moi-Woofter Geeyohové. Již jen pouhá četba partitury mohla člověku způsobit příšerné bolení hlavy. Právě proto jsem si vybral tuto noc. Šatny nebyly dost velké, aby se do nich vešel dav hudebníků. Ti bloumali okolo a působili ztraceným dojmem. Nikdo si nevšiml, když jsem vyšel na zadní schodiště a vklouzl do úklidové komory. Personál odešel již dříve a jediná věc, která mě tu mohla vyrušit, byla hudba. Přesto jsem pro všechny případy zamkl zevnitř. Při prvních zvucích jsem vytáhl svůj exemplář partitury „Srážky“.

Začátek byl poměrně tichý, protože všechny galaxie musely napřed vyjít na scénu, aby se pak mohly srazit. Jel jsem prstem po partituře, dokud jsem nenarazil na červenou značku, mnou pečlivě připravenou. Partitura spočinula bezpečně v mé kapse, já jsem opatrně otevřel dveře a vyhlédl ven. Chodba byla prázdná - přesně podle očekávání. Prošel jsem jí jistým krokem, i když se již podlaha začínala chvět v předzvěsti rychlé zkázy Vesmíru.

Na dveřích byla připevněna cedulka s nápisem PRIVÁT, VSTUP ZAKÁZÁN. Z jedné kapsy jsem vytáhl černou masku, sundal jsem si klobouk a natáhl jsem si ji na hlavu. Z druhé kapsy se vynořil klíč. Nechtěl jsem se namáhat s paklíčem, takže jsem si vyrobil klíč už v době přípravného průzkumu. Snažil jsem se jím otáčet v zámku do taktu hudby. Ve chvíli, kdy zahřměl hlasitý třesk, jsem otevřel dveře a vstoupil dovnitř.

Můj vstup samozřejmě nikdo neuslyšel, ale mé pohyby přitáhly pohled staršího muže. Zíral na mne a z jeho zesláblých prstů vypadlo pero. Když jsem z náprsní kapsy vytáhl impozantní pistoli, i když falešnou, zvedl ruce nad hlavu. Nepodařilo se mi ji ale zastrážit druhého, mladšího muže, který se vrhl do útoku. Za okamžik skončil v bezvědomí na podlaze a cestou rozlámал křeslo.

To vše se odehrálo potichu. Nebo jinak: byl to značný rachot, ale vše úspěšně přehlušila muzika stoupající nyní ve spěšném crescendu ohlašujícím konec světa. Pohyboval jsem se rychle, protože se právě přibližovala nejhlasitější část.

Vytáhl jsem dva páry pout a připoutal staršího muže ke kancelářskému stolu. Stejným způsobem byl zajištěn i spící rytíř. Již nastával ten pravý čas. Z další kapsy jsem vytáhl dávku plastické trhaviny. Ano, v tomto obleku byla spousta kapes - a to ne náhodou. Trhavina skončila na dveřích sejfu, přesně nad hodinovým zámkem. Museli se zde cítit velmi bezpečně - s těmi všemi bezpečnostními systémy. Bohaté pokladní přírůstky z večerních představení byly zamykány v sejfu za přítomnosti ozbrojených policistů. Zůstávaly tam, uzamčeny a v bezpečí, až do rána, kdy byl sejf otevírán za přítomnosti jiných ozbrojených policistů. Zarazil jsem do plastiku rádiovou roznětku a ustoupil ke stěně a k oběma policistům, tedy mimo dosah výbuchu.

Všechny drobné předměty v místnosti poskakovaly do rytmu hudby a ze stropu padala omítka. Stále to ale nebyla ta pravá chvíle. Využil jsem zbytku času a vytrhal ze zdi telefonní dráty. Až do konce koncertu si nikdo nezavolá.

Konečně nastal ten pravý okamžik! Viděl jsem v duchu partituru a v okamžiku, kdy nastala srážka galaxií, jsem zapnul vysílačku.

Dveře sejfu nehluchně vyletěly do vzduchu. Dokonce i zde v kanceláři byla hudební katastrofa ohlušující. Napadlo mě, kolik posluchačů v této chvíli asi ve jménu umění ohluchlo. Tyto úvahy mi ale nezabránily přemístit všechny bankovky ze sejfu do mého pouzdra. Jakmile se zaplnilo, smekl jsem před svými vězni, tím s vytřeštěnými očima i tím v bezvědomí, a odešel jsem z místnosti. Černá maska putovala zpátky do kapsy. Divadlo jsem opustil nehlídaným nouzovým východem.

Rychle jsem minul dva bloky až k podchodu a stal se jednou z mnoha postav spěchajících v potocích deště. Po schodech dolů, poté zahrnout do chodby vedoucí na stanici. Všechny soupravy již odjely a peron byl prázdný. Vstoupil jsem do telefonní budky a změnil jsem svůj vzhled přesně během dvaadvaceti vteřin, dokonale nacvičeným tempem. Strhl jsem černý kryt pouzdra, pod nímž se objevil druhý, bílý. Charakteristický vyboulený tvar zmizel také. Byl udělán z tenkého plastiku, jenž se dal snadno zmačkat a uschovat v kapse i s černým potahem. Klobouk, obrácený naruby, se rovněž změnil v bílý. Můj černý knír a vousy zmizely v jiné kapse. Svlékl jsem si kabát a obrátil ho rovněž na rubovou, bílou stranu. Tak převlečený jsem vyrazil na stanici a v davu příjezdících vyšel na stanoviště taxíků. Chvilí bylo potřeba počkat. Přijel taxík a otevřely se dveře. Já nastoupil a spokojeně jsem se usmál při pohledu na blýskající se lebku šoféra-roboty.

„Šoférre, velmi prrosím, odvezte mně do hotelu Arrbolast,“ řekl jsem a snažil jsem se napodobit turingský dialekt, jak nejlépe jsem byl schopen. Protože vlak, který před chvílí dorazil, přijel z Turingie.

„Příkaz nejasný,“ zakvákala robot.

„Ho-tel Arr-bo-bo-last, ty plechová nádherro!“ vykřikl jsem. „Arr-bo-last!“

„Rozuměl jsem,“ odpověděl robot a taxík se rozjel.

Výborně. Všechny rozhovory vedené v taxících jsou zaznamenávány molekulárními magnetofony a měsic uschovávány. Kdybych byl někdy ověřován, nahrávka zopakuje tento rozhovor a má rezervace byla zařízena na letišti v Turingii. Možná jsem byl zbytečně opatrný, ale mojí devizou je, že toho není nikdy dost. Myslím opatrnosti.

Hotel byl velmi drahý. Všechny chodby a pokoje byly vkusně vyzdobeny umělými arbolasty. Byl jsem úslužně doveden do svého apartmá, kde sloužil arbolast jako stojací lampa. Zavazadlový robot se ponížene vytratil s pěticolarem v otvoru pro spopitné.

Postavil jsem brašnu v ložnici, stáhl jsem si mokré plášť a vytáhl z lednice pivo. Ozvalo se zaťukání na dveře.

Tak rychle! Pokud to je Střelec, umí perfektně sledovat, protože jsem si nevšiml, že by za mnou někdo šel. Nemohl to být nikdo jiný. Zaváhal jsem, ale došlo mi, že je jen jeden způsob, jak se o tom ujistit. S úsměvem na tváři - pro případ, že by to byl Střelec - jsem otevřel dveře. Úsměv mi ztuhl na rtech.

„Jsi zatčen,“ prohlásil detektiv v civilu a ukázal mi odznak. Jeho kolega na mě zamířil obrovskou pistolí - čistě aby měl jistotu, že jsem jim dobře porozuměl.

9

Podánilo se mi jen vykoktat: „Co...co...“ nebo něco velmi podobného. Na zatýkajícího mě důstojníka ta duchaplná otázka neudělala žádný dojem.

„Vezmi si plášť, půjdeš s námi.“

Omámeně jsem přešel přes pokoj a provedl jeho rozkaz. Bylo mi jasné, že bych tu měl kabát nechat, ale nechtěl jsem odporovat. Až ho prohlédnou, najdou masku, klíč a vůbec vše, co mě prozradí. A co s penězi? O zavazadle nic neřikali.

Jen co jsem vložil ruku do rukávu, policista mi na ní zavákl pouta, jejichž druhý konec upevnil na svou vlastní ruku. Nemohl jsem se bez nich nikam hnout. Nemohl jsem udělat nic, nebo téměř nic, protože tři kroky za mnou šel majitel pistole.

Opustili jsme pokoj, prošli chodbou do výtahu a do vestibulu. Detektiv byl tak solidní, že se držel blízko mne, takže pouta nebyla příliš vidět. Ve středu plochy označené zákazem parkování čekal velký, černý, zlověstný vůz. Řidič se ani neráčil podívat dozadu. Rozjel se hned, jak jsme nastoupili a zavřely se za námi dveře.

Neměl jsem co říct, a ani mi průvodci nebyli v hovorné náladě. Vůz za stálého mlčení projížděl ulicemi zalitými deštěm. Minuli jsme budovu policie a k mému úžasu jsme se zastavili před Federálním úřadem Rajského kouta. Federálka! Srdce se mi zastavilo. Měl jsem pravdu v tom, že rozluštění šifry přesahuje možnosti místní policie, ale nevzal jsem v úvahu celoplanetární tajnou službu. Opožděně - což není právě důvod k pýše - jsem pochopil svůj omyl. Po letech nepřítomnosti Střelec znovu udeřil. Proč? A co znamenají ty vtipy se šachy? Ať se do toho pustí kryptologové. Ha, ha, jaká pýcha. Oznamuje místo a čas dalšího zločinu. Ať se o to postará Federální policie - a ať se do toho nepletou nekompetentní místní úřady.

Zmocnilo se mě černé zoufalství. Tak velké, že jsem byl stěží schopen jít. Zachvěl jsem se, když se náš malý průvod zastavil před těžkými dveřmi s cedulkou: Federální tajná služba. Pod ní bylo malými zlatými písmeny napsáno: „Ředitel Flynn“. Mí přemožitelé slušně zaťukali, zámek ve dveřích zabzučel a otevřel se. Vpochodovali jsme dovnitř.

„To je on, pane.“

„Dobrá. Připoutejte ho ke křeslu. Odnynějška se ho ujímám já.“

Dotyčný seděl za masivním kancelářským stolem. Byl to mohutný muž s uhlazenými černými vlasy. Zdálo se, že ještě silnější kvůli obrovským polštářům tuku. Jeho brada, či spíše podbradky, padaly na objemná prsa. Seděl odsunutý od

stolu, to kvůli rozměrům svého břicha, na kterém jako klobásky spočívaly prsty jeho spletených dlaní. Na můj vychytralý pohled odpověděl svým, ocelovým a rozhodným. Ne protestoval jsem, když mě odvedli ke křeslu. Klesl jsem do něj a ucítil jsem, jak mě k němu připevňují pouty. Pak byly slyšet vzdalující se kroky a klapanutí zavíraných dveří.

„Jsi na tom dost bledě,“ začal.

„Nevím, o co vám jde,“ odpověděl jsem, ale můj chvějící se a pištivý hlas slovům příliš neodpovídal.

„Víš moc dobře, o co mi jde. Dnes večer ses dopustil zločinu. Vybrals státní kapsu plněnou milovníky hudby, hluchými jako pařez. To je ale ten nejmenší z tvých prohřešků, mládenče. Soudě podle tvého věku mohu také konstatovat, žeš ukradl dobré jméno jiného člověka. Střelce. Schováváš se za někoho, kým nejsi. Pozor! Chytej!“

Ukradl jsem dobré jméno? O čem to ksakru mluví? Automaticky jsem chytil hozené klíče. Střelil jsem po nich pohledem a pak jsem celý vykulený odemkl chvějící se rukou pouta.

„Vy nejste...“ zablekotal jsem. „To znamená, že zatčení, ta kancelář, policie... Vy jste...“

Klidně čekal na má další slova s dobromyslným výrazem ve tváři.

„Vy jste... Střelec!“

„Osobně. Ze zprávy ukryté ve tvé ubohé šifře jsem usoudil, že se chceš se mnou setkat. Proč?“

Čtěl jsem vstát, ale v jeho ruce se okamžitě objevil obrovský revolver. Černá hlaveň zamířila přímo na kořen mého nosu. Klesl jsem zpátky do křesla. Z mužovy tváře zmizel úsměv a z jeho hlasu vládla ticho.

„Nemám rád, když mě někdo napodobuje a hraje si se mnou. Jsem nespokojen. Máš teď tři minuty na to, abys vše vysvětlil. Pak tě zabiju, půjdu do tvého apartmá a vezmu si peníze, které jsi ukradl dnes večer. Nejdřív mi ale řekneš, kams schoval zbytek peněz, které jsi ukradl pod mým jménem.“

Promluvil jsem, či spíše jsem se o to pokusil. Podařilo se mi ale jen bezradně zablekotal. Vzpomínalo mě to. Může mě zabít, ale neudělá za mě roztrášený pudink. Odkáshal jsem si, abych si vyčistil hrdlo, a oznámil jsem mu: „Nezdá se mi, že byste spěchal s mou vraždou - a nevěřím, že mám jen tři minuty. Když se mě nebudete snažit zastrašit, pokusím se srozumitelně vysvětlit své motivy. Souhlasíte?“

Těmito slovy jsem přijal promyšlené riziko. Předpokládal jsem, že Střelec je také hráč. Nyní jsem to věděl najisto. Výraz jeho tváře se nezměnil. Jen nepatrně přikývl. Mohl jsem provést svůj tah.

„Děkuji. Vždy jsem věděl, že nejste krutý. Abych pravdu řekl, jakmile jsem se dozvěděl o vaší existenci, stal jste se mým ideálem. Tomu, co jste udělal, co jste vykonal, se nevyrovná nic v historii tohoto světa. Pokud jsem vás urazil loupežemi pod vaším jménem, tak se za to omlouvám. Okamžitě vám předám všechny ukradené peníze. Když se ale zamyslíte, pochopíte, že jsem neměl jinou možnost. Jinak bych vás nenašel. Musel jsem jednat tak, abyste vy našel mě. A to se stalo. Spoléhal jsem se na vaši zvědavost a na to, že mne nevydáte policii, dokud mne sám nepoznáte.“

Další přikývnutí znamenalo souhlas s mým dalším tahem. Jenže hlaveň mířící na mou hlavu mi připomínala, že jsem pořád v šachu.

„Jsi jediný živý člověk, který zná mou totožnost,“ řekl. „Takže mi laskavě řekni jediný důvod, proč bych tě neměl zabít. Proč ses chtěl se mnou spojit?“

„Už jsem vám řekl. Obdivuji vás. Rozhodl jsem se stát se zločincem, protože to je jediné vhodné zaměstnání pro někoho s mými schopnostmi. Jenže jsem samouk a mám slabiny. Sním o tom stát se vaším pomocníkem. Abych se mohl učit po vašem boku. Abych vstoupil na zlodějskou vysokou školu. Zaplatím za to privilegium každou cenu, jakou si řeknete, ale potřebuji ještě trochu času, abych získal víc peněz, protože vše, co jsem doposud získal, dávám vám. Takhle to vypadá. Tohle jsem já. A když budu dostatečně těžce pracovat, třeba se stanu vámi.“

Pohlédl na mě mírněji. Zamyšleně pozvedl prsty k bradě, což znamenalo, že jsem chvíli nebyl v šachu. Hra ale ještě nebyla vyhraná a já to ani nechtěl. Usíloval jsem o remízu.

„Proč bych měl věřit třeba jen jedinému tvému slovu?“ zeptal se nakonec.

„A proč byste měl pochybovat? Jaký jsem mohl mít jiný důvod?“

„Mě nezneklidňují jen tvoje motivy. Myslím na to, že by mohl existovat ještě někdo, kdo tě z pověření policie používá jako pěšce, aby mne našel. Člověk, který zatkne Střelce, se dostane až na samý vrchol.“

Přikývl jsem a začal jsem nervózně přemýšlet. Pak jsem se usmál a uvolnil jsem se.

„To je pravda. Musel jste na to pomyslet v prvé řadě.“

Jenže to, že máte kancelář v téhle budově, znamená, že buď stojíte tak vysoko v hierarchii strážců pořádku, tak vysoko, že byste byl schopen takový plán bez problémů odhalit. Nebo, a to by byl další důvod obdivovat vašeho génia, znáte způsoby a prostředky, jak ovládat policii na každém stupni, oklamat ji a použít ji k mému zatčení. Gratuluji! Věděl jsem, že jste génius, ale dosáhnout něčeho takového! Vždyť to hraničí se zázrakem!“

Pomalu přikývl s přijal tu zaslouženou pochvalu. Neklesla trochu hlaveň revolveru? Že by se schylovalo k remíze? Rychle jsem pokračoval: „Jmenuji se James Bolivar diGriz, narodil jsem se před o něco více než sedmácti lety právě v tomto městě. V porodnici Matky Machree pro nezaměstnané pastevece dikoprasat. Přes terminál, který tu vidím, máte určitě přístup ke všem možným údajům. Tak si to prosím zkontrolujte a přesvědčete se sám, jestli je pravda to, co jsem řekl!“

Uvelebil jsem se do křesla, zatímco on vytřukával na klávesnici příkazy. Neudělal jsem nic, co by ho při čtení údajů z obrazovky rozptýlilo nebo co by odvrátilo jeho pozornost. Stále jsem byl nervózní, ale snažil jsem se to ukrýt.

Konečně skončil. Zapřel se v křesle a klidně se na mě podíval. Neviděl jsem, že by se pohnul, ale revolver mi zmizel z očí. Remíza! Jenže na neviditelné hrací ploše mezi námi stále stály nehmotné figurky. Začínala nová hra.

„Věřím ti, Jíme, a děkuji za milá slova. Jenže já pracuji sám a nemám žáky. Čtěl jsem tě zabít, abych uchránil tajemství své totožnosti. Teď věřím, že to není nutné. Štacímí tvé slovo, že se při dalších zločinech už nebudeš vydávat za mě.“

„To vám slibuji. Stal jsem se Střelcem jen proto, abyste si mne všiml. Prosím, rozvažte si znovu mou kandidaturu na studenta vysoké školy zločinu.“

„Taková instituce neexistuje,“ oznámil a namáhavě se postavil. „Přijímání bylo zastaveno.“

„Tak mi prosím dovozte jinak formulovat prosbu,“ řekl jsem ve spěchu s vědomím, že mi zůstalo jen málo času.

„Předem se omlouvám, jestli budu osobní - a omluvte mne prosím, pokud vás rozčílím. Jsem mladý, ještě mi není ani dvacet let, a vy jste na téhle planetě přes osmdesát. V tomto povolání pracuji teprve pár let a již v tak krátké době jsem zjistil, že jsem vlastně sám. To, co dělám, musím dělat sám a pro sebe. Ve zločinu neexistuje kolegalita, protože všichni kriminálníci, které jsem potkal, byli nekompetentní. Proto pracuji sám. A protože jsem já sám, neodvážuji se ani pomyslet, jak osamělý je váš život.“

Stál bez pohybu, opíral se jednou rukou o stůl a zíral přes holou zeď jako přes okno na něco, co jsem neviděl. Pak vzdychl a náhle se sesunul do křesla, jako by z něj vyprchala síla, která mu pomáhala stát vzpřímeně.

„To je pravda, můj chlapče. Čistá pravda. Nechci o tom mluvit, ale zasáhl do černého. Co má být, to ať je. Jsem příliš starý, než abych sešel z jednou vybrané cesty. Měj se dobře - a děkuji ti za velmi zajímavý týden. Připomněl mi davné časy“

„Prosím, rozmyslete si to ještě jednou.“

„Nemohu.“

„Tak mi aspoň dejte své číslo konta, ať vám mohu poslat peníze.“

„Nech si je, sám sis je zasloužil. Do budoucna to ale dělej pod jiným jménem. Dovol Střelci těšit se z důchodu. Dodám jen jedno. Malou radu. Rozmysli si ještě jednou své profesní ambice. Rozvíjej své schopnosti způsobem akceptovaným společností. Tak se vyheň obrovské samoty, kterou jsi již poznal.“

„Nikdy!“ vykřikl jsem nahlas. „Nikdy! Radši bych hnul ve vězení po zbytek života, než bych přijal nějakou funkci ve společnosti, kterou naprosto odmítám.“

„Možná změníš názor.“

„To je nemožné,“ řekl jsem zdem prázdny místnosti. Dveře se za ním zavřely. Odešel.

10

To byl konec. Neexistuje účinnější způsob, jak dostat člověka z výšin nadšení zpátky na zem, než je odmítnutí. Vždyť jsem udělal přesně to, co jsem zamýšlel. Můj složitý plán se podařil. Vytáhl jsem Střelce z jeho úkrytu a předložil jsem mu neodolatelný návrh.

Ale on mu odolal. Nedostavilo se ani uspokojení z úspěšné loupeže. Ukořistěné dolary pro mne znamenaly totéž co kupka smetí. Seděl jsem v hotelovém pokoji, hleděl do budoucna a viděl jen prázdno. Stále znovu jsem počítal peníze, až se jejich hodnota stala nic neříkající číslicí. Ve svém plánu jsem zohlednil všechny eventuality až na jednu, na tu, že mě Střelec odmítne. Nemohl jsem se s tím smířit.

Následujícího dne, po návratu do Billvillu, se mne zmocnilo černé zoufalství. Začal jsem se litovat, což obvykle nesnáším. Tentokrát se to také nedalo vydržet. Pohlédl jsem do zrcadla na podmrácenou tvář s kruhy pod očima a vyplázl jsem na ni jazyk.

„Ty babo,“ prohlásil jsem. „Ty mamínčin mazlíčku, ubožáku, přestaň se litovat.“ Přidal jsem ještě jiné urážky, které mě v tu chvíli napadly. Trochu mě to uklidnilo. Dost, abych si namazal krajíc chleba a uvařil kávu. Žádný alkohol na utopení červa! Pak jsem si sedl k jídlu, trochu jsem se i napil - a zamyslel jsem se nad budoucností. Co dál?

Nic. Nenapadalo mne nic konstruktivního. Mé myšlenky nevedly nikam. Neviděl jsem žádné východisko. Takže jsem se pohodlně rozvalil v křesle a pustil 3V Byl to reklamní program a než jsem stačil ho stačil změnit, objevila se hlasatelka, nádherná, barevná a trojrozměrná. Nechal jsem to být, protože dívka byla oblečena jen v miniaturních plavkách.

„Přijďte do kraje, kde vane větřík plný vůně pryskyřice,“ přesvědčovala podlézavým hlasem. Vydejte se ke mně. Čekám na zlatém písku nádherné pláže Vaticano. Slunce a vlny osvěží vaši duši.

Vypnul jsem televizi. Má duše byla celkem svěží a čilost hlasatelky nijak nezmenšila mé starosti. Nejdříve budoucnost, heterosexuální láska až pak. Jenže reklama mi vnukla přinejmenším jeden nápad.

Prázdniny. Že bych si udělal dovolenou? Proč ne? V poslední době jsem se dřel víc než kdokoli z byznysmenů, kterými tak pohrdám. Zločin se vyplatil - a to docela dobře. Proč bych tedy nemohl utratit část pracně získaného lupu? Samozřejmě to není způsob, jak utéct před problémy. Zkušenost mě naučila, že změna místa pobytu nikdy nic nevyřeší. Potíže jsou všudypřítomné a otravné jako bolest zubů. Můžu si je ale odvézt někam, kde bych si odpočinul a pokusil se jich nějakým způsobem zbavit. Ale kam? Vyvolal jsem si na obrazovku počítače turistického průvodce a prohlédl si ho. Nebylo tam nic zajímavého. Pláže? S radostí, ale pod podmínkou, že bych tam potkal dívku z reklamy. To se ale zdálo být zcela nepravděpodobné. Drahé hotely, drahé okružní plavby, výlety do muzeí. Dohromady asi tak stejně zajímavé jako víkend na dikoprasečí farmě. Že bych potřeboval právě tohle? Doušek svěžího vzduchu. Jako vesnický chlapec jsem viděl spoustu nádherných krajinek, převážně z haldy dikoprasečího... víte čeho. Nasycen takovými pohledy uvítal jsem město s rozevřenou náručí a od té doby z něj nevytáhl paty.

Bude to nejlepší řešení. Nejet zpátky na farmu, ale vydat se do lůna přírody. Utéct od lidí a věcí - a vydat se na schůzku s matkou Přírodou. Čím déle jsem o tom uvažoval, tím více se mi to zamlouvalo. Moc dobře jsem věděl, kam vyrazit. Snil jsem o tom již tehdy, kdy jsem nesahal ani ke kolenům mladého dikoprasete. Chránové hory! Štítové pokryté sněhem a tyčící se do výše jako kostelní věže. Jak často vyplňovaly mé dětské sny! Proč ne? Nadešel čas splnit si několik tužeb.

Koupil jsem batoh, spací pytel, termický stan, polní láhev, baterku - zkrátka vše potřebné - a pocítil jsem předzvěst očekávajících mne rozkoší. Jakmile byla má výbava kompletní, nastoupil jsem do letadla letícího do Rafaelu, abych neztrácel čas cestou vlakem. Při přistání mne omámil pohled na hory. Luskkl jsem prsty a netrpělivě čekal na zavazadla. Mapu jsem si už prostudoval, takže jsem věděl, že Chráněná stezka protíná silnici na sever od letiště. Měl bych jet linkovým autobusem společně s ostatními a neupozorňovat na sebe použitím taxíku. Moc jsem ale spěchal.

„To je nebezpečné, chlapče, chodit sám po stezce.“ Postarší řidič nesouhlasně zamumlal a začal vypočítávat číhající nebezpečí. „Lehce se tam zbloudí. Mohou tě sníst vlkoběsi, může se sesout půda nebo spadnout lavina. Může...“

„Mám se tam sejít s přáteli, dvaceti chlapci. Výlet skautské družiny z Dolního Hlezna. Hrozně se na to těším,“ vymyslel jsem si rychle.

„V poslední době jsem tu neviděl žádné skauty,“ zabručel se stařečkou podezřívavostí.

„Ani je neuvidíte,“ improvizoval jsem dál, sklonil jsem se na zadním sedadle a rychle jsem se zahleděl do mapy.

„Pojeďu vlakem do Boskonu a tam vystoupím. Stanice je blízko místa, ve kterém stezka překračuje koleje. Budou tam na mě čekat. Vedoucí i všichni ostatní. Báľ bych se chodit po horách sám, pane.“

Ještě chvíli bručel - a odfrkl si podstatně hlasitěji, když jsem mu zapomněl dát spropitné. Napravil jsem to. Při odjezdu se smál pod vousy, protože v dětské rozhazovačnosti jsem mu dal příliš mnoho. Stálo mě dost úsilí nepodstrčit mu falešný pětidolar. Hukot motoru ztlchl v dálce. Pohlédl jsem na dobře označenou cestu, která mířila přes údolí, a uvědomil si, že to byl skutečně dobrý nápad.

Nemá smysl rozplývat se nad krásami úžasných scenérií. Je to jako jízda na lyžích. Dělá se to a působí to radost, ale nemluví se o tom. Vše probíhalo v klidu. Slunce mi spálilo nos, mravenci si našli mou šunku, hvězdy byly v noci nezvykle jasné a zdály se být blízko -

a čerstvý vzduch pomohl mým plicím. Pochodoval jsem a šplhal, myl jsem se v ledových potocích a podařilo se mi zapomenout na všechny nesnáze. V té krásné krajině se zdály být zcela nemístné. Unavený, mnohem štihlejší, ale šťastný jsem opustil po deseti dnech hory a těžkým krokem překročil práh dříve zamluveného pokoje. Horká koupel byla dobrodiním, stejně tak i studené pivo. Zapnul jsem 3V a ponořený ve vaně poslouchal jedním uchem konec zpráv, příliš líný, než abych změnil program.

„...hlásí vzrůst exportu šunky převyšující desetiprocentní přírůstek předvídaný na počátku roku. Trh dikoprasedích bodlin se ale hroutí. Vláda stojí před horou bodlin, což již vyvolává kritiku.“

Zítřka proběhne soud s počítačovým zločincem, který pronikl do federálních databází. Žalobce zastupující federální představitele to považuje za velmi vážný zločin a žádá obnovení trestu smrti. Jenže...“

Přestal jsem poslouchat hlasatele v okamžiku, kdy z obrazovky zmizela jeho usměvavá tvář a nahradil ji počítačový zločinec vyváděný oddílem policistů. Byl to mohutný muž, velmi tlustý, s hřívou šedých vlasů. Pocítil jsem tlak na prsou. Jiná barva vlasů, ale to je jistě paruka. Nepochybně to je on.

Střelec!

Vyskočil jsem z vany, proběhl přes pokoj a narazil na rámklimatizace. Zázrak, že jsem nedostal elektrickou ránu. Ani jsem si nevšiml, že se klepu zimou, vrátil jsem obraz a zvětšil jsem si výřez. Zaber, na kterém se věžeň ohlížel přes rameno. Byl to on. Určitě. Při smýváním mydlin a oblékání jsem vymyslel rámcový plán. Musím se vrátit do města, dozvědět se, co se s ním stalo - a zjistit, zda mu mohu pomoci. Letový řád. Těsně po půlnoci odlétalo poštovní letadlo. Rezervoval jsem si místo, snědl jsem večeři a odpočinul si. Pak jsem zaplatil a na palubu vstoupil jako první.

Ve své kanceláři v Billvillu jsem se ocitl za svítání. Počítač tiskl informace týkající se zatčení a já si mezitím připravil kávu. Vypil jsem ji, přečetl jsem si hlášení - a klesla mi čelist. Opravdu to byl člověk, jehož jsem znal jako Střelce. I když nyní vystupoval pod jménem Bili Vathis. Byl zadržen ve chvíli, kdy opouštěl federální správní budovu, ve které nainstaloval počítačový odposlech, aby měl přístup k přísně tajným dokumentům. Stalo se to den poté, co jsem odjel do hor.

Najednou mi došlo, co to znamená. Zmocnil se mě pocit viny, když jsem pochopil, že do vězení se dostal kvůli mně. Kdyby nebylo mých šílených kousků, Střelec by se nikdy nezačal zajímat o federální akta. Udělal to jen proto, aby se ujistil, že mě krádeže nebyly částí nějaké policejní akce.

„Já ho poslal do vězení, tak ho také odtamtud dostanu!“ vykřikl jsem, vyskočil a vylil kávu na podlahu. Při vytírání jsem poněkud zchladl. Ano. Chtěl bych ho osvobodit. Ale jsem schopen to udělat? Proč ne? Mám přece v útěcích z vězení jisté zkušenosti. Musí být jednodušší dostat se dovnitř než ven. Po delším přemýšlení jsem dospěl k závěru, že se možná nebudu muset k vedení ani přiblížit. Ať ho odtamtud místo mne dostane sama policie. Budou ho muset dopravit k soudu.

Zkrátka jsem ale zjistil, že to nebude tak jednoduché. Poprvé po dlouhých letech byl zatčen tak významný zločinec a událost způsobila velký rozruch. Místo aby byl odvezen do městského nebo státního vězení, byl Střelec držen v cele přímo v budově Federální správy. A tam jsem se dostat nemohl. Byla také použita zvláštní opatření při převozu Střelce k soudu. Obrněné transportéry, stráž, motocykly, policejní gravity i helikoptéry. Útok na kolonu vůbec nepřipadal v úvahu. Dostal jsem se do slepé uličky. Zvláštní, že policie byla ve stejné situaci, ale z jiného důvodu...

Po dlouhém pátrání zjistili, že skutečný Bili Vathis opustil planetu před dvaceti lety. Všechny zápisy týkající se této záležitosti zmizely z počítačových záznamů a zůstal jen rukou psaný dopis napsaný skutečným Vathisem jakémusi příbuznému a potvrzující jeho odlet. Takže když vězeň není Bili Vathis, kdo to tedy je?

Při výsleších Střelec, cituji ze zprávy policie pro tisk: „Odpovídá na otázky klidným, nepřítomným úsměvem.“ Nyní byl označován jako pan X. Nikdo nevěděl, kdo to doopravdy je - a on se rozhodl to neprozradit. Začátek procesu byl stanoven za necelých sedm dní. Stalo se tak proto, že X se ani nepřiznal, ani neodporoval. Nechtěl se obhajovat a odmítl soudem určeného obhájce. Žalobce usilující o rychlé odsouzení prohlásil, že důkazy jsou již připraveny, a požádal o urychlení procesu. Soudce, rovněž toužící po popularitě, souhlasil s touto žádostí a termín byl stanoven na

příští týden.

A já nemohl nic udělat. Vrátil jsem se na začátek. Nezbylo mi než si přiznat porážku. Jen dočasně. Rozhodl jsem se počkat, až skončí proces. Tehdy bude Střelec prostě jeden z vězňů a nakonec ho budou muset odvézt z federální správní budovy. Až bude ve vězení, připravím jeho útěk. Musím to ale udělat, než přiletí kosmická loď, která ho odveze na vymývání mozku.

Použiji nepochybně všechny zázraky moderní vědy, aby Střelce proměnili v poctivého občana, a já, který jsem ho poznal, jsem si byl jist, že raději zemře, než by to připustil. Musel jsem jednat.

Úřady mi to ale nijak neusnadňovaly. Nepodařilo se mi dostat se do soudní síně, takže jsem společně s většinou obyvatel planety sledoval proces v televizi.

Skončil podezřele rychle. První ráno uplynulo vyjmenováváním dokonale zdokumentovaných zločinů obžalovaného. Vypadalo to vážně. Poškození paměťové banky, proniknutí do Centrální jednotky. Vložení falešných údajů do počítače, kopírování obsahu tajných dokumentů. Další a další svědkové vypovídali - a soud jejich tvrzení okamžitě akceptoval a zanášel do spisu. Po celou dobu se na ně Střelec ani nepodíval, ani je neposlouchal. Jeho pohled mířil kamsi do prostoru, jako by tam viděl něco mnohem zajímavějšího než obyčejný soudní proces. Jakmile skončily výpovědi svědků, soudce zaklepal kladívkem a vyhlásil přestávku na oběd.

Když se soud zase sešel - mimochodem, přestávka byla dost dlouhá, aby se do ní vešla žranice o sedmnácti chodech a zakončená rejem tanečnic - byl soudce v žoviální náladě. A ta se ještě zlepšila po zdrcujícím expoé žalobce, jemuž po celou dobu přikyvoval. Pak zaujal vážný výraz a důrazně promluvil, vědom si toho, že jeho slova jsou zaznamenávána.

„Tato kauza je jasná jako slunce. Stát předložil tak vážná obvinění, že by se jim nepostavila žádná obhajoba. Skutečnost, že žádná obhajoba nebyla, je nejlepším svědectvím pravdy. A pravda je taková, že obviněný vědomým úsilím, ve zlé vůli a promyšleně spáchal všechny zločiny, které mu jsou připisovány. Nejsou o tom žádné pochyby. Důkazní řízení bylo ukončeno. Přesto budu po zbytek dne a během noci důkladně rozvažovat tento případ. S obžalovaným bude zacházeno spravedlivě. Neuznám ho vinným až do zítřejšího rána, kdy se opět sejde soud. Tam oznámím rozhodnutí soudu. Spravedlnosti bude učiněno zadost a rozsudek bude vykonán.“

„Spravedlnost,“ procedil jsem opovržlivě skrz zuby a vstal jsem, že televizi vypnu. Soudce ale ještě neskončil.

„Byl jsem informován, že Galaktická Liga se o tuto záležitost velmi zajímá. Bude vyslána kosmická loď, která sem dorazí za dva dny. Pak bude vězeň odebrán z našich rukou a my, prosím omluvte mne a pokuste se pochopit mé pocity, se ho s úlevou zbavíme.“

Čelist mi poklesla. Tupě jsem se zahleděl na obrazovku. To je konec. Zůstaly jen dva dny. Co mohu udělat během dvou dní? Tohle má být konec Střelcův a konec mé sotva započaté kariéry zločince?

11

Nechtěl jsem se ale vzdát. Musel jsem se alespoň pokusit o záchranu, i kdybych měl být prozrazen a chycen. Do této situace se dostal díky mně. Jsem mu dlužen alespoň pokus o záchranu. Co ale mohu udělat? Nepodařilo se mi přiblížit se k federální správní budově, ani se dostat ke Střelci v době, kdy byl převážen k soudu. Ani jsem ho tam neviděl.

Soud. Soud? Soud! Soud! Proč mě neopouští myšlenka na soud? Proč celou dobu myslím na soud?

„Samozřejmě! Hurá!“ Chvilí jsem jásal, běhal jsem dokolečka, nahlas jsem bručel - zkrátka napodoboval jsem kopulující dikoprasy. Jen tak mimochodem, bývalo to mé extra číslo na soukromých večírcích.

„Co s tím soudem?“ zeptal jsem se sám sebe - a hned jsem si odpověděl: „Tak já vám to řeknu. Je to stará, historická budova. Ve sklepech pravděpodobně leží staré spisy a na půdě je spousta netopýrů. Během dne je střežena jako zlatý důl, ale v noci je prázdná!“

Vrhl jsem se pro výbavu. Brašna s nástroji, paklíče, baterky, kabely, štěnice - vše, co mohlo být potřeba při akci.

Teď by se hodil automobil, či spíš dodávka, protože pokud se vše podaří, budu muset mít místo pro dvě osoby. Měl jsem vyhlédnutých několik zdrojových míst a právě nastala chvíle některé z nich využít. Přestože bylo ještě světlo, nákladní vozy a dodávky patřící pekárně „Drobeček“ již stály ve svých garážích a byly připravovány na ranní rozvoz pečiva. Několik dodávek bylo odvezeno do dílny - a jedna z nich dokonce o něco dále. Rovnou na výpadovku a za město. Při západu slunce jsem se nacházel na venkovské silnici. Bezprostředně po setmění jsem dorazil do Nebeské brány a chvíli poté jsem vcházel zadním vchodem do budovy soudu.

Poplašný systém byl staromódní. Dobrý pro zastrašení dětí a mentálně postižených, protože v téhle budově nebylo nic, co by stálo za krádež. Alespoň si to mysleli. Vybaven záběry soudní síně, které jsem si sám udělal při procesu, jsem zamířil rovnou k ní. Síně číslo šest. Stanul jsem ve dveřích a rozhlédl jsem se po temné místnosti. Pouliční lampy vrhaly dovnitř vysokými okny oranžové pruhy světla. Potichu jsem vstoupil dovnitř, usedl jsem do soudcovského křesla a pohlédl jsem na lavici obžalovaných. Byla vidět židle, na které seděl během celého procesu Střelec - bude na ní sedět i zítra. Rychle jsem se tam přemístil. Tady bude sedět a tady bude stát, až přečtou rozsudek... Jeho velké ruce spočinou na této ohradce. Právě tady!

Pohlédl jsem na dřevěnou podlahu a ponuře jsem se usmál. Pak jsem zaklekl, poklepal na ni a vytáhl vrtačku. Strípky mého plánu se začaly proměňovat ve skutečnost. Byla to velmi rušná noc, noc plná práce. Odstranil jsem ze sklepa pod soudní síní spousty krabic - a pak jsem jsem piloval, řezal, šrouboval a potil se. Dokonce jsem musel na chvíli opustit budovu soudu, abych našel prodejnu sportovních potřeb a vloupal se do ní. Především bylo potřeba vypracovat trasu útěku. Samotný útěk nemusel být bleskový, ale účinný. Nejlepším řešením by bylo vykopat tunel. Na to ale nebyl čas. Takže fyzickou práci musela nahradit nápaditost. Zatímco jsem odpočíval a přemýšlel, začala mne zmáhat ospalost. Nesmím! Opustil jsem soudní budovu ještě jednou, našel otevřenou restauraci s robotí obsluhou a s nepřetržitým

provozem a vypil dvě velké navíčkořeinové kávy. Účinkovaly okamžitě. Vyvolaly bouři nápadů a škytavku. Po odchodu z restaurace jsem se vloupal do obchodu s oděvy. Než mne opět uvítala soudní budova, zase jsem se potácel vyčerpáním. Ztuhlými prsty uzavřít všechny dveře a odstranit stopy mé přítomnosti. Když úsvit projasnil okna, byl jsem hotov. Uzamkl jsem sklep zevnitř, pak jsem potácivým krokem prošel na druhý konec místnosti, usedl jsem na kousek plachty, nastavil budík a okamžitě usnul.

Ve chvíli, kdy mne rozčilující zvuk budíku, bzučícího jako komár, vytrhl ze spánku, byla tma jako v ranci. Na okamžik se mne zmocnila panika, ale vzpomněl jsem si, že sklep nemá okna. Venku již musí být jasný den. Uvidíme. Rozsvítil jsem baterku a zapnul televizní monitor. Skvělé! Na obrazovce se objevil barevný obraz soudní síně přenášený z mikrokamery umístěné tamtéž v noci. Několik shrbených uklízečů otíralo nábytek a zametalo podlahu. Přeličení mělo začít za hodinu. Nechal jsem přijímač zapojený a zkontroloval jsem výsledek své noční práce. Vše vyhlíželo tak, jak bylo zapotřebí... Zbývalo jen čekat.

Takže jsem čekal, popíjel studenou kávu a přežvykoval tvrdou housku ze včerejšího nákupu. Nejistota ustoupila, když se otevřely dveře soudní síně. Vešlo obecnstvo a novináři. Na obrazovce byli dobře vidět a nad hlavou se mi ozývalo šoupání nohou. Z reproduktoru zazníval šum hlasů, který se utišil teprve při příchodu soudce. Všechny oči se upřely na něj, všechny uši se nastražily, když si odkašlal a začal mluvit.

Celé obecnstvo smrtelně nudil detailním rozebíráním včerejšího jednání. Komentoval také každou výpověď i postřeh. Přestal jsem si všimnout jeho monotónního hlasu a pohlédl jsem na Střelce. Zaostřil jsem důkladně na jeho tvář. Nereagoval. Jeho obličej byl nehybný, vypadal téměř znuděně. V očích se ale občas objevoval záblesk pohrdání hraničícího s nenávistí. Obr obklíčený mravenci! Z jeho výrazu bylo vidět, že uvěznili jen jeho tělo, duše však zůstává stále svobodná. Kdybychom uvěřili soudcovým slovům, tak ne na dlouho.

Najednou cosi v soudcově hlase hlase upoutalo moji pozornost. Dokončil proslov, odkašlal si a ukázal na Střelce.

„Obžalovaný vstane a vyslechne rozsudek.“

Všechny oči se obrátily ke vězni. Seděl nehybně, nevšimavě. V síni sílil šum. Soudce zrudl a popadl kladívko.

„Mé příkazy musejí být plněny!“ zahřměl. „Odsouzený vstane sám, nebo k tomu bude donucen silou. Rozuměl jste?“

Polil mě pot. Kdybych tak mohl říct Střelci, aby nedělal žádné potíže. Co udělám, když ho bude držet několik policistů? Na soudcově znamení dva vstali a vydali se ke vězni. A tehdy Střelec pomalu pozvedl zrak. Pohlédl na soudce pohledem plným nelíčeného pohrdání. Byl v něm záblesk zhnusení, jako by jednal s nějakou nižší formou života, jenže ctihodný soud to ve své tuposti nezaznamenal.

Ale povstal! Policisté se zastavili, když se masivní ruce pozvedly a chytily se zábradlí. To pod jejich stiskem zapraštělo. Střelec pohnul svým mocným tělem a narovnal se. Pozvedl hlavu do výše a ruce mu klesly podél těla.

Ted! Stiskl jsem vypínač. Výbuchy nebyly nebezpečné, ale jejich efekt byl neobyčejně dramatický. Odsunuly dvě závory držící poklop v podlaze. Ten se otevřel pod obrovskou vahou Střelcovy těla, jež sletělo dolů jako kláda. Spadl vedle mne a já rychle vyšplhal po žebříku, hledě naposledy na obrazovku.

Když se Střelec propadl do země, v síni zavládlo naprosté ticho. Pružiny vystřelily poklop na původní místo a já ho zablokoval ocelovými tyčemi. Odehrálo se to tak rychle, že když jsem se otočil ke Střelci, stále ještě poskakoval vleže na trampolíně. Nakonec usedl, pohlédl na mě otupělým zrakem a řekl:

„Jíme, chlapče můj. Jak rád tě zase vidím.“

Opřel se mi o rameno a já jsem mu pomohl vstát. Nad námi se rozpoutalo hotové peklo. Ze síně zaznívaly šílené výkřiky. Dovolil jsem si ještě jeden, triumfální pohled na obrazovku. Bylo vidět soudce stojícího s přihloupým úsměvem na tváři a pobíhající policisty.

„Náramná podívaná, Jíme. Opravdu báječná,“ řekl Střelec a dál obdivoval scénu na obrazovce.

„V pořádku,“ prohlásil jsem. „Můžeš se dívat, ale při tom si svlékni svrchní šatstvo! Máme málo času, pak ti všechno vysvětlím.“

Neváhal ani vteřinu. Začal se svlékat, ještě než jsem domluvil. Zakrátko se objevil mocný hruškovitý tvar oděný do přepychového purpurového spodního prádla. Na můj povel Střelec zvedl ruce nad hlavu. Vylezl jsem na žebřík a spustil na něho obrovskou sukni.

„A tady máš kabát. Oblékni si ho. Sukně je až na zem, takže si můžeš nechat boty. Ted' velký klobouk. Tak. Prohlédni se v zrcadle a namaluj si rty. Já mezitím odemknu dveře.“

Beze slova udělal vše, co jsem mu řekl. Střelec zmizel a na jeho místě se objevila matrána vpravdě bohatýrských proporcí.

„Pojďme!“ zvolal jsem a on drobnými ženskými krůčky přešel přes pokoj. Otevřel jsem dveře, až když se přiblížil, a mezitím jsem mu poskytoval nezbytné informace.

„Měli by už být u dveří do sklepa, které jsou spolehlivě zablokovány. Půjdeme jinudy.“ Natáhl jsem si policejní čapku a doplnil jsem tak uniformu, kterou jsem měl na sobě. „Jsi vězeňkyně a já tě eskortuju. Jdeme!“

Chytil jsem ho za rameno a zabočili jsme doleva, do zaprášené chodby. Za námi, z uzamčeného schodiště, se rozlehlo bušení a výkřiky. Rychle jsme vyrazili vpřed, do kotelny, a dále po několika schůdcích, k těžkým venkovním dveřím. Jejich panty i zámek byly pečlivě naolejovány. Lehce se otevřely a my uviděli boční uličku.

Větší část tohoto pohledu nám clonila záda policisty stojícího zde na stráž. Byl sám.

Bleskově jsem analyzoval situaci. Úzká, slepá ulička vedla přímo na hlavní ulici. Policista nás odděloval od chodníku plného kolemjdoucích, mezi nimiž bychom byli v bezpečí. Cosi zaskřípalo pod Střelcovými botami. Policista se otočil.

Vytřeštil oči. Nic divného. Koneckonců žena stojící vedle mě poskytovala impozantní pohled. Využil jsem jeho údivu, skočil jsem po něm, chytil jsem jeho otočenou hlavu a pootočil jsem ji ještě víc. Popadl mě silnými rukama, ale ty za chvíli bezvládně klesly, protože tonžský výkrut krku způsobuje po otočení hlavy o čtyřicet šest stupňů okamžitou ztrátu vědomí. Položil jsem ho na zem a pohybem ruky jsem zadržel Střelce, který se vydal na ulici.

„Tudy ne.“

Dveře budovy v hloubi uličky byly zamčeny a opatřeny nápisem: VCHOD PRO PERSONÁL. Otevřel jsem je paklíčem. Poté jsem posunkem přivolal svého silného druha, strhl jsem si čepici a pohodil ji vedle policisty. Zamkl jsem dveře a hodil na zem sako uniformy. Následovala kravata - to už jsme šli k vestibulu obchodního domu. Nechal jsem si jen kalhoty a košili. Vousy skončily v kapse a my jsme se vmísili mezi zákazníky. Čas od času jsme si prohlíželi vystavené zboží, ale bez zastavení, abychom neztráceli čas. Můj partner přitáhl několik pobavených pohledů. Byl to ale obchodní dům na úrovni a nikdo nebyl tak neslušný, aby zíral delší dobu. Na chodník jsem vyšel první a přidržel jsem dveře. Ztratili jsme se v davu. Mezitím za našimi zády postupně utíchal zvuk sirén. Dovolil jsem si skromný úsměv. Ohlédl jsem se a uviděl jsem podobný úsměv na tváři své družky. Byla dokonce natolik troufalá, že na mě mrkla. Rychle jsem se otočil. Něco takového přece nemůžu podporovat. Zahnuli jsme za roh, kde na nás čekala dodávka z pekárny.

„Stůj tady a prohlížej se v zrcátku,“ řekl jsem mu, otevřel jsem zadní dveře a vlezl dovnitř. Za okamžik se dovnitř vevalila obrovská postava.

„Nikdo nás nepozoruje...“ zasípal.

„Skvělé.“

Vystoupil jsem, zajistil zadní dveře, přešel na řidičovo místo a nastartoval motor. Dodávka se rozjela. Na rohu zpomalila a pak se zařadila do proudu.

Rozjímal jsem, zda se nevrátit a neprojet okolo soudu, ale bylo by to zbytečné riziko. Lepší bude vypařit se. Opustili jsme město. Znam všechny vedlejší cesty, takže než vytvoří blokádu, budeme již daleko.

Nebezpečí ještě nepominulo, ale i tak jsem byl sám se sebou spokojen. Také proč ne? Podařilo se to! Zorganizoval jsem útěk století. Nyní nás nic nemohlo zastavit!

12

Jel jsem pomalu a bez zastavování až do poledne, výhradně po vedlejších silničkách, dálnicím jsem se vyhýbal. Nedal se tedy udržet stálý směr - ale směřovali jsme víceméně na jih. V myšlenkách jsem násobil pí ér na druhou. Znáte to? Měli byste, protože to je jednoduchý matematický vzorec, který každý dobře zná. Plocha kruhu se rovná πr^2 . Takže každé otočení kol dodávky zvětšovalo povrch, který musel být prohledán při pátrání po uprchlém vězni.

Čtyři hodiny jízdy nám daly před policií velký náskok. Vzal jsem v úvahu také skutečnost, že Střelec sedí celou tu dobu zavřený v zadní části vozu a o mých plánech do budoucna nic neví. Nastal tedy čas na vysvětlení a oběd. Začal jsem pocíťovat hlad a můj partner, když uvážíme jeho rozměry, jistě pocíťoval totéž. Proto jsem zabočil k nejbližšímu automatizovanému nákupnímu centru a zaparkoval. Až na konci parkoviště, takže se zadní strana automobilu téměř dotýkala zdi. Střelec na mne vděčně pohlédl, když jsem otevřel zadní dveře a pustil dovnitř světlo a čerstvý vzduch.

„Je čas k obědu,“ řekl jsem. „Chtěl bys...“

Přestal jsem, protože mi posunkem nakázal mlčet.

„Dovol, Jime, abych ti nejdřív něco řekl. Děkuji. Z hloubi srdce ti děkuji za to, cos udělal. Vděčím ti za svůj život. Děkuji.“

Stál jsem se sklopenýma očima. Přisahám, že jsem se začervenal jako holčička. Rozpačitě jsem hrabal v zemi špičkou boty, pak jsem si odkašlal a vrátil se mi hlas.

„Udělal jsem to, co bylo třeba. Nemohli bychom o tom mluvit později?“

Vycítil mé rozpaky a přikývl. Ukázal jsem mu bednu, na které seděl.

„Tady je oblečení. Převlékni se a já mezitím přinesu něco k jídlu. Nevádi ti rychlovka od MacDiko?“

„Mně? Po těch odpadcích, kterými mě krmili ve vězení, bude jeden z pečených dikoprasečích hamburgerů rajskou hostinou. A velkou porci pseudojamů smažených v cukru, kdyby to šlo.“

„Už běžím.“

S pocitem úlevy jsem zavřel dveře dodávky a prošel pod platinovými oblouky. Střelcova záliba v rychlé stravě mě naplňovala optimismem, jehož příčiny mu ještě nebyly známy. Protáhl jsem se k pultu za doprovodu chroupání a mlaskání dotírajícího ze všech stran. Jedním dechem ze mne vypadla objednávka robotovi s plastikovou tvář. Nacpal jsem bankovky do distributoru a chytil tašku s jídlem a pitím, která se objevila na podavači. Seděli jsme na skříňkách v dodávce a s chutí jsme baštili. Pootevřenými dveřmi se dovnitř dostávalo dost světla. Během mé nepřítomnosti si Střelec stáhl sukni a oblékl mužský oděv. Největší rozměr, jaký se mi podařilo najít. Jedním kousnutím pozřel polovinu housky, přidal kousek pseudojamů a usmál se na mne.

„Tvůj plán útěku byl geniální, chlapče. Jakmile jsem se ocitl v soudní síni, všiml jsem si, že podlaha vypadá nějak jinak, a dlouho jsem dumal nad tím, co to může znamenat. Doufal jsem, že to je přesně to, na co jsem myslel - a upřímně ti řeknu, že když se mi země rozevřela pod nohama, pocítil jsem největší radost, jakou jsem kdy poznal. Vzpomínka na ve výšce mizející odpornou soudcovu tvář mi bude vždycky drahá.“

Se širokým úsměvem na tváři dojedl housku, otřel si ústa a znovu promluvil: „Nechtěl bych tě znovu uvádět do rozpaků chválou, takže se jednoduše zeptám, jakým způsobem mě chceš ochránit před trestající rukou zákona. Znam tě natolik dobře, abych si byl jist, že už máš vypracovaný podrobný plán.“

Uznání samotného Střelce mi působilo obrovskou radost, takže jsem se jí kochal, než se mi podařilo vypořádat se s prasečí chrupavkou, která mi uvízla mezi zuby.

„Opravdu mám. Děkuji. Dodávka z pekárny pro nás bude skvělý úkryt, protože identické automobily každodenně projíždějí po dálnicích i vedlejších silnicích celého státu.“

Najednou mi došlo, že mluvím stejným způsobem jako Střelec.

„Neopustíme ji a celou dobu se budeme pomalu přibližovat k cíli.“

„A náhodné policejní hlídky nás samozřejmě nebudou obtěžovat, protože poznávací značka je jiná než ta, kterou mělo tohle auto, než přešlo do tvého vlastnictví.“

„Samozřejmě. Krádež bude ohlášena místní policii. Pátrání ale nezasáhne daleko, protože tahle dodávka bude zítra nalezena poblíž centrály v Billvillu. Nová čísla jsou namalována omyvatelnou barvou, kterou odstraním ředidlem, a také vrátím zpátky tachometr, který ukáže, že se zloději vypravili jen na krátkou projížďku. Když bude podobná dodávka spatřena a zaznamenána někde jinde, nikdo si mezi těmi auty neuvědomí souvislost. Tahle stopa je, stejně jako všechny ostatní, nepřivede nikam.“

„Kapitální. Sám bych nevymyslel nic lepšího. A protože další cesta by byla nebezpečná - vzhledem k tomu, že policejní pátrání brzo obsáhne celý stát -, myslím si, že Bilville je cílem naší cesty.“

„Ano. Tam je mé útočiště. A také bezpečný úkryt pro tebe. Když jsem se ptal na tvé stravovací zvyky, měl jsem na mysli právě to. Budeš se ukrývat v automatickém baru MacDiko, dokud neskončí pátrání.“

Pozvedl obočí a pochybovačně pohlédl na rozházené obaly od občerstvení. Byl ale tak zdvořilý, že své pochyby nevypravil nahlas. Rychle jsem ho uklidnil.

„Sám jsem se tam skrýval, takže neměj obavy. Má to jisté nevýhody...“

„Ale žádná se nevyrovná federálnímu vězení! Omlouvám se za nevhodné pochyby. Nechtěl jsem tě urazit.“

„Neurazils mě. Tenhle úkryt jsem objevil náhodou. Jednou večer, když mi policie šlapala na paty. Otevřel jsem zámek ve služebních dveřích podniku MacDiko, téhož, který navštívíme i nyní. A mí pronásledovatelé ztratili stopu. Čekal jsem, až odejdou, a mezitím jsem prozkoumal terén. Je to zajímavé. Okolo mne na plné obrátky pracovalo řešení problému stanic rychlého občerstvení. Konkrétně: ceny pracovní síly i těch nejhůře placených a nekvalifikovaných pracovníků. Lidské bytosti jsou inteligentní a chamtivé. Vzdělávají se a žádají za svoji práci více peněz. Odpovědí je zcela se jejich pomoci vzdát.“

„Podivuhodné řešení. Jestli už nechceš křupky, rád si jich při poslechu tvých dedukcí pár dám.“

Podal jsem mu zamaštěný sáček a pokračoval jsem: „Všechno je zautomatizováno. Když zákazník vyslovuje objednávku, žádaná porce jídla je dodána z lednice a v mikrovlnných troubách ohřátá na správnou teplotu. Jsou to tak silné trouby, že celé zmrazené dikoprasy může být během dvanácti vteřin přivedeno k výbuchu.“

„To je zajímavé.“

„Nápoje jsou připravovány stejně udivujícím tempem. Jakmile zákazník domluví, celé jídlo již na něho čeká. Samozřejmě za ocelovými dvířky, dokud nezaplatí. Mechanismy jsou zcela automatické a bezporuchové. Lidská ruka se jich dotýká jen zřídka. Zásoby jsou doplňovány jednou za týden, ale ne všechny během jednoho dne, takže si dodavatelské vozy navzájem nepřekážejí.“

„Je to jasné jak slunce!“ vykřikl Střelec. „Takže budu bydlet, řekněme, v mechanickém pokoji. Až se vyčerpají zásoby v lednici, bude opět zaplněna. Přístup k ní je z vnější strany budovy a do obytného pokoje nikdo nevejde. V případě kontroly podavačů dotyčný pohodlně odpočívá v lednici, dokud technici neodejdou. Předpokládám, že najít dveře je snadné. Ach ano! Lednice! To vysvětluje, proč jsem našel mezi oděvy velkou teplou kombinézu. A kdyby došlo k havárii.“

„Ozývá se signál v opravárenské centrále a okamžitě je vyslán montér. Nainstaloval jsem alarm i v místnosti, takže bude spousta času na odchod. Zajistil jsem tě rovněž před nečekanou návštěvou technické obsluhy. Po vložení klíče do vnitřního zámku se ozve alarm a zámek se přesně na šedesát vteřin zablokuje. Máš nějaké otázky?“

Rozesmál se a poklepal mi na rameno.

„Otázky? Myslel jsi na všechno. A co takhle něco ke čtení a... takřkajíc... sanitární zařízení?“

„Přenosnou čtečku a knihovničku máš v rozkládacím lehátku. Všechna potřebná zařízení jsou už nainstalována pro potřeby obsluhy.“

„O nic jiného nežádám.“

„Ale já jednu žádost mám...“ sklopil jsem zraky, pak jsem na něho pohlédl a přinutil jsem se promluvit. „Před časem jsi mi řekl, že nehleďš ucně. Dovolím si zeptat se, jestli na tom trváš. Nemohl bys zvážít, čistě pro zabít čas, možnost udělit mi několik lekcí zločineckého řemesla? Jen abys zahnal nudu.“

Tentokrát sklopil zrak on. Vzdychl a oznámil: „Měl jsem důvody odmítnout tvoji prosbu. Alespoň tehdy se mi zdálo, že je mám. Změnil jsem ale názor. Z vděčnosti za záchranu si tě zapíšu do své Školy alternativních způsobů života, a to na jeden nebo i více semestru. Nevěřím ale, žeš mě osvobodil jen kvůli tomu. To není tvůj styl, leda bych se mýlil při odhadu tvého charakteru. Nevěřím, žeš mě zachránil jen proto, aby sis získal mou vděčnost. Takže tímto upřímně oznamuji, že netrpělivě očekávám, abych ti mohl předat těch pár zkušeností, jež jsem za ta všechna léta nasbíral. Těším se také předem na naše pevné přátelství.“ Překypoval jsem radostí. Společně jsme povstali a podali si ruce. Nevadilo mi ani jeho ocelové sevření. Já jsem se vzpamatoval první - a pohlédl jsem na hodinky.

„Jsme tady už moc dlouho. Nesmíme k sobě přece připoutávat pozornost. Pojedeme. Zastavíme, až budeme na místě. Jakmile zastavím, rychle vystoupíš, okamžitě vejdeš do služebních dveří a zavřeš je za sebou. Vrátím se, jakmile odstavím auto. Takže další, kdo otevře dveře, budu já.“

„Rozkaz, Jime. Ty velíš a já poslouchám.“

Cesta byla monotónní a nedalo se s tím nic dělat. Já se ale nenudil, protože mě pohltily úvahy o budoucnosti. Míjel jsem ulici za ulicí. Zastavil jsem jen jednou, abych dobil v automatickém servisu akumulátor. A znovu na cestu, odsouzení k putování po vedlejších cestách Rájského kouta. Slunce se chýlilo k západu. Nakonec jsem zabočil na v té době prázdný služební vjezd do obchodního centra Billvillu.

V dohledu nebyla ani noha. Střelec přeběhl kolem mne a dveře se zabouchly. Všechno šlo stále dobře a já chtěl akci rychle ukončit. Bylo mi ale jasné, že nemohu příliš spěchat. Nikdo mě neviděl, když jsem vnášel do budovy skříň a

náradí. Hodil jsem vše do své kanceláře. Bylo to riskantní, ale nebylo jiného východiska. Nebylo pravděpodobné, že by si někdo všiml dodávky a zapamatoval si ji. Před odjezdem jsem vystříkal vnitřek vozu antistopem, roztokem, který odstraňuje otisky prstů a který používají všichni zločinci. Dokonce i zloději pekařských dodávek.

To bylo vše. Víc se udělat nedalo. Zaparkoval jsem automobil na konci klidné předměstské uličky a vrátil jsem se pěšky do města. Noc byla teplá, takže procházka byla příjemná. Cestou okolo jezírka v Billvillském parku jsem zaslechl ospalé volání vodního ptáka. Usdl jsem na lavičku a zahleděl jsem se na hladinu. Přemýšlel jsem o budoucnosti a o svém osudu.

Skutečně se mi podařilo zpřetrhat pouta s dřívějším životem? Podaří se vysněná kariéra zločince? Střelec mi přislíbil pomoc - a je to jediný člověk na planetě, který je schopen to udělat.

Hvízdaje si, vyrazil jsem k obchodnímu centru, plný nadějí na skvělou, vzrušující budoucnost. Byl jsem tak pohroužen v myšlenkách, že mi unikl automobil, který mne minul - a téměř mi ušlo, že se za mnou zastavil druhý.

„Na okamžik, chlapče.“

Bezmyšlenkovitě jsem se otočil. Byl jsem tak nepřítomný duchem, až mi včas nedošlo ani to, že stojím pod lampou. Ve voze seděl policista a zíral na mne. Nikdy se nedozvím, proč zastavil a o čem chtěl se mnou mluvit, protože se mu najednou v očích mihl charakteristický záblesk. Poznal mne!

Myslel jsem na Střelce a úplně jsem zapomněl, že i mne hledají jako uprchlého zločince a že všichni policisté mají moji fotografii a popis. A já si šel jen tak po ulici, bez převleku, beze stopy opatrnosti. Všechny ty myšlenky mi proletěly hlavou a hned se zase vypařily. Nezbyl mi čas ani v duchu si vynadat.

„Ty jsi Jimmy diGriz!“

Vypadal stejně udiveně jako já. Ale ne natolik udiveně, aby to zpomalilo jeho reflexy. Já se teprve začal chystat k útěku, když se pohnul. Musel ten pohyb cvičit každý den před zrcadlem, protože byl rychlý. Příliš rychlý. Zatímco jsem se otáčel, v otevřeném okně se objevila hlava jeho pětasedmdesátky.

„Mám tě!“ prohlásil. S podlým, širokým, rozzářeným a zlým úsměvem strážce zákona.

13

„To je omyl, s někým si mě pletete!“ vymáčkl jsem ze sebe, ale zvedl jsem přitom ruce vzhůru. „Chcete střílet na bezbranné dítě jen pro podezření?“

Pistole se ani nehнула. Na rozdíl ode mne. Přesunul jsem se bokem k předku vozu.

„Přestaň a hned se vrať!“ vykřikl, ale já jsem se hýbal dál. Pochyboval jsem, že na mě chladnokrevně vystřelí, či spíš jsem doufal, že to neudělá. Chtěl jsem, aby mě začal honit, protože aby to udělal, musel by stáhnout pistoli z okna. Nemůže na mě přece mířit a otvírat dveře současně.

Pistole zmizela. Já také. V okamžiku, kdy ji sklonil, jsem se otočil a začal prchat. Se skloněnou hlavou a nohama kmitajícími tak rychle, jak to jen šlo. Vykřikl a vystřelil. Pistole vypálila jako dělo, kulka se mi otřela o ucho a zaryla, se do stromu. Klopýtl jsem a pak jsem se zastavil.

Ten policajt je šílený.

„To už je lepší!“ vykřikl a opřel si pistoli mířící na mne o dveře. „Úmyslně jsem minul. Jen jednou. Příště tě zasáhnu. Mám zlatou medaili za střelbu z pistole. Takže si neříkej o to, abych ti dokazoval, jak jsem dobrý.“

„Vy jste se zbláznil, ne?“ odpověděl jsem, velmi dobře si vědom toho, jak se mi třese hlas. „Nemůžete přece zabíjet lidi pro pouhé podezření?“

„Samozřejmě že můžu,“ odpověděl, přistoupil ke mně a pistolí mi i nadále mířil na hlavu. „To není podezření, jen identifikace. Jednoduše vím, kdo jsi. Hledaný zločinec. Víš, co řeknu? Řeknu, že mi ten zločinec vytrhl pistoli, ta vypálila a zastřelila ho. Jak to zní? Chceš mi vytrhnout pistoli?“

Byl úplně pomatený a ještě k tomu policajt. Viděl jsem, že opravdu chce, abych to zkusil a on mne mohl střílet. Nikdy se nedozvím, jakým zázrakem prošel všemi těmi testy, které prý měly držet takové blázný daleko od služeb ochrany veřejného pořádku. Jemu se to ale nepochybně podařilo. Měl právo nosit zbraň - a hledal příležitost, jak ji použít. Nechtěl jsem mu to umožnit. Pomalu jsem zvedl ruce se sevřenými pěstmi před sebe.

„Nekladu odpor, pane policisto, vidíte? Mýlíte se, ale já vás disciplinovaně poslouchám. Prosím, dejte mi pouta a odvezte mě.“

Byl viditelně zklamaný a pohlédl na mě. Já jsem se ale ani nepohnul, takže nakonec na mne vrhl hněvivý pohled, vytáhl pouta z opasku a hodil mi je. Pistole se ani nepohnula.

„Nasad' si je!“ Nasadil jsem si náramky na zápěstí tak volně, že bylo možné ruce vytáhnout. Při tom jsem se díval k zemi. Nevšiml jsem si, že by se pohnul, až do chvíle, kdy mě chytil silně za obě ruce. Sevřel náramky tak pevně, že se mi zařízly do zápěstí. Při tom se se sadistickou radostí usmál.

„Mám tě, diGrizi. Jsi zatčen.“

Pohlédl jsem na něj. Byl o hlavu vyšší než já a dvakrát těžší. Vybuchl jsem smíchy. Strčil pistoli zpátky do pouzdra a vrhl se na mne. Ano. Právě to udělal. Velký chlap se vrhl na malého chlapce. Nemohl pochopit, čemu se směji - a já jsem neměl v úmyslu mu to pomoci uhodnout. Udělal jsem tu nejjednodušší, nejlepší a nejrychlejší věc, která se dá v podobném případě udělat. A nejnepříjemnější.

Kopl jsem ho vši silou kolenem mezi nohy. Pustil mi ruce a začal se svíjet. Chudáček. Určitě strašně trpěl, tak jsem mu pomohl. Jakmile se sehnul, udeřil jsem ho sevřenými pěstmi do krku. Byl v bezvědomí, ještě než upadl na chodník. Poklekl jsem a začal mu hledat po kapsách klíče od pout.

„Co se tam děje?!“ zavolal jakýsi hlas. Dveře nejbližšího domu se otevřely a vypustily ven pruh světla. Vystřel

poplašil celou ulici. Na pouta budu myslet až pak. Teď musím zmizet.

„Někoho tady postřelili!“ vykřikl jsem. „Běžím pro pomoc!“

Poslední slova jsem ze sebe vyrážel již v běhu - a zmizel jsem za rohem. Ve dveřích se objevila nějaká žena a něco na mě zavolala. Já se ale nezastavil a neposlouchal jsem ji. Musel jsem odtud zmizet, než vyhlásí poplach a zahájí pátrání. Všechno se zkomplikovalo.

Bolela mě zápěstí. Při úprku kolem nejbližší svítilny jsem se na ně podíval a spatřil jsem, že ruce mám úplně bílé. Navíc začínaly ztrácet cit. Pouta byla tak těsná, že bránila krevnímu oběhu. Slabý pocit viny, že jsem vyřídil policistu, okamžitě zmizel. Musím to svinstvo dostat z rukou - a to rychle. Dalo se to zařadit jen v mé kanceláři.

Dorazil jsem tam vedlejšími uličkami, držel jsem se daleko od lidí. Jenže při příchodu k zadnímu vchodu do budovy byly mé prsty již ztuhlé a bez citu. Vůbec jsem je necítil.

Vytáhnout klíče z kapsy mi zabralo příliš mnoho času, a když se to konečně podařilo, okamžitě mi upadly. Pak jsem nebyl schopen je zvednout. Jediné, co se dalo dělat, bylo přejíždět po nich necitlivými prsty.

V životě jsou těžké chvíle, ale tahle byla nejtěžší z těch, které jsem doposud zažil. Prostě jsem nebyl schopen udělat to, co jsem udělat musel. Cítil jsem se vyřízený, zbitý a prohraný. Nemohl jsem dovnitř. Nemohl jsem si pomoci. Člověk nemusí mít diplom doktora medicíny, aby si domyslel, že pokud brzo pouta nesejme, bude po zbytek života používat plastické protézy. Tak je to.

„Tak to nebude!“ uslyšel jsem svůj vztekly šepot. „Vykopni ty dveře. Udělej něco. Otevři je prsty u nohou.“

Ne. Nohama ne. Nemotorně jsem necitlivými prsty prohraboval klíče, dokud se mi nepodařilo oddělit ten správný. Pak jsem se k němu sehnul a dotkl se ho jazykem, vycítí uje jeho polohu, bez ohledu na špínu a prach. Kdyby vás někdy svádělo zkusit otevřít zámek klíčem pomocí zubů a s pouty na rukou, mám pro vás stručnou radu: nedělejte to. Musíte kroutit hlavou na všechny strany, jen abyste strčili klíč do zámku. Pak ji otáčet tak, abyste otočili klíčem, a posléze udeřit hlavou do dveří, aby se otevřely...

Nakonec se mi to podařilo, já vletěl dovnitř a řachnul jsem hlavou o podlahu - to vše s vědomím, že nahoře to musím zopakovat. Fakt, že se mi to nakonec podařilo a já jsem vletěl po hlavě do kanceláře, svědčí spíše o mé odhodlanosti a tvrdohlavosti než inteligenci. Ovládala mne příliš velká panika, než abych byl schopen přemýšlet. Byl jsem schopen jen reagovat. Loktem zabouchnout dveře a potácivým krokem do dílny. Shodil jsem bednu s nářadím na podlahu a kopal do jejího obsahu, dokud se mi v zorném poli neobjevila vibrační pila. Zvedl jsem ji v zubech, umístil v otevřené zásuvce kancelářského stolu a pak loktem přivřel zásuvku. Při tom se mi podařilo přiskřípnout si ret, až z něj vytryskl působivý vodopád krve. Nevšiml jsem si toho. Zápěstí mi hořela, ale dlaně nic necítily. Byly bílé a vypadaly jako mrtvé. Ztratil jsem příliš mnoho času. Loktem jsem pootočil pilu, pak jsem přisunul pouta k ostří a roztáhl ruce, abych napjal řetěz. Ostří pronikavě zabzučelo, řetěz byl přeríznut a ruce odskočily od sebe.

Nyní přišel čas na mnohem náročnější práci. Tedy rozříznutí pout takovým způsobem, abych si zachoval vlastní ruce vcelku. Bylo toho příliš mnoho najednou. Než jsem skončil, po stole, zdi i podlaze stékala krev. Pouta ale byla dole a mé ruce zrůžověly jak se do nich vracela krev.

Jediné, po čem jsem po celé té štrapáci toužil, bylo padnout do křesla a dívat se na kapající krev. Seděl jsem tak asi minutu. Poté začala necitlivost ustupovat a začínala silít bolest. Namáhavě jsem vstal a dovlekl jsem se ke skřínce s léky. Při dolování prášků proti bolesti jsem ji celou umazal od krve. Dvě pilulky se mi podařilo spolknout.

Při té příležitosti jsem vytáhl také dezinfekční prostředky a obinadlo a očistil jsem si rány. Byly ošklivě potřhané, ale mělké, takže nebyly nebezpečné. Zavázal jsem je, pohlédl do zrcadla a oťrásl se. Musím také udělat něco s dolním rtem...

Na ulici zavyla policejní siréna a já jsem si uvědomil, že mám nejvyšší čas konečně něco vymyslet a naplánovat.

To bude problém. Billville není velký a všechny výpadovky z města jsou již nepochybně zablokovány. Kdybych hledal uprchlíka, sám bych to udělal. To napadne dokonce i toho nejtupějšího policistu. Na všech cestách zábrany. Nad otevřenými prostory gravitety vybavené noktovizory. Policisté na stanicích dálkové dráhy. Všechny díry zajištěny. Chycen do pastí jako krysa. Co ještě? Na ulicích budou hlídky také. Čím bude později, venku bude lidí stále ubývat a pohybovat se po ulicích bude mnohem nebezpečnější.

A ráno? Co pak? Věděl jsem, co pak. Prohledají každou místnost, v každé budově, a nakonec mě najdou. Při tom pomýšlení mi vyskočily na čele kapky potu. Že bych byl v pastí?

„Nevzdám se!“ vykřikl jsem nahlas, vyskočil jsem a začal jsem přecházet po pokoji. „Jimmy diGrizi, jsi příliš chytrý, než aby ses dal chytit nějakými přitroublými místními ochránci pořádku. Podívej, jak jsi unikl tomu krvežíznivému policistovi. Prohnaný Jim diGriz, právě takový jsi. Znovu jim uklouzneš. Jen jak?“

Právě. Jak? Pivo se se zasyčením otevřelo, já jsem si dal pořádný lok a klesl do křesla. Co čas? Začínalo být příliš pozdě riskovat východ na ulici. Restaurace se už vyliďňují, diváci opouštějí páchnoucí kina a páry míří ulicemi domů. Samotná osoba by okamžitě přitáhla pozornost policistů.

Takže jsem musel počkat do rána. Bylo nezbytné zkusit štěstí v denním světle... nebo v dešti!

Rychle jsem zapnul předpověď počasí a klesl zpátky do křesla. Předpovídali devětadevadesátiprocentní pravděpodobnost slunečného počasí. Škoda. Alespoň déšť nezažene lidi domů.

V pokoji vládł strašný nepořádek. Vypadal jako jatka po výbuchu bomby. Musel jsem to uklidit...

„Ne, Jime. Vůbec tu nemusíš uklízet,“ řekl jsem si nahlas. „Protože policie sem dříve nebo později dorazí. Spíš dříve než později. Všude jsou tvé otisky prstů a najdou tvoji krev. Bude to pro ně dobrá zábava, pokusit se uhádnout, co se ti stalo.“

Přínejmenším budou mít o čem přemýšlet. A snad také způsobím nějaké problémy jednomu sadistickému policajtovi. Přitočil jsem křeslo k počítači a napsal zprávu. Tiskárna zahvízdala, a z otvoru se vysunul list papíru. Perfektní!

PRO POLICII:

BYLJSEM SMRTELNĚ POSTŘELEN KRVELAČNÝM POLICISTOU, KTERÉHO JSTE NALEZLI V BEZVĚDOMÍ.

DOSTAL MĚ. KRVÁCÍM A BRZO UMŘU. SBOHEM, KRUTÝ SVĚTE. JDU SKOČIT DO ŘEKY

Upřímně jsem pochyboval, že by na to skočili, ale přinejmenším to mohlo způsobit problémy tomu maniakovi a zaměstnat zbytek policistů prohledáváním řeky. Na list se zprávou jsem rozmazal trochu krve a pak jsem ho položil na stůl.

Tahle hloupoučká zábava mi pozvedla sebevědomí. Usedl jsem a při dopíjení piva začal plánovat budoucnost. Nechávám tu něco důležitého? Ne. Neměl jsem tu žádné záznamy, které by mohly být potřebné do budoucna. Našel jsem likvidační klíč, odblokoval jím destrukční tlačítko a stiskl ho. Jedno krátké zapraskání bylo znamením, že celá paměť mého počítače se právě změnila ve volné elektrony. Vše ostatní, tedy nástroje, vybavení, stroje, může být vyměněno nebo nahrazeno novými věcmi, pokud bude potřeba. Samozřejmě tu nenechám peníze.

Bylo to únavné, ale nesměl jsem si dovolit odpočívat, dokud nebude vše dovedeno do konce. Natáhl jsem si na zakrvácené obvazy plastické rukavice a pustil jsem se do práce. Peníze byly uloženy v sejfu, protože jsem odmítal podporovat nějakou banku otevřením konta v jedné z nich. Peníze skončily v elegantní aktovce. Zaplnila se do poloviny, takže jsem přidal ještě několik mikronástrojů.

Nyní přišla řada na nové oblečení a nalíčení. Vytáhl jsem třířadový černý oblek typického byznysmena, ušitý z látky zdobené diskretním vzorem tvořícím řady malíčkových dolarových bankovek. Oranžová košile. Typ nošený všemi mladými byznysmeny. A v současné době nejmódnější boty z dikoprasečí kůže s vysokými podpatky. Přidají mi trochu výšky, to pomůže. Až budu odcházet, budu k tomu mít knír a na nose brýle se zlatými obroučkami. Nyní již zbylo jen ztmavit barvu vlasů a vylepšit vybledlé opálení. Po ukončení příprav jsem ještě celý omámený pivem, únavou a prášky proti bolesti odklopil lůžko, nastavil budík a upadl do nebytí.

Nad mojí hlavou kroužili obrovští komáři. Stále více krvežíznivých komárů...

Otevřel jsem oči a mrkáním zahnal spánek. Můj budík, protože jsem jej ještě pořád nevypnul, přidal na hlasitost a bzučel stále více, jako kdyby vyrazila do útoku celá perut' komárů. Vypnul jsem ho, mlaskl jsem okoralými rty a potácivým krokem jsem si došel pro sklenku vody. Venku již bylo úplně světlo a na ulicích se právě objevila první ranní ptáčata.

Vše bylo připraveno, takže jsem se umyl a oblékl. Elegantní oranžové rukavičky ladící s košilí skryly mé zavázané ruce. Jakmile na ulicích nastala ranní špička, pověsil jsem si na rameno tašku a pečlivě se přesvědčil, zda je chodba prázdná. Vyšel jsem ven a bez ohlížení jsem za sebou zabouchl dveře.

Tato část života již byla za mnou. Dnes začíná nový život.

Alespoň jsem v to doufal. Typickým krokem byznysmena - alespoň se mi to zdálo - jsem došel ke schodům, sešel dolů do vstupní haly a pak na ulici.

A hned na prahu jsem spatřil policistu pečlivě prohlízejícího každého kolemjdoucího.

Nedíval jsem se na něj a upřel jsem zrak na atraktivní dívku se skutečně hezkýma nohama, jdoucí přede mnou. Sledoval jsem, jak jimi krásně pohybuje, a poblíž stojícího strážce pořádku jsem si nevšiml. Přiblížil jsem se k němu, prošel jsem kolem něho, pokračoval jsem dál - a mimovolně jsem očekával výkřik: „Stůj!“

Nezazněl. Že by si i policista prohlížel tu dívku? Jeden je vyřízen, ale kolik jich ještě zbývá přede mnou?

Byla to nejdelší procházka v mém životě. Tak se mi to aspoň zdálo. Ani rychle, ani pomalu. Snažil jsem se být součástí davu. Prostě jeden z otroků svých výdělků jdoucí do práce a přemýšlející jen o zisku, ztrátách, dluhopísech. Ne že bych tedy věděl, co vlastně takový dluhopis je. Ještě jedna ulice. Zatím je to dobré. Tady je roh. Ulička v zadní části obchodního centra. To není místo pro takového elegantního byznysmena jako jsi ty! Takže vyvolávej dojem rozhodného muže a nevěč se. Za rohem čeká bezpečí.

Bezpečí? Zakolísal jsem, jako kdyby mne někdo udeřil. Automobil technické obsluhy firmy MacDiko stál přede dveřmi, kterými právě vcházel dovnitř zavalitý mechanik.

14

Pro případ, že by mě někdo pozoroval, jsem pohlédl na hodinky, bezstarostně jsem luskl prsty a jsem pak se vrátil z uličky pro zásobovací vozy.

Svížným krokem jsem zamířil k nejbližšímu podavači. Aby mi ke štěstí nic nechybělo, v první kabině seděli dva policisté. A samozřejmě se na mě dívali. Pokračoval jsem dále s očima upřenýma dopředu a našel jsem si místo co nejdále od nich. Strašně mě svrbělo v týle, ale nesměl jsem se podrábat. Nemohl jsem je vidět, ale bylo mi jasné, co dělají. Dívají se na mě, pak o čemsi hovoří a dospívají k názoru, že nejsem tím, za koho se vydávám. Zírají pozorněji. Vstávají. Jdou ke mně. Otvírají mou kabinku...

Koutkem oka jsem zahlédl nohy v modrých kalhotách pohybující se mým směrem. Srdce mi okamžitě začalo bušit tak hlasitě, že bylo určité slyšet v celé restauraci. Čekal jsem na slova o zatčení. Čekal jsem... pozvedl jsem oči k modré látce kalhot...

A uviděl jsem uniformovaného průvodčího lineárky který usedl z druhé strany stolu...

„Kávu,“ řekl do mikrofonu, rozevřel noviny a začal si číst.

Srdce se vrátilo téměř do normálního stavu a já jsem se v myšlenkách obvinil z přehnané podezíravosti a zbabělosti. Poté jsem nehlubším basem, jaký mohl vyjít z mých úst, řekl do svého mikrofonu:

„Černá káva a masové knedlíky na kari.“

„Prosím šest dolarů.“

Vhodil jsem mince. Ve stroji po mé pravici to zadunělo a na stůl vyjela snídaně. Pozvolna jsem ji snědl, pohlédl jsem

na hodinky a přesunul jsem se ke kávě. Z mých dřívějších dobrodružství s využitím úkrytu v takové lednici jsem si dobře pamatoval, že mechanikovi od MacDiko trvá prohlídka nejméně půl hodiny. Po čtyřiceti minutách čekání jsem odešel. Pokoušel jsem se nepřemýšlet o tom, co uvidím, až dojdou do zadního traktu rychlého občerstvení. Velmi dobře mi tanula na mysli má slova na rozloučenou, že budu další osobou, která těmi dveřmi projde. Ha, ha. Další osobou byl ten mechanik. Chytil Střelce? Až jsem se při tom pomyšlení zpotil. Za chvíli bude vše jasné. Minul jsem kabinu, kde předtím seděli policisté. Již odešli. Doufám, že hledat mne v jiné části města. Zamířil jsem zpátky k obchodnímu centru. Tam mne uvítal pohled na dodávku firmy MacDiko vyjíždějící na cestu.

Cestou ke dveřím jsem již měl v ruce přichystaný klíč. Ulice byla prázdná - a já najednou za sebou uslyšel kroky! Policie? Srdce už zas začalo bušit jako kladivo - potolikáté, že to začala být otrava. Při příchodu ke dveřím jsem zpomalil. A poté zastavil, přiklekl a uchopil klíč do ruky, jako kdybych ho právě zvedl. Zatímco jsem si ho prohlížel, kdosi přistoupil a obešel mne. Jakýsi mladý člověk, jenž si mne vůbec nevšímal. Pokračoval dál a zabočil do zadního vchodu obchodu.

Ohlédl jsem se přes rameno a skočil ke dveřím, než se znovu něco stane. Otočil jsem klíčem a zatlačil. Dveře... se samozřejmě vůbec neotevřely.

Zpoždující mechanismus, mnou osobně nainstalovaný, fungoval bezchybně. Otevře se za minutu. Šedesát krátkých vteřin.

Šedesát nepravděpodobně se vlekcoucích vteřin. Stál jsem tam v elegantním obleku byznysmena a pasoval tam jako vemenko k dikoprasecímu knouroví. Tak to obvykle říkají farmáři. Stál jsem a pot ze mne tekla čůrkem. Čekal jsem, až se objeví policie nebo nějakí kolemjdoucí. Čekal a trpěl.

Klíč konečně povolil, dveře se otevřely a já vrazil dovnitř.

Prázdnost! Na protější stěně cvakalo a vrčelo automatické soustrojí. Saturátor bublal, krabice na jídelní porci s hvizdem prolétla strojem a zmizela. Za ní následovala kouřící dávka mletého masa. A tak to šlo den za dnem. Jenže mezi těmi pilnými stroji nebyla žádná lidská bytost. Chytili ho! Policie má Střelce! A teď znovu chytíme...

„Ach, můj chlapče, myslel jsem si, že tentokrát to už budeš ty.“

Z lednice vystoupil Střelec, v péřové kombinéze dvakrát silnější, s lůžkem na zádech a taškou v podpaží. Zabouchl za sebou dveře - a mě opustily všechny síly. A tak jsem usedl a opřel jsem se zády o zeď.

„Je ti dobře?“ zeptal se s neklidem v hlase.

Slabě jsem mávl rukou.

„Skvěle, skvěle, jen si musím oddechnout. Báls jsem se, že tě chytili.“

„Neměl ses strachovat. Když ses neobjevil v rozumném čase, dospěl jsem k závěru, že ti do toho něco vlezlo. Takže jsem připravil evakuační plán pro případ, že by se objevili právoplatní uživatelé. No a objevili se. Opravdu je tam dost zima. Nebyl jsem si jist, jak dlouho tu budou, ale nepochyboval jsem o tom, že s nainstaloval něco, co by dovolilo zjistit, kdy odejdou...“

„Chtěl jsem ti o tom říct.“

„Nebylo třeba. Našel jsem ukryty reproduktor a vypínač. Takže jsem si poslechl kohosi, kdo si při práci bručí různé sprostáry. Po nějaké době se ozvalo bouchnutí dveří a nastalo ticho - a to byly příjemné zprávy. A co je s tebou? Měls nějaké problémy?“

„Problémy?“ vybuchl jsem smíchy. Hned mne ale smích přešel, protože v něm byly stopy hysterie. Řekl jsem mu vše, vše až na několik nejhorších podrobností. Ve správných okamžicích vydával odpovídající zvuky a poslouchal pozorně až k hořkému konci.

„Jsi na sebe příliš tvrdý, Jíme. Jedna chybička po dni plném napětí se může přihodit každému.“

„To se nemělo stát! Kvůli mému hlouposti nás oba skoro chytili. To se nikdy nebude opakovat.“

„A to se pleteš,“ řekl a zahrozil tlustým prstem. „Může se to stát kdykoli, dokud se náležitě nevycvičíš. A výcvik bude dlouhý a intenzivní...“

„Samozřejmě!“

„...dokud se taková chyba nestane nemožnou. Vzhledem ke svým zkušenostem ses zachoval neuvěřitelně dobře. Teď už můžeš být jen stále lepší.“

„A ty mě naučíš jak. Jak být tak úspěšným podvodníkem jako jsi ty!“

Na má slova svrátil obočí a nasadil výhrůžný výraz. Řekl jsem něco špatně? Znepokojeně jsem skousl bolavý ret. On v tichu rozložil svoje lůžko a usedl na něm se zkříženýma nohama. Nakonec konečně promluvil - a já pozorně sledoval každé jeho slovo.

„Tohle bude první lekce, Jíme. Nejsem podvodník. Ty také nejsi podvodník. Nechceme být zločinci, protože zločinci jsou ti všichni hloupí a neobratní za mřížemi. Je důležité, aby sis uvědomil a docenil skutečnost, že jsme mimo společnost a konáme podle svých vlastních přísných zákonů. Některých dokonce přísnějších než zákony námi odvržené společnosti. Může to být osamělý život. Ten život si ale musíš vybrat sám a zcela vědomě. A jakmile si ho jednou vybereš, musíš v tom rozhodnutí setrvat. Musíš být morálnější než oni, protože budeš žít podle tvrdšího morálního kodexu. Ten kodex neobsahuje slovo podvodník. To je jejich název - a ty jej musíš odhodit.“

„Ale já chci být zločinec...“

„Zapomeň na tuhle myšlenku i název. Promiň mi, ale to je sen malého kluka. Je to jen emocionální distancování se od světa, který nenávidíš, a jako takové nemůže být považováno za moudré rozhodnutí. Odvrhlš je, ale současně jsi přijal jejich označení toho, čím jsi. Podvodník. Nejsi podvodník - a já také nejsem podvodník.“

„Takže kdo jsme?“ zeptal jsem se celý nažhavený.

Střelec sepal prsty obou rukou a odpověděl:

„Jsme Vnější občané. Zavrhlí jsme zjednodušené, nudné, zorganizované, byrokratické morální a etické předpisy,

podle kterých žijí oni. Nahradili jsme je vlastními, nesrovnatelně dokonalejšími. Můžeme se fyzicky pohybovat mezi nimi, ale nepatříme k nim. Kde jsou oni líní, my jsme aktivní. Kde jsou oni nemorální, jsme my morální. Kde oni lžou, my jsme Pravda. Jsme zřejmě ta největší síla pracující pro dobro společnosti, kterou jsme odvrhli.“

Po téhle větě jsem zuřivě zamrkal, ale trpělivě jsem počkal, protože bylo jasné, že to hned vysvětlí. Což také udělal. „V jaké galaxii žijeme? Rozhlédni se kolem sebe. Obyvatelé téhle planety i každé jiné planety v téhle debilní organizaci známé jako Galaktická Liga jsou obyvateli tučné a bohaté unie světů. Tyto světy téměř zapoměly, jaký je skutečný význam slova zločin. Byl jsi ve vězení, takže jsi viděl ty politováním hodné chudáky, které považují za zločince. A tomu se má říkat podsvětí? Na jiných osídlených planetách je málo nespokojenců a ještě méně nepřizpůsobených k životu ve společnosti, než zde. Je tam ještě hrstka takových, kteří se rodí přes po celá staletí trvající genetické manipulace. Rychle je ale chytají a jejich odchylky jsou ještě rychleji likvidovány. Jen jednou v životě jsem se vypravil na cestu na jiné planety. Jen na ty nejbližší. Bylo to strašné! Život na těch světech má barvu a šarm asi jako kus mokrého balicího papíru. Utíkal jsem zpátky na Rajský kout, protože i když je občas nechutný, je v porovnání s jinými světy skutečně jako rajský kout.“

„Jednou bych chtěl ty jiné světy vidět.“

„Měl bys, drahý chlapče. To je ctižádost hodná pochvaly. Nejdříve se ale nauč žít zde. A těš se, že tu ještě nemají úplnou genetickou kontrolu ani přístroje na degradování mysli osob vyrůstajících nad úroveň společnosti. Na jiných planetách jsou všechny děti stejné. Poslušné a mírné. Sociálně přizpůsobené. Samozřejmě. Některé neukazují svoji genetickou slabost, či jak bychom řekli my, sílu, před dosažením dospělosti. To jsou ti ubozí vydědenci, kteří se snaží uspět v drobných přestupcích. Vloupáních, krádežích v obchodech, krádežích zvířat a podobně. Může se jim dařit týden, dva, měsíc nebo dva. Záleží na jejich vrozené inteligenci. Je ale jisté a stejně předem dané, jako že na podzim spadne listí, že je policie nakonec dopadne a zavře.“

Strávil jsem tohle oznámení a položil nezbytnou otázku-.

„Jenže když právě takhle vypadá zločin, či jak říkáš, odpor proti systému, tak jak se do toho vejdeš my?“ „Už jsem myslel, že se na to nikdy nezeptáš. Ti vydědenci, o kterých jsem mluvil a se kterými ses seznámil ve vězení, páchají 99,9 % zločinů v naší uspořádané a uhlazené společnosti. Ostatní, ta životně důležitá desetina procenta, kterou reprezentujeme my, oživuje setrvačnou hmotu této společnosti. Bez nás by nastala smrt veškeré inteligence ve Vesmíru. Bez nás by existence v téhle zblblé společnosti byla tak prázdná, že jediným východiskem by byla jen masová sebevražda. Místo aby nás pronásledovali a říkali nám zločinci, měli by nás uctívat jako nejlepší ze svých řad!“ Při tom prohlášení mu blýskaly v očích jiskřičky a hlas až duněl. Nechtěl jsem tu bouřlivou deklamaci přerušovat, ale musel jsem mu položit otázku.

„Moc se omlouvám. Mohl bys mi ale laskavě vysvětlit, proč tomu tak je?“

„Je tomu tak proto, že policie má díky nám co dělat. Má koho stíhat. Má důvod občas si zajezdit v těch drahých autech. A lidi? Podívej, s jakým zájmem sledují zprávy a poslouchají nejnovější oznámení o našich činech. S jakým zápalem o tom hovoří mezi sebou a těší se každou podrobností. A jaká je odměna za všechnu tu zábavu a prospěch pro společnost? Žádná. Naše služby jsou zadarmo, přestože riskujeme život, zdraví i svobodu, abychom jim je poskytli. Co jim bereme? Nic. Jen peníze. Kovové a papírové symboly. Stejně je vše pojištěno. Když vyčistíme banku, ztráty pokryje pojišťovna, která poté koncem roku o mikroskopickou sumu sníží roční dividendy. Každý společník dostane o miliónitinu dolaru méně. Vůbec žádná oběť to není, chlapče, vůbec žádná! Dobrodinci, hochu. Jsme jednoduše dobrodinci. Abychom jim ale dodali to dobro, musíme jednat mimo jejich zákony. Musíme být ukryti jako krysy za dřevěným ostěním. V dávných dobách to bylo samozřejmě mnohem lehčí. Zákony byly méně přísné a ve společnosti žilo více krysy. Stejně jako ve starém, dřevěném domě, ve kterém je více krysy než v budově z betonu. V moderních stavbách jsou ale také krysy. Nyní, když je společnost z železobetonu a z nerez oceli, mezi spoji je méně spár. Aby byly nalezeny je potřeba opravdu chytrá krysa. Jen krysa z nerez oceli, neporazitelná krysa, se může v tomto prostředí cítit jako doma.“

Začal jsem tleskat tak silně, až mne rozbolely ruce. Střelec přijal potlesk přikývnutím.

„Tohle jsme!“ vykřikl jsem nadšeně. „Ocelové krysy! Je to čest a pycha, být ocelovou krysou!“

Souhlasně přikývl a řekl: „Přesně tak. A teď mi vyschlo od toho mluvení v krku. Mohl bys mi pomoci s těmi komplikovanými stroji. Dá se z toho nějak dostat dvojitá višňová limonáda?“

Otočil jsem se ke kupě strojů vydávajících duté zvuky a klapot.

„Dá se. Rád ti to ukážu. Každý z těch strojů má testovací tlačítko. Když se podíváš blíže tady na ten rozdělovač nápojů, je to tohle. Nejdříve ho musíš otočit a pak se dá přístroj zapojit z druhé strany. Na každém je nálepka a název. Podívej. Tady je višňový nápoj. Jednoduše se dotkneš a... tady je.“

Láhev s cinknutím vypadla na tácek a Střelec si ji vzal. Napil se. Najednou ztuhl a koutkem úst zašeptal:

„Právě jsem si všiml, že tu je okno a nějaká mladá dáma si mě prohlíží...“

„Není se čeho bát. Okno je ze zrcadlového skla. Prostě jen obdivuje svou vlastní tvář. To je inspekční okénko, aby bylo možno pozorovat zákazníky.“

„Opravdu? Ach, ano. Pravda! To je ale banda hladovců. Musím se ti přiznat, že když se dívám, jak přežvykují, tak cítím, že mi kruží v břiše.“

„Žádný problém. Máme tu přece ovládání přísunu jídla. Ten nejbližší stroj je na MacKrálíkburgry, pokud je máš rád.“

„Přímo je miluju.“

„Tak prosím.“

Vytáhl jsem kouřící balíček, typicky ozdobený očima jako korálky a chlupatým ocasem, a podal jsem mu ho. Bylo příjemné dívat se, jak jí. Dokázal jsem se ale od toho pohledu odpoutat, abych nezapomněl vhodit do otvoru v zadní stěně opancéřovaného zásobníku minci.

Střelec nechápavě pozvedl obočí. Polkl a prohlásil: „Ty platíš? Myslel jsem, že jsme bezpečně ukryti... v tomhle degustačním ráji s jídlem zadarmo a pitím na pouhé zavolání, a to ve dne i v noci.“

„Ale jsme,“ ujistil jsem ho. „Ty peníze jsou kradené a já je pro dobro ekonomiky prostě vracím do oběhu. V činnosti firmy MacDiko nejsou žádné skuliny. Každý kousek prasečího masa, každý kousek ledu je spočítán. Když mechanik kontroluje stroje, odpovídá za každý dodaný produkt. Obchodní počítač sleduje každý prodej. Všechny peníze jsou každodenně vybírány ze sejfu ve vnější zdi. Ten je rovněž automatický. Pancéřovaná dodávka je přistavována přesně ve chvíli, kdy se odblokuje časový zámek. Po použití kódu se sejf otevírá a vybírají se peníze. Takže když si budeme brát všechno zadarmo, účty vykáží krádež a bude následovat okamžité vyšetřování. Musíme platit za to, co si bereme, a to přesně odpovídající sumu. Protože se sem ale již nevrátíme, ukradneme všechno při odjezdu, až budeme tohle místo opouštět.“

„Dobře, můj chlapče, dobře. Na okamžik jsi mě znepokojil tou nepřírozenou poctivostí. Když jsi tak blízko distributoru, prosím, vytáhni mi ještě jeden výborný kousek *Lepus cuniculus*, a já zaplatím.“

15

Možná existují i mnohem podivnější místa plnicí úlohu školní třídy... ale zrovna mě žádné nenapadá. Občas jsme se stěží slyšeli ve všem tom cvakání, syčení a vrčení strojů vydávajících jídlo. Největší hluk nastával v době snídaně a oběda. Absolutní špička ovšem nastávala, když končilo vyučování ve školách. To jsme jedli i my, protože hovor byl nemožný. Vyzkoušeli jsme celý sortiment jídel firmy MacDiko. Našimi hrdly prošlo neurčitelné množství MacKrálikburgerů a spousta Mražených tribul. Chutnaly mi i hotlarvy dokud jsem nesnědl o jednu víc než bylo zdrávo. Pak následovaly dikoprasečí nožičky v aspiu. Nakonec přišly na řadu kočičí lívanečky. Střelec měl apetit jako generál na inspekci. Chutnalo mu vše, co bylo na jídelničku. Poté, když ustaly největší nápor a my si setřeli z úst chuť poslední omáčky, jsme se pohodlně ukládali a vraceli k mé výuce. Při probírání počítačových zločinů jsem se dozvěděl, co Střelec dělal posledních deset let.

„Dej mi počítač a ovládnou svět,“ prohlásil a v jeho hlase zazněla taková autorita, až jsem uvěřil, že by skutečně mohl.

„Když jsem byl mladý, miloval jsem všechny možné činnosti, jejichž účelem je pobavit obyvatelstvo téhle planety. To byla radost. Ukořistit cestou dodávku s penězi a nahradit balíčky bankovek kartičkou s mým znakem. Nikdy nezjistili, jak jsem to dělal...“

„A jak to dělal?“

„Hovořili jsme o počítačích.“

„Dovol mi aspoň jednou udělat to, co ty. Prosím. Slibuji, že použiji tvoji techniku. A když mi to dovolíš, nechám tam dokonce i jednu z tvých vizitek.“

„To je skvělý nápad. Nasadit současnou generaci do hlavy takového brouka, jakého jsem já nasadil jejich předchůdcům. Popíšu ti situaci - a ty se pokus uhádnout, jak jsem to udělal. V Centrální bance, dobře strážené a staré budově s dva metry silnými kamennými zdmi, se nacházejí gigantické sejfy plné miliard dolarů. Jakmile se má uskutečnit převoz, strážníci naplňují kovovou bednu, která je poté za přítomnosti všech zúčastněných zamčena a zaplombována. Před budovou čeká konvoj policistů a všichni hlídají jeden pancéřový vůz. Na daný signál zajiždí zadními dveřmi ke služebním pancéřovým dveřím. V budově se otvírají vnitřní, rovněž pancéřové dveře, a bedna je umístěna v obrněných útrobach vozu. Vnitřní dveře se musejí zapečetit dříve, než bude možné otevřít vnější. Poté bedna putuje obrněným vozidlem na železniční stanici a je umístěna v obrněném vagónu. Ten má pouze jedny dveře, zamykané na klíč, zapečetěné a omotané čidly nespočetného množství alarmů. V každém vagónu je speciální kupé pro policisty. A tak se celý vlak řítí k městu potřebujícímu jeho dolary. Tam již čeká další obrněný automobil. Stále zapečetěná bedna je vytažena, umístěna ve voze a odvezena do banky. Tam ji otvírají, a jak se ukazuje... obsahuje pouze moji vizitku.“

„Nádhera!“

„Byl bys tak laskav a prozradil mi, jak jsem to provedl?“

„Byls jedním z policistů ve vlaku...“

„Ne.“

Lámal jsem si tím hlavu celou hodinu, dokud se konečně neslitoval a nevysvětlil to:

„Všechny tvé návrhy mají své výhody. Jsou ale nebezpečné. Jsi mnohem víc hmotařský, než jsem kdy byl já. Při svých operacích jsem vždy dával přednost mozku před svaly. Důvod, proč jsem se vůbec nemusel do bedny vloupávat a tahat z ní peníze, byl ten, že bedna byla při opuštění banky prázdná. Či spíše byla zatížena cihlami a mou vizitkou. Dokážeš nyní uhodnout, jak jsem to udělal?“

„Peníze vůbec neopustily budovu,“ zabručel jsem a snažil jsem se přinutit svůj mozek k přemýšlení. „Byly ale naloženy do bedny, bedna uložena v dodávce...“

„Na něco zapomínáš...“

Luskl jsem prsty a vyskočil.

„Zed! Samozřejmě. To musela být zed! Ukázals mi stopu a já byl tak hloupý. Kamenná zed' silná dva metry!“

„Přesně tak. Dostat se do ní mi zabralo čtyři měsíce. Odepsal jsem při tom tři roboty. Nakonec se to ale podařilo. Nejdříve jsem koupil budovu na druhé straně ulice, naproti bance, a vykopal pod ní tunel. Jen lopatou a krumpáčem. Velmi pomalu a velmi potichu. Poté vzhůru přes základy budovy a dovnitř zdi, která, jak se ukázalo, měla dvě vnější kamenné vrstvy. Mezi nimi byla ve shodě se zdejšími šejdiřskými stavebními zvyky výplň ze šterku. Mechanismus, který jsem tam nainstaloval, vyměňoval krabice rychlostí jedna a pět setin vteřiny. Vnitřní dveře musely být uzamčeny.

Teprve pak bylo možno otevřít vnější. Dávalo to dostatek času, téměř tři vteřiny, na to, aby se záměna podařila. Nikdy nezjistili, jak jsem to udělal. Mechanismus tam pořád je. Celá operace ale byla špatně naplánována. Myslím to pracné kopání. Počítačové zločiny, to je něco zcela jiného. Hlavně intelektuální cvičení.“

„Je ale počítačová krádež možná - při současných šifrách a kódech?“

„To, co se dá zašifrovat a zablokovat, je možné také dešifrovat a odblokovat. Bez zanechání stop. Dám ti několik příkladů. Začneme systémem zaokrouhlování, též zvaným 'krájíme ze salámu'. V čem to spočívá? Řekněme, že tam máš vklad osm tisíc dolarů a je to úročeno 8% ročně. Banka provádí výpis ze tvého konta každý týden. To znamená, že na konci prvního týdne zvětšuje tvůj vklad o 0,0015384 %. Vklad vzrostl o dvanáct dolarů třicet. Souhlasí? Přepočítej si to na kalkulačce.“

Namačkal jsem cifry na své kalkulačce a dostal stejný výsledek.

„Přesně 12 dolarů a 30 centimů úroku.“ odpověděl jsem pyšně.

„Špatně,“ řekl a vzdychl si. „Úrok obnášel 12 celých a 3072 desetitisícin, ne?“

„No jistě. Ano, ale nedá se přece připsat k něčemu kontu 72 setin centimu, ne?“

„Není to lehké, protože finanční výpočty jsou prováděny na dvě desetinná místa. Jenže právě v rámci téhle přesnosti se banka může rozhodovat. Může zaokrouhlit všechny tisíce nad 0,0050 na centim a pod 0,0049 na nulu. Ke konci denních výpočtů se průměr zaokrouhlení vzhůru i dolů blíží nule, takže banka při tom o nic nepřichází. Nebo, co se běžně používá, banka může ignorovat hodnoty menší než jedna setina, a tak získat malý, ale stálý profit. Malý v měřítku banky, ale velký pro jednoho člověka. Když se napíchne bankovní počítač tak, aby všechny částky zaokrouhlené dolů skládaly na jedno konto, ke konci dne bilance vykáže správné saldo na účtu banky i na účtu klienta. A všichni budou spokojeni.“

Jako šílený jsem vyťukával hodnoty na své kalkulačce a při pohledu na výsledek mi bylo do smíchu.

„Přesně tak. Všichni jsou spokojeni, počítají v to majitele konta, na které přibývají tyto částky. Protože i když se vezme jen půl centimu z každého z deseti tisíc kont, zisk obnáší přibližně padesát dolarů!“

„Přesně. Velká banka ale bude mít stokrát více kont. Což dává, jak vím z vlastní zkušenosti, pět tisíc dolarů týdně jako zisk tomu, komu se podaří tenhle švindl uskutečnit.“

„A to je jen nejmenší a nejjednodušší příklad tvých počítačových kousků?“ zeptal jsem se tlumeným hlasem.

„Ano. A když se dostaneš k velkým bankovním systémům, částky se stávají neuvěřitelnými. Je to radost, působit na téhle úrovni. Protože když jsi opatrný a nezanecháváš stopy, korporace nemají ani potuchy, že byly obelštěny. Nechtějí si to přiznat, nechtějí tomu dokonce ani uvěřit, dokud nestanou tváří v tvář nezvratným důkazům. Počítačové zločiny se velice těžko dokazují. Pro někoho v mém zralém věku je to velmi příjemný koníček. Díky tomu mám stále co dělat. No a navíc jsem nehorázně bohatý. Nikdy mě nechytily. Jistě, kromě toho jediného případu...“

Těžce si vzdychl - a já jsem se zastyděl.

„To je má vina!“ vykřikl jsem. „Kdybych se s tebou nesnažil spojit, nikdy by sis nezahrával s federálkou.“

„Neobviňuj se za to, Jímé. Špatně jsem odhadl jejich bezpečnostní systémy. Jsou mnohem rafinovanější než ty, se kterými jsem se setkal doposud. To byla má chyba - a já za ni zaplatil. Pořád platím. Nesnižuji výhody bezpečí tohoto našeho úkrytu, ale tohohle jídla se jeden může po nějakém čase trochu přesytit. Že by sis toho nevšiml?“

„Je to normální jídlo mé generace.“

„Samozřejmě. Nenapadlo mě to. Koně nikdy neomrzí tráva a dikopraxe bude chtivě chlemtat své pomyje po celé věky.“

„A ty bys určitě mohl po nejbližších sto let konzumovat kaviár a pít šampaňské.“

„Tos řekl dobře, můj chlapče. Co myslíš, jak dlouho tu ještě zůstaneme?“ odstrčil nedojedenou porci křupek.

„Myslím, že ještě aspoň dva týdny.“

Otřásl se.

„To mám dobrou příležitost zhubnout.“

„Do té doby pátrání ochabne,“ pokračoval jsem. „I když se ještě nějakou dobu budeme muset vyhýbat veřejným dopravním prostředkům. Připravil jsem už ale jistý druh dopravy.“

„Můžu se zeptat jaký?“

„Lodičku. Možná by se dalo říci výletní jachtu s kajutou. Na řece Styks. Před nějakou dobou jsem ji koupil pod hlavičkou jisté společnosti. Teď je v přístavu. Hned za Billvillem.“

„Skvělé!“ radostně zammul rukama a rozzářil se. „Konec léta. Cesta na jih. K večeři smažený sumec. Lahve vína se chladí v proudu řeky, v příbřežních restauracích se smaží stejky.“

„A pro mě změna pohlaví.“

Nato vytřeštil oči - a oddechl si až poté, co jsem mu to vysvětlil: „Na palubě se budu oblékat jako holka vždy, když budu vidět z břehu. Aspoň dokud neodplujeme dost daleko.“

„Výborně. A já bych měl trochu zhubnout. Tady mi nedá moc práce začít s dietou. Nechám si narůst knír a vousy a obarvím si vlasy znovu načerno. To stojí za trochu čekání. Nemůžeme na to tedy obětovat raději ne dva týdny, ale řekněme měsíc? Když nebudu jíst, tak v tomhle kulinárním ghettu dokážu vydržet. Díky těm dodatečným týdnům budu mít lepší postavu a delší vlasy i vousy.“

„Když myslíš, tak já to můžu vydržet také.“

„Takže rozhodnuto. A teď budeme většinu času trávit tvou počítačovou výukou, co ty na to? Dneska se budeme zabývat pamětmi RAM, ROM a HROM.“

Byl jsem tak pohlcen učivem, že mi nevadilo ani škvříření dikoprasatoburgrů smažených na roštu. A navíc jsem byl schopen ještě stále je jíst. Čím více rostlo mé pochopení různých možností nelegální činnosti v naší společnosti, tím více ubývalo tuku mému kumpánovi. Chtěl jsem vyrazit dříve, ale Střelec se nenechal přemluvit ke změně plánů.

„Když se jednou vymyslí plán, je třeba se ho držet až do konce. Změny je třeba provádět jen tehdy, když se mění vnější okolnosti. Člověk je myslící zvíře - ale aby byl i přemýšlejícím zvířetem, potřebuje trochu tréninku. Vždycky se dají najít důvody pro změnu plánu.“

Otřásl se, protože se s náhlým vrčením rozběhly stroje. Právě skončilo vyučování ve školách. Střelec sáhl do kapsy a odškrtl si v kalendáři další den.

„Dobře naplánovaná akce se musí podařit. Když do ní něco přidáš, můžeš vše pokazit. Náš plán je dobrý. A zůstaneme při něm.“

Konečně nastal den našeho odchodu. Střelec byl mnohem štíhlejší a vypadal podstatně tvrdší. Prošel zkouškou kulinárního pekla a to ho zocelilo. Já naopak silně přibral. Vše jsme si dobře naplánovali, sbalili jsme si věci, vyčistili sejf od dolarů a zlikvidovali všechny stopy po našem pobytu. Nakonec jsme usedli a mlčky hleděli na hodinky.

Zazněl alarm a my jsme s radostným úsměvem vyskočili.

Já vypnul zvonek a Střelec otevřel dveře od lednice. Jakmile se otočil klíč ve venkovních dveřích, zavřeli jsme za sebou. Stojí a klepaje se v mraznici firmy MacDiko, uslyšeli jsme, jak mechanik vchází do námi opuštěné místnosti.

„Poznáváš to?“ zašeptal jsem. „Reguluje distributor ledu na rozdělovači s višňovou limonádou. Směšný zvuk, ne?“

„Raději bych nediskutoval o obsahu té galerie odporností. Nemůžeme už vylézt?“

„Je čas.“ Otevřel jsem venkovní dveře a zamrkal, omámený tak dlouho neviděným denním světlem. Až na dodavatelské auto byla ulice prázdná.

„Jdeme.“

„Vyklouzli jsme a já zabouchl dveře. Vzduch byl báječný, svěží a bez kuchyňských výparů. Něco neuvěřitelného! Zatímco se Střelec pustil do dodávky, já vsunul dva klíny do dveří našeho kabinetu hrůz doktora Kulinariho. Pokud by se mechanik pokoušel jimi projít před uplynutím odpovídající doby, tyto drobnosti mu to účinně ztíží. Stačilo nám jen patnáct minut.“

Když jsem se otočil, Střelec již měl dveře dodávky otevřené. Skočil dozadu, mezi bedny s náhradními díly, a já nastartoval.

Zbytek šel stejně snadno. Nechal jsem Střelce spolu s našimi věcmi na lavičce poblíž přístavu. Můj partner usedl a nastavil tvář slunci. Zanechání kradeného automobilu na parkovišti nejbližšího obchodu s alkoholem bylo to nejlehčí. Poté jsem vycházkovým krokem, beze spěchu, zamířil k řece, a připojil jsem se ke Střelci.

„Je to ta bílá loď. Tamhle,“ ukázal jsem a současně jsem si druhou rukou uhladil knír. „Celý přístav je plně automatizovaný. Vezmu ji a dám ji dopravit sem.“

„A začne náš výlet!“ odpověděl s radostnou jiskrou v oku.

Nechal jsem ho sedět na sluníčku a sám jsem vyrazil k molu, že vložím do služebního robota lodní dokumentaci.

„Dobrý den,“ zapištel tenkým hláskem. „Přeješ si přistavit osobní výletní loď 'Fúra prachů'. Baterie byly nabitý za částku dvanáct dolarů. Cena za kotvení činí...“

Pokračoval stejným způsobem, četl nahlas všechny platby, které byly výrazně napsány na obrazovce monitoru. Určitě to dělal pro klienty, kteří neumějí číst. Nedalo se s tím nic dělat. Stál jsem na jedné noze, pak na druhé, až konečně skončil a já mohl zaplatit. Stroj zachřestil a vyplivl účet. Stále stejným vycházkovým krokem jsem přistoupil k lodi, vhodil jsem účet do šterbiny kotevního sloupu a počkal jsem na vytoužené cvaknutí otevírajícího se řetězu. O několik vteřin později jsem již byl na řece a mířil k osamělé postavě na břehu.

Již ne osamělá! Vedle ní seděla dívka. Několikrát jsem proplul kolem, ale ona tam byla pořád. Střelec nehybně seděl a nedával mi žádné znamení. Vrátil jsem se ještě jednou, ale pohled na policejní kutr patrolující kolem nábreží způsobil, že jsem s kletbami zamířil ke břehu. Dívka vstala, zamávala mi a vykřikla:

„Úžasné. To je přece malý Jimmy diGriz. Jaké nádherné překvapení!“

16

Poslední dobou byl můj život takových chvil jako je tahle rozhodně až příliš plný. Prohlédl jsem si dívku z lodi blížící se ke břehu důkladněji. Zнала mě, takže bych ji měl znát i já. Vypadala báječně. Její tělíčko nádherně vyplňovalo blůzku. Ta malinová ústa... Je to ona! Cíl mých nejžhavějších tužeb. „Jsi to ty, Beth? Beth Naratinová?“ „Je od tebe moc hezké, že si mě pamatuješ!“ Chtěl jsem právě s kotevním lanem vyskočit na břeh, ale Beth ho ode mne vzala a přivázala k pacholetu. Přes její rameno jsem viděl, jak nás policejní člun míjí a pluje dál. Pak jsem pohlédl na Střelce, který jednoduše pohlédl k nebi - a Beth řekla:-

„Řekla jsem si, Beth, to nemůže být Jimmy diGriz. Ten, co vystupuje z té staré dodávky od MacDiků a má takový krásný malý knírek. To není Jimmy, o kterém v poslední době tak často hovořili ve zprávách. Ale kdyby to byl on, co kdybich se za ním rozletěla - čistě ve jméno našeho dávného přátelství? A pak jsem zahlédla, jak mluvíš s tím milým gentlemanem a odcházíš na molo. Takže jsem změnila názor a rozhodla se počkat tady, až se vrátíš. Vypravuješ se na cestu, že?“

„Ne. Ne na cestu, jen na malý jednodenní výlet proti proudu. Rád tě zase vidím, Beth.“

To byla jediná milá stránka toho všeho. Mám na mysli pohled na ni. Objekt mé dětské lásky. Opustila školu zakrátko poté, co já do ní nastoupil, ale bylo těžké na ni zapomenout. O čtyři roky starší než já. Opravdu dospělá žena. To by znamenalo, že jí je nyní jednadvacet. Byla hospodářkou třídy a Královnou krásy roku. Ne bez důvodu. Teď, i přes svůj věk, byla stále ještě kočka. Mé vzpomínky přerušil její hlas: „Nezdá se mi, že bys byl zrovna pravdomluvný, Jimmy. Vsadím se, že se vypravuješ na delší cestu... se všemi těmi taškami. Na tvém místě bych považovala delší cestu za

docela dobrý nápad.“

Že by v jejích posledních slovech zazněl tvrdý tón? Co chce? Nemůžeme tu trčet příliš dlouho. Jasně nám ukázala své úmysly a vstoupila na palubu.

„Vždycky se najde místo ještě pro jednu osobu!“ vykřikla radostně a usedla na přídi. Sestoupil jsem na břeh, vzal tašky a zašeptal Střelci:

„Ona mě zná. Co budeme dělat?“

Vzdychl.

„Moc toho udělat nemůžeme. Dočasně máme pasažérku. Navrhuji zamyslet se nad tím problémem cestou.

Koneckonců stejně nemáme na vybranou.“

Bohužel. Byla to pravda. Podal jsem mu naše věci a pustil jsem se do rozvazování strašlivého uzlu, který Beth uvázala na pacholetu. Odstrčil jsem „Fůru prachů“, skočil jsem na palubu a uchopil kormidlo. Střelec snesl tašky do kabiny, já nastartoval motor a zamířil jsem po proudu. Vzdálili jsme se od Billvillu, jídelen MacDiko i zákona.

Ale ne od Beth. Ležela roztažená na palubě s vykasanou sukní, abych mohl obdivovat nádhernou délku jejích nohou. Což jsem dělal. Otočila se a usmála, viditelně jí bylo jasné, na co myslím. V tom okamžiku jsem se vzdal úmyslu převléknout se za dívku. Představil jsem si, jaké by tu proměny doprovázely posměšky, a všechno mě to rozzlobilo.

„Hele, Beth, tak to konečně vybal,“ prohlásil jsem a přenesl svůj pohled z jejího těla na čistou vodu řeky.

„O co ti jde?“

„Přestaň s tou hrou. Viděla jsi zprávy. Sama jsi to řekla. Takže o mně víš všechno.“

„Samozřejmě. Vím, že jsi vykrádal banky a utekl z vězení. To mi ale nevadí. Sama jsem měla menší problémy, takže když jsem uviděla tebe a pak tu loď, došlo mi, že musíš mít peníze. Možná spoustu peněz. Takže jsem s radostí využila příležitosti vypravit se na tuhle cestu s tebou. Copak tě to netěší?“

„Ne,“ podařilo se mi nepohlédnout na její nohy. „Mám nějaké odložené peníze. Co kdybych ti nějaké dal a vysadil tě na břeh...“

„Peníze ano. Břeh ne. Nechci už vidět ani jeho, ani Billville. Teď chci poznat svět - a ty to budeš platit.“

Uložila se s rukama pod hlavou a s úsměvem se kochala sluníčkem. Ponuře jsem na ni pohlédl a pomyslel na tři nebo čtyři rány, které by zlomily ten delikátní krček...

Nesmím tak ani žertovat! Tenhle problém se dá vyřešit i bez násilí. Motor vrčel, naše loď plula po řece, před rozrážela vodu. Billville již bylo za námi a před námi se na březích řeky rozprostírala zelená pole. Střelec vylezl na palubu a usedl vedle mne. V Bethině společnosti jsme si neměli mnoho co říci.

Pluli jsme tak mlčky přes hodinu, až se před námi objevilo molo u velkého obchodního domu. Beth se pohnula, usedla a pročísla si prsty ty své pěkné blond vlasy.

„Heleďte, mám hlad. Vsadím se, že vy taky. Co takhle tady zastavit. Já vyskočím na břeh a přinesu vám něco k jídlu a pár láhví piva. Není do výborný nápad?“

„Výborně,“ přikývl jsem. Ona půjde do obchodu, my přidáme plyn a zmizíme.

„Jsem bez peněz,“ usmála se. „Bez halíře. Když mi dáte pár dolarů, koupím oběd. Myslím, že tisícovka bude stačit.“

Při řeči na její tváři zářil úsměv malé miloučké holčičky. Zamyslel jsem se, jakého druhu asi byly problémy, které měla. Možná tahání peněz z pánů a vydírání... Nepochybně pro to má kvalifikaci. Sáhl jsem hluboko do kapsy.

„To je od tebe hezké,“ řekla a rozzářenýma očima probírala svazek bankovek. „Nezabere mi to moc času. A vím, že tu budeš, až se vrátím, Jimmy. I se svým přítelem. Vždyť jeho jsem také viděla ve zprávách.“

Zíral jsem ponuře na pohyby jejího pěknoučkého zadku. Poskakovala k obchodu jako holčička.

„Ta nás ale uzemnila,“ prohlásil Střelec ponuře.

„Uzemnila a oloupila. Co teď uděláme?“

„Prozatím přesně to, co řekla. Když nepočítám možnost, že ji zabijeme, máme dost malý výběr, sakra. Já ale zabijení neuznávám.“

„Ani já. I když poprvé v životě jsem cítil pokušení.“

„Co o ní víš?“

„Nic. Vždyť jsem ji viděl naposledy ve škole. Říká, že má problémy, ale nevím, o čem jde.“

Zamyšleně přikývl.

„Prověřím ji, až se dostaneme k nějakému počítači. Jestli má nějaký záznam na policii, budu s to to vyhrabat.“

„A pomůže nám to?“

„Nemám ani ponětí, drahý chlapče. Ale můžeme se o to pokusit. Prozatím je třeba této situace co nejlépe využít. Naštěstí jsme už daleko od vepřového paláce i od našich pronásledovatelů. Dokud si od nás ta kreaturka bere peníze, jsme v bezpečí. Prozatím. A musíš přiznat, že je docela dekorativní.“

Na to se nedalo nic říct. Mohl jsem jediné sedět s ponurým výrazem ve tváři a čekat na návrat naší nevídané pasažérky.

Po obědě jsme vyrazili na další cestu po proudu řeky. Beth, unavená ranní koupelí, si sešla zdímnout do podpalubí. Střelec mě chtěl vystřídat u kormidla, tak jsem mu ukázal základní ovládací prvky a navigační značky. Neměli jsme si co říct. Ale bylo toho hodně na přemýšlení. Po poledni se objekt našich zavilých myšlenek ukázal na palubě.

„Jaká rozkošná malá loďka,“ zaštěbetala. „Rozkošný pokojíček pro holčičku, malinká kuchyňka a tak všechno. Ale jenom dvě postýlky. Jak budeme všichni spát?“

„Na směny,“ zavrčel jsem, našťvaný tónem jejího hlásku.

„Vždycky jsi byl vtipný, Jimmy. Myslím, že nejlepší bude, když budu v kabině spát já. Ty a tvůj přítel se už nějak obejdete.“

„Nějak se obejdeme? Mladá dámo, jak se podle vás má někdo v mém věku vyspat na palubě, když v noci klesne

studená mlha?“ Střelec jen s námahou ovládl vztek, ale zdálo se, že Beth si toho nevšimla.

„Vím určitě, že to nějak vyřešíte,“ prohlásila. „A teď bych se chtěla zastavit v nejbližším městečku. Táhleto. Odjela jsem v takovém spěchu, že nemám své věci. Oblečení, kosmetiku... chápete?“

„Nepotřebuješ snad peníze na nákup?“ zeptal jsem se žertovně. Ignorovala mojí ubohou ironií a přikývla.

„Stačí ještě tisícovka.“

„Jdu dolů,“ oznámil Střelec a už se neukázal, dokud jsem nezakotvil a ona neodešla. Pak přinesl dvě piva, já si jedno vzal a dal jsem si pořádný doušek.

„Vylučujeme vraždu!“ prohlásil naléhavě.

„Vylučujeme,“ souhlasil jsem. „Jenže to neznamená, že si máme odepřít radost z přemýšlení o ní. Co uděláme?“

„Nemůžeme jednoduše vytáhnout kotvu a odpout. Za několik minut by za námi poslala policii a shrábla odměnu. Musíme to vzít v úvahu a začít přemýšlet rychleji než ona. To, že s námi vyplula, byl okamžitý nápad. To je očividné. Je chamtivá a musíme jí dávat to, co chce. Dříve nebo později zjistí, že nás má dost, a udá nás, aby dostala odměnu. Je na palubě nějaká mapa?“

Je třeba uznat, že ten velký mozek začal pracovat.

Bez otázek jsem co nejrychleji vyhrabal mapu. Začal po ní jezdit prstem.

„Mám dojem, že jsme tady. Ano. Přesně tady. A tady, po proudu, je kvetoucí město Vala Hala. Kdy tam doplujeme?“

Přimhouřil jsem oči, abych lépe odhadl měřítko, a přeměřil jsem vzdálenost prstem.

„Můžeme tam být zítra po poledni, pokud vyrazíme brzo ráno.“

Usmál se jako hladový sumec. Stejně široce a přišerně.

„Skvělé, prostě skvělé. To se bude velmi hodit.“

„Hodit k čemu?“

„Pro můj plán. Který si prozatím nechám pro sebe, protože ještě musím propracovat podrobnosti. Až se vrátí, nemusíš dělat nic než jen souhlasit se vším, co řeknu. A teď další věc, o které se musíme dohodnout. Kde dnes budeme spát?“

„Na břehu řeky,“ odpověděl jsem a šel jsem do podpalubí. „Naše přítelkyně si vzala všechny peníze, které jsem měl u sebe, takže musím sáhnout do zásob. Hned koupím stan, spací pytle a všechno vybavení pro pohodlné stanování.“

„Dobře. Budu se snažit ze všech sil, aby byl plán do tvého návratu hotov.“

Koupil jsem také několik stejků a kolekci luxusních vín. Máme přece po macdickovské kuchyni nárok na nějakou změnu. Když se slunce začalo blížit k horizontu, přivázal jsem loď ke stromům rostoucím na zeleném břehu a postavili jsme stan. Střelec se při pohledu na maso málem oblízl a prohlásil, že večeri připraví sám. Pustil se hned do vaření, já do zatloukání kolíků a přípravy matrací. Beth si zatím pečovala o nehty. Než jsme se dali do jídla, bylo slunce už jen oranžová koule na obzoru. Jídlo bylo skvělé. Nikdo nepromluvil, dokud jsme nedojedli. Jakmile zmizel poslední kousek, Střelec vzdychl, pozvedl sklenku a upil vína. Pak si odfoukl nadšením.

„I když jsem to vařil sám, neodpustím si konstatování, že to jídlo byl naprostý úspěch.“

„Úplně mi z pusy vyhnalo pachut' díkoprasete,“ přitakal jsem.

„To víno mi nechutná. Je odporé.“ Ve tmě se rýsoval mlhavý stín Beth. Její hlas i slova, zbavené kamufláže krásného vzhledu, zůstávaly mnoho dlužný. V hlubokém střelcově basu ale nebylo slyšet žádnou zlomyslnost, když se ozval podruhé:

„Beth? Mohu ti říkat Beth, že? Děkuji, Beth. Zítra bychom měli být ve městě Vala Hala. Budu muset vystoupit na břeh a zavolat si do své banky. Už nemáme moc peněz. Nechtěla bys, aby nám došly, že ne?“

„Ne. To bych nechtěla.“

„To jsem si myslel. Chtěla bys, abych zašel do banky a přinesl ti odtamtud sto tisíc dolarů v malých bankovkách?“

Zaslechl jsem, jak sebou škubla. Pak sáhla po vypínači a rozsvítila navigační světla nad kokpitem. Vztekla zírala na Střelce a poprvé se přestala ovládat.

„Pokoušíš se mi vysmívat, starouši?“

„Ale kdepak, mladá dámo. Jednoduše platím za naše bezpečí. Víš o některých věcech, o kterých je lepší, řekněme, nemluvit příliš nahlas. Myslím, že tohle je dost rozumná cena za stálé mlčení. Co ty na to?“

Zaváhala a vybuchla smíchy.

„Samozřejmě. Až budu mít tyhle peníze v ruce, můžu dokonce i popřemýšlet, jestli vám nedovolím pokračovat v téhle cestě bez mé skromné společnosti.“

„Jak si přeješ, moje milá. Jak si přeješ.“

Víc už na toto téma nepromluvil. Za chvíli jsme šli spát, protože pro nás pro všechny to byl únavný den. Beth obsadila loď, my stan. Já nainstaloval poplašené zařízení- abych měl jistotu, že loď bude ráno na svém místě. Při mém návratu do stanu Střelec již chrápal. Těsně před usnutím jsem si uvědomil, že nezávisle na tom, co Střelec vymyslel, máme před sebou přinejmenším jeden den svobody, než se Beth rozhodne kontaktovat policii. Touha po oněch penězích zajistí její mlčení. Při usínání došlo, že to Střelec určitě naplánoval právě takto.

Bez ohledu na protesty ozývající se z kabiny jsme vypluli na řeku hodinu před svítáním. Beth se objevila na palubě o čtvrt hodiny později. Zlost ji rychle přešla, když Střelec začal vykládat, jaký zisk mohou přinést dobře investované dolary. Několikrát se zmínil o přepychových věcech, které si bude moci zakrátko pořídit, a vůbec ji oblboval jako had králíka. Neměl jsem ani potuchy, co má v úmyslu, ale zábava to byla perfektní.

Po poledni jsem zakotvil u mola na kanálu protínajícím Vala Halu. Bylo to kousíček od centra. Střelec si učesal vousy, nakroutil knír a proměnil se elegantně v byznysmena.

„Nebude to trvat dlouho,“ oznámil a odešel.

Beth hleděla za ním plna radostného očekávání.

„Je to skutečně ten člověk, kterému říkáš Střelec?“ zeptala se, když odešel.

„Nic o tom nevím.“
„Odpusť si ty řečičky. Viděla jsem film v 3X jak ho někdo osvobodil. Nějaký drobný muž s knírem. To jsi musel být ty.“

„Na světě je plno mužů s knírkem.“

„Nikdy bych si nepomyslela, že skončíš takhle - když jsem tě vídala ve škole.“

„Já bych si taky nemyslel, že takhle skončíš. Vždycky jsem tě jen z dálky obdivoval.“

„Jako každý dospívající kluk v naší škole. Nemysli si, že jsem to nevěděla. Smáli jsme se tomu. On totiž učitel... a vůbec...“

Zarazila se a ponuře se na mne podívala. Mile jsem se usmál a sestoupil jsem do kajuty umýt nádobí od snídaně i oběda, které přirozeně nechala ležet. Právě jsem končil, když se ze břehu ozval výkřik:

„Ahoj na lodi! Smím nastoupit?“

Na nábreží stál Střelec, oslňující, skvělý. Jeho nový oblek musel stát hotové jmění. Kufřík, který pozvedl do výše, vypadal jako vyrobený z pravé kůže, zlaté kování se blýskalo na slunci. Bethiny oči připomínaly talíře. Střelec vystoupil na palubu a spiklenecky na nás mrkl.

„Pojďme dolů, než vám ukážu, co je uvnitř. Bude lepší, když to nikdo neuvidí.“

Beth šla první a on si tiskl kufřík na prsa, dokud jsem nezamkl dveře na dva západy. Pak smetl papíry ze stolu na podlahu a na prostředek položil kufřík. S rozčilující důkladností otočil klíčkem v zámku a otevřel...

Udělal to dojem dokonce i na mne. Bylo tam mnohem více než sto tisíc. Beth na ně zírala, poté sáhla a roztrhla balíček tisícidolarových bankovek.

„Pravé? Jsou pravé?“ zeptala se.

„Se zárukou přímo ze státní mincovny. Osobně jsem na to dohlédl.“

Zatímco zírala na peníze jako náměsíčná, Střelec mi řekl:

„Jíme, nemohl bys mi teď prokázat malou službu? Najdi prosím tě kousek lana nebo provazu. Určitě víš, co se bude hodit nejlépe! Prosím tě, a buď zcela potichu, až jí budeš svazovat tak, aby se nemohla ani pohnout.“

Já něco takového čekal. Ona ne. Právě otvírala ústa k výkřiku, když jsem chytil její filigránský krček a silně stiskl těsně pod ušima.

17

S velkou radostí jsem rozřezal deku na pruhy a svázal ta jemná zápěstí i kotníky. Právě jsem ji přelepoval ústa, když se probrala a pokusila se vykřiknout. Zaznělo to jako tlumené kvílení dikoprasečího selete.

„Může s tím normálně dýchat?“ zeptal se Střelec.

„Bez problémů. Vidíš ty blesky v očích a vzteklé vlnění těch nádherných řader? Ať si dýchá nosem. Mohl bys mi teď vysvětlit, co to všechno znamená?“

„Jistě. Pojď na palubu.“

Počkal, dokud se nezavřely dveře, teprve tehdy se ozval a mnul si při tom ruce radostí:

„A je po problémech, chlapče. Věděl jsem o tom, jakmile jsem se podíval na mapu. Ujistily mě o tom dvě věci týkající se tohoto milého města. Jednou z nich je banka. Pobočka Galaktického trustu, kde mám, jak jsi viděl, dost velké konto. A druhou věcí, která nás zajímá, je skutečnost, že tu je kosmodrom.“

Několik vteřin jsem si nad tím lámal hlavu a můj hlemýžďí rozum pracně sčítal jedno s druhým. A pak jsem otevřel ústa tolik, že jsem byl sotva s to promluvit.

„Tím myslíš, že... opouštíme planetu?“

Přikývl a usmál se.

„Přesně tak. Tenhle malý svět pro nás začal být takřikajíc příliš horký. A bude ještě žhavější, až někdo osvobodí naší přítelkyni. Do té doby bychom měli setřást z bot prach Rajského kouta a ocitnout se několik světelných let odtud. Neříkals mi, že chceš cestovat?“

„Říkal. Samozřejmě. Ale co celní kontrola, inspekce, policie, to nic?“

„Ale ano. Jenže celníkům a pasovým úředníkům se můžeš vyhnout, když víš jak. A já to vím. Před tím drastickým rozhodnutím jsem zjistil, jaké tu jsou kosmické lodě. Při odchodu mi nebylo známo, že plán provedeme již dnes. Chtěl jsem jen vyzvednout peníze, abych k nám tu dívku připoutal. A při té příležitosti jsem si zjistil cestovní plány kosmických lodí. Štěstí nám přeje. Je tu nákladní loď z Venie, která bere náklad a odlétá v časných ranních hodinách. Není to nádherná?“

„Rozhodně ano. Cítil bych se ale lépe, kdybych věděl, jak to chceš udělat.“

„Jíme, tvé vzdělání bylo zoufale zanedbáno. Myslel jsem, že každý ví, jak jsou Veniané úplatní. Jsou pro Ligu trnem v oku. Nenapravitelní. Venijské motto je: „La regloj čiam šansiligas“. Volně přeloženo to znamená: „Žádné pevné zákony nejsou“. Má to znamenat, že zákony se týkají všeho, ale úplatek může všechno změnit. Snad to není svět zločinců, ale nepochybně planeta podvodníků.“

„Nezní to špatně,“ přiznal jsem. „Takže co jsi zařídil?“

„Zatím nic. Jsem si ale jist, že na kosmodromu se najde příležitost.“

„Ano. Jistě.“ Nebyl jsem zrovna nadšen. Tenhle plán má všechny znaky improvizace a spoléhání se na náhodu. Neměl jsem ale na vybranou.

„A co s dívkou?“

„Dáme policii vědět elektronickou poštou, která bude doručena po našem odletu. Vysvětlíme jim, kde ji najdou.“

„Nemůže to být tady. Tohle místo je moc na očích. Kousek dál po proudu je automatický přístav Můžu zakotvit u některého vzdálenějšího úvazu.“

„Skvělé řešení. Když mi řekneš, kde to je, vyrazím na kosmodrom a všechno připravím. Můžeme se tam sejít v jedenáct večer?“

„Nemám proti tomu nic.“

Pozoroval jsem, jak jeho impozantní postava mizí v houstnoucím šeru. Pak jsem nastartoval a zvolna jsem se na kanále otočil. Při příjezdu k molu již byla úplná tma. Přístav byl ale jasně osvětlen a kanály výborně označeny. Většina lodí byla zakotvena blízko břehu, což mi vyhovovalo. Vybral jsem si místo nejdál od ostatních. A pak jsem sestoupil dolů, rozsvítil jsem a uviděl dvojici krásných očí, žhnoucích nenávistí. Zamkl jsem za sebou dveře na klíč a usedl na postel proti Beth...

„Chci si s tebou promluvit. Slibuješ, že nezačneš křičet, když ti sundám roubík? Bez tak jsme daleko od města a není tu nikdo, kdo by tě mohl uslyšet. Souhlasíš?“

Neochotně přikývla, stále ještě plná nenávistí. Strhl jsem náplast a ušklubl rukou. Právě včas, abych unikl jejím sličným zoubkům.

„Měla bych tě zabít, zamordovat, podříznout, zmasakrovat...“

„Dost! Všechny tyhle věci bych měl udělat já, ne ty, tak zmlkni.“

Utišila se. Možná si konečně uvědomila svou situaci. V jejích očích nyní bylo více strachu než vzteku. Nechtěl jsem mučit bezbrannou dívku, ale ty řeči o vraždění byly koneckonců její nápad. Usoudil jsem, že je připravená poslouchat.

„Máš to nepohodlné. Tak lež klidně a já tě rozvážu.“

Počkala, až jí uvolním ruce, a zatímco jsem jí rozvazoval nohy, pokusila se mi vyškrabat oči. Čekal jsem to, takže skončila na zemi s vážnými problémy s dýcháním.

„Chovej se rozumně. Stejně snadno tě můžu znovu svázat a umlčet. A nezapomínej, žeš nás k tomu dohnala sama.“

„Jsi kriminálník. Zloděj. Jen počkej, policie už tě dostane...“

„A ty jsi vyděračka. Co takhle přestat s těmi nadávkami a hraním si? Povím ti, co se teď stane. Máme v úmyslu tě nechat tady na loďce, a až budeme daleko odtud, oznámíme policii, kde tě najde. Jistě jim řekneš nějakou zajímavou historku. Odjíždějí odtud expresní vlaky. Jsou tu i dálnice. Už nás nikdy neuvidíš ani ty, ani policie.“

Troška dezinformace nikdy neškodí.

„Mám žízeň.“

„Něco ti přinesu.“

Samozřejmě se zkusela dostat ke dveřím, jen jsem se otočil, a hned poté mi chtěla znovu vyškrabat oči. Chápal jsem její pocity, ale milejší by mi bylo, kdyby to nedělala.

Potom se čas nemilosrdně vlekl. Nemohla mi říct nic, co bych chtěl uslyšet - samozřejmě to bylo oboustranné.

Hodiny ubíhaly. Konečně se loďka zakymácela pod něčí vahou. Skočil jsem ke kóji. Tentokrát se Beth podařilo jednou vykřiknout, než jsem ji stačil umlčet. Klika u dveří se zachvěla a pohnula.

„Kdo je tam?“ křikl jsem, připraven k boji.

„Ujišťuji, že nikdo cizí,“ odpověděl známý hlas.

S úlevou jsem odemkl a otevřel dveře.

„Slyší nás?“ zeptal se s pohledem na nehybnou postavu v kóji.

„Asi ano. Počkej, znovu ji svážu, pak půjdeme na palubu.“

Šel přede mnou. Když jsem zamykal dveře, na noční obloze najednou zazářil plamen, který pak ohnivým obloukem začal stoupat k zenitu.

„Dobré znamení,“ prohlásil Střelec. „To je kosmolet pro hluboký vesmír. Vše je vyřízeno. Máme málo času, takže navrhuji, abychom vzali věci a okamžitě vyrazili.“

„Čím pojedeme?“

„Vypůjčeným autem.“

„Dá se vysledovat jeho trasa?“

„Doufám. Půjčovna je u nádraží lineárních vlaků. Koupil jsem lístky pro nás oba. To by tě mělo uklidnit.“

„Zmínil jsem se naší kamarádce o vlaku.“

„Dva velké mozky, které pracují jako jeden. Myslím,

„Nejsem si jist, že tomu všemu rozumím. Ještě jsi jim nezaplatil?“

„Jen první splátky. O úplatky se nikdy nikdo s nikým nedělí. Ber to jako první lekci z umění podplácení. Kosmonaut byl podplacen za to, že nás propašuje na palubu a dohlédne, aby byl na hlídce správný policista, který přijme zase svůj výdělek. To je už minulost. O naší přítomnosti na palubě nevědí důstojníci a zejména kapitán, který si vyžádá opravdu velkou sumu peněz. Uvidíš sám.“

„Určitě. Podplácení je skutečně vzrušující obor umění.“

„Ó ano...“

„Dobře že znáš jejich jazyk a můžeš s nimi obchodovat.“

Na ta slova pozvedl obočí do značné výšky a přisunul se ke mně.

„Tys tomu nerozuměl?“ zeptal se.

„Ve škole nás neučili cizí jazyky.“

„Cizí!“ vypadal šokovaný. „Z jakého zapadákova na téhle dikoprasečí planetě pocházíš? To nebyl cizí jazyk, můj drahý chlapče. To bylo esperanto. Galaktický jazyk. Jednoduchý, druhý jazyk, kterému se učí každý v raném věku a pak jej používá jako svou druhou mateřštinu. Tvé vzdělání je zoufale zanedbané. To se dá ale snadno napravit. Než znovu přistaneme na nějaké planetě, budeš ho znát také. Na začátek si zapamatuj, že všechna slovesa v přítomném čase a ve

všech osobách končí na 'as'. Strašně jednoduché...“

Zmlkl, když se pohnula klika u dveří kabiny. Položil prst na ústa a ukázal na koupelnu. Skočil jsem tam a rozsvítil - to vše ve chvíli, kdy Střelec zhasl v kabině.

Rychle vstoupil za mnou a já zhasl. Podařilo se nám zavřít ve chvíli, kdy se otevřely dveře na chodbu.

V kabině se rozezněly čísi kroky; dolehlo k nám tiché prozpěvování. Rutinní kontrola. Když neuvidí nic zajímavého, zase odejde...

A tehdy se otevřely dveře od koupelny a rozsvítilo se světlo. Důstojník opásaný zlatou šerpou pohlédl na Střelce napaného v těsné sprše a na mne - já jsem byl pro změnu skrčený pod umyvadlem. Na jeho tváři se objevil výjimečně nepřijemný úsměv

„Zdálo se mi, že je tu dnes nějak mnoho ruchu. Černí pasažéři!“ V ruce se mu objevil malý revolver. „Vylezte! Oba opustíte loď a já zavolám místní policii.“

18

Sehnul jsem se, přenesl jsem váhu na nohy a napjal svaly. Byl jsem připraven okamžitě zaútočit, jakmile Střelec odvrátí důstojníkovu pozornost. Vůbec se mi nechtělo bojovat holýma rukama s ozbrojeným člověkem, ale do vězení se mi chtělo ještě méně. Střelec si to určitě uvědomoval. Zbrzdil mne.

„Nebud' popudlivý, Jamesi. Uvolni se, já si promluvím s tím milým důstojníkem.“

Sáhl do kapsy a vytáhl tenký svitek bankovek.

„To je záloha za malou pomoc,“ prohlásil a podal peníze důstojníkovi, který je popadl oběma rukama. Proběhlo to bez problémů, protože revolver zmizel stejně rychle, jako se objevil. Důstojník počítal a Střelec pokračoval:

„Pomoc, o kterou zdvořile prosíme, spočívá v tom, že nás nenajdeš ještě dva dny. Zítra dostaneš stejnou sumu. Podobně i pozítří, kdy nás najdeš a odvedeš ke kapitánovi.“

Peníze zmizely a opět se objevil revolver. Důstojník to udělal nepostižitelně. Byl tak dobrý, že by mohl vystupovat ve varieté.

„Nemyslím,“ prohlásil. „Naopak mám dojem, že vám seberu všechny peníze, které máte u sebe i v zavazadlech. Vezmu je a odvedu vás ke kapitánovi neprodleně.“

„To není moudré,“ opáčil Střelec ostře. „Řeknu kapitánovi, kolik jsi vzal, a on ti vše zabaví. Také mu povím, kdo z posádky byl podplacen. Vezme jim peníze, což ti na lodi nenadělá moc přátel. Nemám pravdu?“

„Něco na tom je.“ Důstojník se zadumal, podrbal se zamyšleně na bradě a revolver opět zmizel. „Když zvýšíš částku, tak možná.“

„Deset procent. Víc ne,“ odpověděl Střelec - a dohoda byla uzavřena. „Na viděnou zítra. Prosím, zavři za sebou dveře.“

„Samozřejmě. Přeji příjemnou cestu.“

Odešel. Já jsem sestoupil ze sedátka a podal Střelci ruku.

„Gratuluji, pane. To byla nádherná ukázka umění úplatků, o kterém téměř nic nevím.“

„Děkuji, chlapče. Je dobré znát pravidla hry. On vůbec neměl v úmyslu nás vyhodit z lodi. To byly prostě jen výhrůžky. Vstoupil jsem do hry, on zvýšil sázku, já přijal, on skončil. Věděl, že nedostane nic víc, protože si musím schovat dostatečně vysokou částku pro kapitána. Je samozřejmé, že kapitán se o této dohodě nedozví. Vše podle zásady...“

Jeho slova přerušil hlasitý jakot sirény zaznívající z chodby a nad dveřmi začalo rychle blikat červené světlo.

„Něco není v pořádku?“ vykřikl jsem zděšeně.

„Vše je v tom nejlepší pořádku. Jsme připraveni na start. Navrhují lehnout si do kóji, protože ti idioti startují způsobem, při kterém vzniká velké přetížení. Za několik vteřin setřeseme z obuvi své prach Rajského kouta. Snad navždy. Ta planeta je jedno velké vězení. Prostě strašná. A jídlo.“

Narůstající hukot pohltil jeho slova a kóje se začaly třást. Zrychlení bylo tak velké, že jsem pocítil tlak na prsou. Úplně jako ve filmech. Ve skutečnosti to ale bylo mnohem více vzrušující. To je ono! Co nejdál od Rajského kouta! A před námi skvělé vyhlídky.

Bohužel, k těm vyhlídkám bylo ještě dost daleko. Prozatím tu byly spíš potíže. Matrace byla tenká a od přetížení mě začala bolet páteř. Poté se po nějakou dobu tíže pohybovala kolem nuly, než přesně nastavili umělou gravitaci. Či spíše téměř přesně, protože čas od času dostávala loď gravitační škytavku. Stejně tak můj žaludek. Dělo se to tak často, že jsem během následujícího dne neměl ani pomyšlení na jídlo. Místo toho byl k dispozici dostatek pitné vody zatuchlé a rezavé. Když si důstojník přišel pro úplatek, ležel jsem na lůžku, a abych zapomněl na své problémy oddával jsem se lekcím esperanta. Po dvou dnech se gravitace konečně stabilizovala a já získal zpět ztracenou chuť k jídlu. S netrpělivostí jsem čekal na osvobození, další úplatek a jídlo.

„Černí pasažéři!“ prohlásil důstojník, jakmile otevřel dveře. Vstoupil a chytil se za srdce, předstíraje překvapení před dívkou, členkou posádky, která ho doprovázela. „To je strašné! Neslýchané! Vstaňte a pojdte se mnou. Kapitán Garth se o vás velice rád dozví.“ Představení bylo povedené. Trochu je ale pokazil, natahuje chtivou ruku pro peníze, když se dívka otočila. Vypadala tím vším znuděná. Sama ostatně dostala také svůj podíl, jak jinak. Vyrázili jsme po chodbě a po kovových schůdcích jsme sešli o tři patra níž, na můstek. Kapitán při pohledu na nás prožil opravdový šok. Nejspíš byl jedinou osobou na palubě, která o nás nevěděla.

„Sakra, kde se tu vzali?“ „V jedné z prázdných kabin na palubě C.“ „Vždyť jsi je měl zkontrolovat.“ „Udělal jsem to, kapitáne. Zapsal jsem to i v palubním deníku. Hodinu před startem. Pak jsem byl tady, na můstku. Museli vstoupit na

palubu právě tehdy.“

„Koho jste podplatili?“ zeptal se kapitán Garth, starý, šedivý kosmický vlk s podezřívavým pohledem.

„Nikoho, kapitáne,“ odpověděl Střelec s neochvějnou upřímností v hlase. „Tyhle předpotopní nákladní lodě dobře znám. Těsně před startem stráž hlídající vchod vstoupila dovnitř. Proklouzli jsme za ní nikým neviděni a ukryli jsme se v kabině. To je všechno.“

„Nevěřím ti ani slovo. Řeknete, koho jste podplatili, nebo vás zamknu v nákladovém prostoru - a pak se teprve dostanete do pořádných potíží.“

„Drahý kapitáne. Pochybovačně odfrkl a Střelec pokračoval: „Mám důkazy. Všechny můj nevelký majetek spočívá nedotčen v mé kapse.“

„Vypadněte!“ rozkázal kapitán všem přítomným. „Všichni. Postarám se o to sám. Chci je vyslechnout.“

Důstojník i zbytek posádky neochotně odešli. Kapitán zamkl dveře a otočil se k nám.

„Tak co tu máme?“ zamručel, když mu Střelec předal značně velkou částku. Kapitán si ji přepočítal a zavrtěl hlavou.

„Málo.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Střelec. „To je jen záloha.. Zbytek dostaneš po přistání na nějaké příjemné planetě, na které budou diskretní celníci.“

„Máš velké nároky. Nechci si zahrávat s planetárními vládami pašováním nelegálních přistěhovalců. Jednodušší bude peníze vám prostě sebrat a nějak se vás zbavit.“

„To není možné. Zbytek peněz dostaneš formou tohoto šeku na jméno v hodnotě dvě stě tisíc kreditů platícího v Galaktickém kreditním výměnném systému. Nebudeš ho ale moci použít, pokud ho nepodepíšeš. A já to neudělám, i kdybys mě mučil. Dokud nestaneme na pevné zemi.“

Kapitán významně pokrčil rameny a otočil se k ovládacímu panelu. Co si tam kutil a pak se na nás znovu podíval.

„Ještě je tu otázka ceny za dopravu,“ prohlásil klidně. „Palivo mi neplatí žádná dobročinná instituce.“

„Samozřejmě. Dohodneme se na ceně.“

Vypadalo to, že je vše vyřízeno, ale zatímco jsme kráčeli po chodbě, Střelec mě šepetem varoval: „Naše kabina je již odposlouchávána. Určitě nám také prohlédli zavazadla. Mám u sebe všechny naše peníze. Drž se blízko mě, aby nedošlo k žádným překvapením. Ten důstojník například vypadá jako profesionální kapsář. A co bys teď řekl malé svačině? Zaplatili jsme, takže můžeme zakončit ten nucený půst skvělou hostinou.“

Můj žaludek přijal tento návrh souhlasným zakručením. Vyrázili jsme ke kuchyni. Protože tu nebyli žádní pasažéři, tlustý a zarostlý kuchař servíroval pouze venkovská jídla z Venie. Dobrá leda tak pro domorodce. My bychom si na ně museli dlouho zvykat. Pokoušeli jste se někdy jíst a při tom si zacpávat nos? Neptal jsem se kuchaře, co jíme, protože jsem se bál, že mi to řekne. Střelec si zhluboka povzdychl a začal do sebe házet svou porci toho svinstva.

„Zapomněl jsem, co se obvykle jí na Venii,“ řekl ponuře. „To je vina selektivní paměti. Kdo by si chtěl pamatovat takovouhle hostinu?“

Neodpověděl jsem, protože má pozornost byla právě soustředěna na pokus spláchnout pachutí té odporné břechky vlažnou vodou.

„Jediná útěcha je, že tahle voda není tak odporná jako břechka v naší kabině.“ Střelec si znovu povzdychl. „To je káva.“

Zábavná tedy tato cesta rozhodně nebyla. Oba jsme zhubli, protože bylo lepší se jídlu vyhýbat než ho jíst. Pokračoval jsem ve výuce. Osvojoval jsem si finesy defraudace, umění zatajování příjmů a zásady vedení dvojího a trojího účetnictví. Vše samozřejmě v esperantu, dokud mi ten krásný jazyk nezačal připadat, jako kdybych jím mluvil od dětství.

Během prvního mezipřistání jsme neopustili loď, protože vojáci a celníci se rojili všude jako vši.

„Tady ne,“ prohlásil kapitán pozorující společně s námi kosmodrom na obrazovce. „Tohle je velmi bohatá planeta, ale nemají tu rádi cizince. Následující planeta v této soustavě se vám bude líbit. Je to zemědělský svět. Řídce osídlený, takže přijímají imigranty. Nemají ani celní kontrolu.“

„Jak se jmenuje?“ zeptal se Střelec.

„Amfisbionie.“

„Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Nic divného. Vždyť to je jen jedna z třiceti tisíc kolonizovaných planet.“

„To je pravda, ale přesto...“

Střelec se zdál být neklidný a já nechápal proč. Když se nám ta planeta nebude líbit, tak si můžeme dovolit ji opustit. Jenže jakási předtucha mu nedávala klid. Nakonec podplatil důstojníka, aby získal přístup k palubnímu počítači. Zatímco jsme se modlili nad dalším obědem, řekl:

„Tady něco smrdí. Hůř než to jídlo! V galaktickém průvodci není o Amfisbionii ani zmínky. A průvodce je automaticky aktualizován pokaždé, když někde přistaneme a napojíme se na planetární komunikační síť. Navíc je náš další cíl mezi tajnými údaji. Dostane se k nim jen náš kapitán.“

„Co můžeme udělat?“

„Nic, dokud nepřistaneme. Pak se dozvíme, co chystá.“

„Nemůžeš podplatit některého z důstojníků?“

„Už jsem to udělal. Tak jsem se dozvěděl, že jedině kapitán zná cíl naší cesty. Samozřejmě mi to řekl až poté, co ode mě dostal peníze. Podlé chování. Sám bych to ale udělal taky.“

Nepodařilo se mi ho rozveselit. Snad to hrozné jídlo mu neustále kazilo náladu. Už abychom na té planetě přistáli, ať vypadá jakkoli. Dobrý zloděj nepochybně přežije v každé společnosti. Jedno je jisté. Jídlo tam musí být lepší než zdejší pomyje!

Leželi jsme v kóji, dokud loď nepřistála a nerozsvítlo se zelené světlo. Náš skromný majetek již byl zabalen. Odesli jsme ho k přechodové komoře. U otevíracího mechanismu stál samotný kapitán. Bručel si pod vousy, zatímco automatický analyzátor atmosféry prováděl testy. Vnitřní dveře se nemohou otevřít, dokud analýza nedá uspokojující výsledky. Nakonec přístroj zabzučel a ukázal jakýsi výsledek. Kapitán ho rychle vypnul.

Velký poklop se pozvolna odsunul a vpustil dovnitř teplý, osvěžující vzduch. Radostně jsme se ho nadechli.

„Máš šek?“ zeptal se kapitán Garth.

Střelec se usmál.

Kapitán vystoupil první. Šli jsme za ním se svými zavazadly. Byla noc. Hvězdy slabě svítily a od temné hradby stromů zaznívaly výkřiky neviditelných tvorů. Jediným jasným místem byl osvětlený vnitřek přechodové komory.

„Je to dobrá planeta,“ řekl kapitán a stanul na konci rampy. Střelec zavrtěl hlavou a ukázal na kovový můstek.

„Stále ještě jsme na lodi. Pojďme na zem, prosím.“

Nakonec se shodli na kousku země poblíž rampy, ale dostatečně daleko od lodi, aby byl znemožněn každý pokus o naše uvěznění. Střelec vytáhl šek a pečlivě se podepsal. Kapitán podezřívavě porovnal podpis se vzorem na šeku a nakonec přikývl. Rychle se vrátil na rampu a když jsme zvedali svá zavazadla, náhle se otočil a zvolal:

„Teď jsou vaši!“

Rampa začala stoupat, ve tmě se rozžehly silné reflektory a zalily nás oslňující září. Vyrazili k nám ozbrojení muži. Byla to past!

„Věděl jsem, že něco nesouhlasí,“ ozval se Střelec. Upustil tašku a zachmuřeně si prohlížel muže řítící se k nám.

19

Ze tmy se vynořila působivá postava v červené uniformě a s mečem u boku. Muž stanul před námi a kroutil si velký, elegantní knír. Vypadal jako hrdina z historického filmu.

„Odevzdejte vše, co máte u sebe. Všechno. Rychle!“

Dva uniformovaní muži se přiblížili, aby dohlédli na splnění rozkazu. Měli podivné pistole s velkými hlavními a dřevěnými pažbami. Za námi se ozvalo zaskřípění opět se spouštějící rampy. Na jejím konci stál kapitán Garth. Sehnul jsem se, abych zvedl tašky, a...

Z půlobratu jsem se vrhl na kapitána a pevně jsem ho chytil.

Ozvalo se hlasité cinknutí a cosi se odrazilo od trupu lodi. Kapitán zaklel a přichystal se k úderu. Výborně! Uhnul jsem, chytil jsem ho za ruku a zkroutil ji za záda. Zařval bolestí; báječný zvuk.

„Pusť ho!“ řekl nějaký hlas. Pohlédl jsem přes kapitánovo rameno a spatřil jsem, že Střelec leží na zemi a důstojník drží nohu na jeho prsou. Špička meče byla opřena o Střelcovu hrdlo.

Byl to smolný den. Před splněním rozkazu jsem volnou rukou stiskl kapitánův krk. Skácel se v bezvědomí a jeho hlava se se zaduněním odrazila od rampy. Ucoul jsem Střelec nejistě vstal, otřepal se z prachu a zeptal se našeho přemožitele:

„Omlouvám se, vážený pane. Mohl bych se pokorně zeptat, jak se jmenuje planeta, na které se nacházíme?“

„Spiovente,“ dostalo se mu nabručené odpovědi.

„Děkuji. Jestli dovolíš, pomohu vstát našemu příteli, kapitánu Garthovi. Rád bych se mu omluvil za neuvážené chování mého mladého společníka.“

Nikdo ho nezadržel, takže přistoupil ke kapitánovi, který právě nabyl vědomí.

A okamžitě je znovu ztratil, protože ho Střelec kopl do skráň.

„Obvykle nejsem pomstychtivý,“ prohlásil, odstoupil a vytáhl peněženku. Podal ji důstojníkovi a dodal:

„Tentokrát jsem ale chtěl dát průchod svým pocitům, než se mi vrátí můj obvyklý klid. Samozřejmě chápeš, proč jsem to udělal?“

„Sám bych udělal totéž,“ odpověděl důstojník a přepočítával peníze. „Konec zábavy. Neodvažujte se mě už oslovit, nebo zemřete.“

Odešel a ze tmy se vynořil jiný muž třímající dva černé kovové prstence. Střelec nehybně stál a neodporoval, když mu jeden zaklapl na kotníku. Nevěděl

jsem, co to je, ale nelíbilo se mi to. Rozhodl jsem se, že tak snadno se nedám.

Ale dal jsem se. Hlaveň pistole mě významně dloubla do zad, a tak jsem neprotestoval, když byl uvězněn i můj kotník. Člověk, který nasadil pouto, se zvedl a pohlédl mi do očí. Stál tak blízko, že mě ovál jeho smrdutý dech. Byl šeredný jako noc a zvrásněná jizva protínající obličej mu krásy rozhodně také nepřidávala. Dloubl mne prstem do prsou a řekl: „Jsem Tars Tukas. Sloužím našemu mocnému pánu, capovi Doccimu. Nesmíte mě ale oslovovat jménem. Budete mi říkat 'pane'.“

Oslovil jsem ho slovy podstatně vhodnějšími než to, které navrhoval. Najednou stiskl tlačítko na kovové krabičce, která mu visela u pasu.

Zmocnila se mě náhlá bolest. Probral jsem se na zemi. U mého boku ležel Střelec a tiše sténal. Pomohl jsem mu vstát. Tohle Tars Tukas neměl dělat. Střelec již přece má svoje roky. Tars se křivě usmál.

„Jak se mi říká?“ zeptal se.

„Pane.“

„Tak si to zapamatuj a nepokoušej se o útěk. V celé zemi jsou rozmístěny nervové vysílače. Jestli to zapnu na dostatečně dlouhou dobu, ochromí tvé nervy. Navždy. Pochopils?“

„Pochopil, pane.“

„Odevzdej mi vše, co máš u sebe.“

Udělal jsem to. Peníze, doklady, mince, klíče, hodinky i vše ostatní. Surově mě prohledal a prozatím se zdál být spokojen.

„Jdeme.“

Rychle nastal tropický úsvit a reflektory byly vypnuty. Šli jsme bez ohlížení za naším novým pánem. Střelec se pohyboval jen s obtížemi a já jsem mu musel pomáhat. Nakonec jsme dorazili k sešlému dřevěnému vozu. Tukas nám kývnutím přikázal na něj vylézt. Usedli jsme na holých deskách a pozorovali, jak jsou z nákladového prostoru lodi vykládány jakési balíky.

„Hezky jsi kapitána nakopnul,“ ozval jsem se. „Vypadá to, že víš o téhle planetě něco, co já nevím. Jak se jmenuje?“

„Spiovente,“ zaznělo to jako kletba. „Trn v zadku Ligy. Kapitán nás z pomsty hodil do pěkného kanálu. A jen tak mimochodem. Je to pašerák. Pro tenhle páchnoucí svět platí úplné embargo. Týká se to především zbraní, které bys nepochybně našel v těch balících. Spiovente!“

Moc jsem se toho nedozvěděl. Krom toho, že máme problémy, což bylo jasné i tak.

„Mohl bys mi o tomhle trnu v zadku říct něco víc?“

„Je to má vina, že ses do toho všeho zamotal. Garth mi za to ale ještě zaplatí. Ať se stane cokoli, Jíme, musíme ho odevzdat do rukou zákona. Je třeba se nějak spojit s Ligou.“

To bezmocné nějak ho ještě víc zdeptalo. Unaveným gestem skryl tvář v dlaních. Mlčky jsem čekal, až znovu promluví. Nechtěl jsem ho pobízet. Nakonec se napřimil a já uviděl, že mu opět zazářily oči.

„Nepoddávej se, Jíme. Nedej se těm dobytčům. Tentokrát jsme spadli do pěkného bahna. Liga se Spiovente navázala kontakt poprvé před deseti lety. Planeta byla izolována ještě v době prvního Přelomu a měla tisíc let na to upadnout do barbarství. Tohle je místo, které vytváří zločinu špatné renomé, protože tady vládou zločinci. Blázince se zmocnili blázni. Panuje tu anarchie. Ne. Tak to není. Vedle Spiovente vypadá anarchie jako piknik skautské družiny. Prostudoval jsem systém vlády téhle planety, když jsem pracoval na některých obtížnějších prvcích své životní filozofie. Tahle část vývoje patří do dávno minulých, temných věků lidské historie. Vše je zde odporné, ať se podíváš z jakékoli strany. Liga s tím ale nemůže nic udělat, leda zahájit invazi - ale ta by byla bohužel v příkrém rozporu s její etikou. Síla Ligy je současně i její slabostí. Žádná planeta nemůže záutočit na jinou. Kdyby to udělala, okamžitě by stanula před hrozbou zničení zbytkem Ligy, protože válka je v současné době zakázána. Liga může jediné podporovat nové objevené světy a sloužit jim radou a pomocí. Kolují fámy, že existují tajné organizace Ligy bojující se světy tak odpornými jako je tenhle. Samozřejmě se o tom nemluví veřejně. To, co se tu děje, je strašné. Spiovente je deformovaný obraz civilizovaných světů. Neplatí tu žádný zákon, jen síla. Vládou vůdci zločineckých gangů, nazývaní capové. Docci je jedním z nich. Každý Capo se snaží podrobit si celou planetu. Jakmile v téhle společenské struktuře najdu skuliny, staneme se znovu krysami. Obávám se ale, že ne ocelovými, nýbrž pouze obyčejnými chlupatými hlodavci z minulosti.“ „Každá krysa je dobrá. Dostaneme se z toho!“ Museli jsme se posunout, protože na tyl vozu byla právě vsunuta první omláčená bedna praskající ve švech. Po naložení poslední bedny se nahoru vyšplhali nosiči. Dobře že byla téměř úplná tma. Ani trochu se mi nechtělo prohlížet si je zblízka. Byli to tři prašiví, špinaví, zarostlí muži oblečení do cárů. A nemytí. O tom mě informoval můj znechucený nos. Nakonec se nahoru vyšplhal čtvrtý muž, větší a ošklivější než ostatní, i když byl jeho oděv v lepším stavu. Pohlédl na nás shůry a já jsem kromě zápachu vycítil i problémy.

„Víte, kdo jsem? Jsem Poháněč! Tohle je můj vůz a vy budete dělat, co vám řeknu. První věc, kterou řeknu, bude to, že ty, starochu, si sundáš bundu. Na mně bude vypadat lip než na tobě.“

„Děkuji za návrh, pane, ale myslím, že si své oblečení ponechám,“ odpověděl Střelec andělsky sladkým hlasem.

Věděl jsem, co se chystá udělat, a doufal jsem, že si to dobře promyslel. Bylo tu velice málo místa a ten hromotluk byl dvakrát větší než já. Měl jsem čas jen na jeden úder. Musel být tedy účinný.

Omezenec zařval vzteky a začal se prodírat mezi bednami. Zděšení otroci mu odlézali z cesty. Já také odlezl, takže si mne nevšiml. Výborně. Dorazil již ke Střelci, když jsem ho obouruč udeřil do krku. Upadl na hromadu beden, až se ozval hlasitý praskot.

Otočil jsem se k otrokům, kteří nás mlčky pozorovali s široce rozevřenýma očima.

„Ted' jsem já Poháněč,“ prohlásil jsem - a oni kvapně přikývli. Ukázal jsem na nejbližšího.

„Jak se jmenuje?“

„Poháněč,“ odpověděl bez zaváhání a dodal: „Až se probere, netoč k němu zády.“

„Pomůžeš mi?“

Odhalil v širokém úsměvu zčernalé, polámané zuby.

„Nepomůžu bojovat. Ale pomůžu, když ty nás nebit jako on.“

„Žádné bití nebude. Všichni pomůžete?“

Přikývli.

„Dobře. Takže vaším prvním úkolem bude vyhodit odsud bývalého kápa. Nechci být poblíž, až se vzpamatuje.“

Provedli rozkaz s nadšením. Z vlastní iniciativy přidali svalnatci několik kopnutí.

„Děkuji, Jamesi. Jsem ti za ten zákrok vděčný,“ ozval se Střelec. „Napadlo mě, že dříve nebo později se s ním budeš muset utkat. Raději dříve, a tak jsem odvedl jeho pozornost. Naše společenské postavení začalo stoupat, protože jsi již překonal nejnižší kategorii otroků. Co je tohle? U sta družic?“

Pohlédl jsem směrem, kam ukazoval, a vytřeštil jsem oči stejně jako on. Byl to jakýsi stroj, to bylo jasné. Pomalu se k nám blížil, chřestil, cvakal a vypouštěl oblaka kouře. Strojvedoucí ho postavil zadkem k vozu, jeho pomocník seskočil a

spojil oba vozy. Učili jsme škubnutí a pomalu jsme se rozjeli.

„Dívej se pozorně, Jime, a všechno si pamatuj,“ ozval se Střelec. „Tohle je příklad primitivní techniky, již dávno zapomenuté a ztracené v propasti času. Tenhle aparát je poháněný parou. Namouvěru, je to parní stroj. Mám pocit, že se mi to bude líbit.“

Jeho nadšení pro tu neolitickou mašinu jsem rozhodně nesdílel. Hlavou se mi honily myšlenky na sesazeného svalouna a na to, co se stane, až mě dopadne. Musím lépe poznat pravidla, která tu panují. Odplazil jsem se k ostatním otrokům, ale než jsem stačil navázat hovor, přejeli jsme most a projeli velkou bránou ve vysoké zdi. Řidič našeho parního vozu zabrzdil a zvolal: „Vyložte to!“

Ve svém novém vtělení, jako Poháněč, jsem jen dohlížel na vykládku a téměř nepomáhal ostatním. Na zem právě sletěla poslední bedna, když jeden z otroků zašeptal: „Prochází branou. Za tebou!“

Rychle jsem se otočil. Měl pravdu. Kráčel tam bývalý Poháněč, podrápaný a zakrvácený, s tváří sinalou vzteky. S řevem se vrhl do útoku.

20

A já jsem začal tím, že jsem se dal na útěk. Můj protivník za mnou vyrazil a začalo šílené pronásledování. Neudělal jsem to ze strachu, ale abych měl více místa k boji. Jakmile jsem se vzdálil od vozu, otočil jsem se a nastavil lumpovi nohu. Elegantně se natáhl.

To vzbudilo hlasitý smích přihlížejících. Zatímco se lotras zvedal, rychle jsem se rozhlédl. Okolo nás stáli ozbrojení strážci, otroci a dokonce i samotný Capo Docci oblečený v červeném. Začal se mi honit hlavou jistý nápad, ale než stačil vykrystalizovat, musel jsem se bránit, abych si zachránil život.

Mizera se rychle učil. Tentokrát se na mne nevrhl jako utržený ze řetězu. Blížil se pomalu, s rozpráženými rukama a roztaženými prsty. Kdyby se mu podařilo mě chytit, nedostal bych se z jeho sevření živý. Pomalu jsem ustupoval, otočil jsem se, abych stanul tváří v tvář capovi Doccimu, pak jsem ucouvl a rychle jsem vykročil vpřed. Obouruč jsem chytil útočnickovu nataženou ruku, zatáhl jsem a současně padl dozadu. Má váha stačila k tomu, aby nade mnou přeletěl a znovu se rozplácl na zemi.

Vyskočil jsem a plán již byl hotov. Udělám z toho představení!

„To byla pravá ruka!“ zvolal jsem hlasitě.

Potácející se Poháněč znovu zaútočil, takže jsem zariskoval a předpověděl další zásah:

„Pravé koleno.“

Kopl jsem z výskoku a zasáhl ho do česky. To je bolestivé, takže při pádu zařval. Tentokrát vstával pomaleji. Stále ještě ale rozrušeně. Nepřestane, dokud neztratí vědomí. To je ale dobře.

„Levá ruka.“

Chytil jsem ji, zkroutil za záda, přidržel a silně do něho strčil. Byl silný. Stále bojoval a pokoušel se mne chytit pravou rukou nebo mi podrazit nohy. Já byl rychlejší.

„Levá noha!“ zvolal jsem.

Silný kop do lýtky a znovu byl na zemi. Odstoupil jsem a pohlédl na capa Docciho. Celá jeho pozornost byla soustředěna na mou osobu.

„Zabiješ stejně lehce jako tančíš?“ zeptal se.

„Mohu, ale nedělám to.“ Uvědomoval jsem si, že můj protivník se zvedl a stojí nyní na chvějících se nohách. Pootočil jsem se, abych ho viděl koutkem oka. „Raději ho zbavím vědomí. Tak vyhraji a ty neztratíš otroka.“

Hromotluk sevřel ruce na mém krku a zabublal vzteky. Předváděl jsem se, ale bylo to úmyslné. Musel jsem divákům zajistit dobrou podívanou. Takže jsem bez ohlížení provedl úder pokrčenou rukou vzad. Můj loket skončil vši silou na silákově břiše. Přesně uprostřed, těsně pod žebry. Přímě na nervovém uzlu, známém jako solar plexus. Ruce mého protivníka poklesly a já postoupil o krok vpřed. Za mnou se ozval úder, jak sebou ten chlap žuchl na zem. Zastavil jsem se s nehybnou tváří.

Capo Docci mne přivolał posunkem - a když jsem přišel, řekl: „To je nový způsob boje, cizince. Naši zabijáci bojují pěstmi. Bije se tak dlouho, dokud jeden z nich nevypadne ze hry. My se sázíme, kdo vyhraje.“

„Takový boj je marnění síly. Celé umění spočívá v tom, vědět kam a jak udeřit.“

„Tvé umění je bezradné proti ostré oceli,“ prohlásil a povytáhl meč. Nyní jsem musel postupovat opatrně. Mohl mne rozsekat jen proto, aby mi dokázal, že mu nestačím.

„Nemohu bojovat holýma rukama proti takovému šermíři jako jsi ty,“ řekl jsem pokorně. Z toho, co mi bylo známo, Docci používal meč jedině na krájení pečeně. Troška podlézání nikdy neuškodí. „Toto umění je užitečné jen při střetu s člověkem nevyvíčeným pro boj s mečem nebo nožem.“

Promyslel si to a zavolał na nejbližšího strážce: „Hej, ty, jdi na něho s nožem!“

To jsem neplánoval, ale nyní se souboji nedalo vyhnout. Strážný se usmál, vytrhl z pochvy blýskavou dýku a vykročil sebejistým krokem proti mně. Odpověděl jsem úsměvem. Pozvedl zbraň a připravil se k bodnutí. Nemířil ale ostrím přímo vpřed, jak by to udělal zkušený bojovník s nožem. Nechal jsem ho přijít blíž a stál jsem nehybně, dokud neudeřil.

Typická obrana. Krok vpřed a zablokování úderu. Chytil jsem ho za ruku a zkroutil ji. Vše se odehrálo velmi rychle. Nůž letěl na jednu stranu, útočník na druhou. Musel jsem to představení rychle ukončit, aby nedošlo na hole nebo pistoli. Přiblížil jsem se ke capovi Doccimu a klidně jsem mu řekl:

„Tyto způsoby obrany a zabíjení, používané na jiných světech, jsou na Spiovente neznámé. Nechtěl bych je nyní

všechny ukazovat. Jsem si jist, že nechceš, aby otroci poznali tak nebezpečné údery. Dovol, ať ti jiné schopnosti ukáží bez účasti tohoto obecnstva. Mohu to vše naučit tvoji ochranku, protože je tu určitě mnoho takových, kteří by tě rádi zabili. Mysli na své bezpečí.“ Znělo to jako přednáška o dopravních předpisech, ale snad to zapůsobí. Ne zcela...

„Nemám rád žádné nové nápady,“ zavrčel. „Mám rád, když vše zůstává stejné.“

Čili on nahoře a zbytek dole, v řetězech. Rychle jsem odpověděl: „To, co dělám, není nové, ale staré jako lidstvo samo. Tajemství je předáváno potají od úsvitu věků. Nyní je můžeš poznat. Nadcházejí změny. Víš to. A vědění je síla. Když ti jiní chtějí odebrat to, co vlastníš, je dobrá každá zbraň, která je může porazit.“ Pěkný nesmysl, ale doufal jsem, že to na něho zapůsobí. Z toho, co mi Střelec říkal o tomhle upadlém světě, vyplývalo, že bezpečí zajistí jediné síla. Čirá paranoia, ale Docci si to nyní musel promyslet. Trochu jsem se toho obával, protože při pohledu na jeho nízké čelo se zdálo, že ho myšlení může bolet. Otočil se a odešel.

Zdvořilost byla na této planetě neznámým zbožím - stejně jako mýdlo. Žádné „Uvidíme se za chvíli“ nebo „Promyslím si to“. Teprve po chvíli jsem pochopil, že výslech skončil. Odzbrojený strážný na mne zíral, mnul si zápěstí, ale dýku schoval. Mluvil jsem s capem Doccim, takže mne nemohl zapíchnout bez důvodu. Zůstal mi tedy jen můj první protivník - bývalý Poháněč. Stále omámeně seděl na zemi. Přistoupil jsem k němu. Pohlédl na mě a zamrkal. Zamračil jsem se na něj nejhůře, jak jsem dokázal, a řekl jsem: „Již dvakrát jsi mě urazil. Potřetí to neuděláš, protože vypadneš ze hry. Zabiju tě.“

V jeho očích stále byla nenávist, ale vedle ní se objevil také strach. Postoupil jsem o krok vpřed a on se přikrčil k zemi. Bezvadné. Jen se k němu příliš často neobracet zády. Teď jsem se ale otočil a pyšně jsem odkráčel.

Následoval mne nejistým krokem, a tak jsme se připojili k čekajícím otrokům. Asi se smířil se svou degradací. Stejně jako ostatní. Několik bývalých podřízených na něj ponuře pohlédlo, ale všichni zachovali klid. Velmi mi to vyhovovalo. Cvičit v tělocvičně je jedna věc a postavit se těm tupcům, kteří mě chtěli opravdu zabít, druhá. Rozzářený Střelec mi začal gratulovat.

„Skvělá práce, Jime, opravdu skvělá práce.“

„A velice vyčerpávající. Co teď?“

„Podle toho, co vím, má tahle skupinka volno, protože pracovala celou noc.“

„Takže teď je na řadě jídlo a odpočinek.“

Nepochopím, proč tomu říkali jídlo. Jedinou předností té podivnosti byl fakt, že to nebylo až tak odporné jako venijská strava, kterou servírovali na kosmické lodi. Za budovou na ohni bublal obrovský a neuvěřitelně špinavý kotel. Kuchařský mistr (hotová svatokrádež, nazývat tímto vznešeným titulem odporného chlapíka, špinavého stejně jako jeho kotel) míchal obsah velkou dřevěnou vařečkou. Každý z otroků si vzal z hromady na vedlejším stole dřevěnou misku a kuchař je plnil. Nikdo se neobával, že ztratí nebo zláme přbor, protože ten nebyl k dispozici. Všichni jedli rukama, takže já také. Byla to jakási zeleninová hmota, úplně bez chuti, ale sytá. Střelec usedl na zemi vedle mne, opřel se o zeď a pozvolna polykal svoji porci. Já skončil první a nedalo mi žádnou práci odpustit si přídavek.

„Jak dlouho zůstaneme otroky?“ zeptal jsem se.

„Dokud se nedozvím něco více o zdejšímu systému. Ty jsi strávil dosavadní život na jedné planetě, takže vědomě i podvědomě přijímáš tobě známou společnost jako jedinou možnou. Ve skutečnosti je to ale zcela jinak. Kultura je lidský vynález. Stejně jako počítač nebo vidlička. Je tu ale jistý rozdíl. Kdybychom chtěli změnit počítače nebo vidličky, členové dané kultury by to nesnesli. Věří, že jen jejich způsob života je jediný a správný a vše ostatní je odchylka.“

„Zní to hloupě.“

„Protože to je hloupé. Ale pokud si to uvědomuješ ty a oni ne, tak můžeš obejít zavedené zvyky nebo si je přizpůsobit podle svých potřeb. Teď se právě snažím zjistit, jaké jsou tyto zvyky na Spiovente.“

„Pokus se to udělat co nejrychleji.“

„Budu se snažit, protože sám se tu necítím nejlépe. Musím zjistit, zda existuje možnost vertikálního hierarchického pohybu - a pokud ano, jak je organizována. Pokud neexistuje, budeme ji muset vymyslet.“ Vertikálního čeho?“

„Hierarchického pohybu. Napříč třídami a vrstvami. Vezměme si například tyhle otroky a strážné. Má otrok šanci stát se strážným? Pokud ano, je to hierarchická změna. Pokud ne, je to společnost třídní, a vše, čeho se dá dosáhnout, je změna v rámci třídy.“

„To znamená stát se vedoucím otrokem a zametat ostatními otroky?“

„Přesně tak, Jime,“ přikývl. „Zůstaneme otroky tak dlouho, dokud mé pátrání neprokáže, jak to tady funguje. Nejdřív ale potřebujeme trochu odpočinku. Všichni teď spí. Navrhují je napodobit.“ „Souhlasím...“ „Hej, ty Pojď sem!“

Byl to Tars Tukas. Ukazoval samozřejmě na mě. Začínal jsem mít pocit, že to bude velmi dlouhý den.

Aspoň mi bylo dopřáno prozkoumat okolí. Přešli jsme dvůr, jeviště mého triumfu, a vystoupili vzhůru po kamenných schodech. Předě dveřmi stál ozbrojený strážce a dva další se rozvalovali vedle na dřevěné lavici. Vnitřek byl podle zdejších poměrů luxusně zařízen. Pletené rohože na podlaze, křesla, stoly, na zdech několik příšerných portrétů. Některé vzdáleně připomínaly capa Docciho. Byl jsem vstřčen rovnou do další velké místnosti, z jejíchž oken byla vidět pole, stromy a jinak nic. Byl zde capo Docci s malou skupinkou svých lidí. Všichni cosi popíjeli z kovových pohárů. Byli dobře oblečení, pokud si libujete v pestrobarevných kožených kalhotách, volných košilích a dlouhých mečích.

Capo Docci na mne kývl.

„Ty tam, pojď blíž, ať si tě můžeme prohlédnout.“

Ostatní se se zájmem otočili a prohlíželi si mne jako zvíře na trhu.

„On ho skutečně porazil bez použití pěstí?“ zeptal se jeden z nich. „Vždyť je takový slabý a neduživý. A navíc ošklivý.“

Jsou takové chvíle, kdy by měl člověk otvírat ústa jen proto, aby se najedl. To byla jedna z nich. Já byl ale unavený, měl jsem toho všeho dost a vůbec jsem byl ve špatné náladě. Così ve mně povolilo.

„Ne tak slabý, neduživý a šeredný jako ty, prasečí cecku.“

Velice účinně to změnilo jeho náladu. Zařval vzteky, zrudl, pak vytáhl dlouhý meč a vrhl se na mě.

Na přemýšlení zbylo jen málo času - a na jednání ještě méně. Jeden z ostatních frajírků stál hned vedle a nedbale třímával kovový pohárek. Vytrhl jsem mu ho a vychrsl jeho obsah do obličejové útočícímu muži.

Většina tekutiny skončila na podlaze, ale do očí se mu dostalo dostatečné množství, aby se ještě víc rozzuřil. Udeřil mečem. Zachytil jsem úder pohárkem a poté jsem jím sjel po ostří až k jeho prstům. Nato jsem útočnickovi zkroutil ruku.

Melodicky zařval a meč zazvonil o podlahu. Tehdy jsem se sehnul a přichystal se k efektnímu kopnutí do jeho zadku. Jenže ve stejném okamžiku mi kdosi zezadu podtrhl nohy a já jsem se roztáhl na podlaze.

21

Muselo se jim to zdát velmi zábavné, protože sborem vybuchli smíchy. Pokusil jsem se dostat se k ležícímu meči a uchopit jej. Kdosi ho ale odkopl. Vypadalo to špatně. Všechny jsem porazit nemohl. Bylo třeba se odtud dostat.

Jenže už bylo pozdě. Dva mne přitiskli k zemi a třetí mě kopl do boku.

Za malý okamžik u mne klekl můj první protivník a vytáhl dýku s blýskavým ostřím.

„Co to je za chlápka, capo Docci?“ zvolal. Jednou rukou mě chytil za vousy a druhou, tu s dýkou, mi přiložil k hrdlu.

„Odněkud z jiné planety,“ odpověděl Docci. „Vyhodili ho z lodi.“

„Má nějakou cenu?“

„Nevím,“ odpověděl Docci a tupě na mě zíral. „Možná. Ty jeho chytré kousky se mi ale nelíbí. Tady je nechceme.

Zabij ho a bude to vyřízeno.“

Během toho zajímavého rozhovoru jsem se ani nehnul, protože mě z očividných důvodů zajímal jeho výsledek. Nyní jsem změnil taktiku.

Můj protivník zařval, protože jsem mu zkroutil ruku, (doufám, že jsem ji zlomil) a chytil jsem dýku, která vypadla z bezvládné dlaně. Popadl jsem svého málem vraha za košili a poté jsem ho odstrčil tak, že vletěl mezi své druhy.

„Vyskočil jsem. Zamířili ke mně, ale zastavili se, jen jsem zamával dýkou. Pak jsem se vrhl na útěk, ještě než stačili vytáhnout zbraně. Uháněl jsem, co mi nohy stačily.

Jediným mně známým směrem. Zpátky dolů po schodech. Cestou se mi do cesty připeřil Tars Tukas -a bleskově se odebral do říše snů.

Za mnou se ozvaly zlostné výkřiky, takže jsem neztrácel čas ohlížením se. Bral jsem tři schody najednou. Hlídači u vchodu začali vstávat, já vrazil mezi ně a všichni jsme se poroučeli k zemi. Jednomu jsem přišlápl krk a chytil jsem jeho pistoli. Druhý se zmítal ve snaze zamířit na mne zbraní. Já byl ale rychlejší a udeřil jsem ho do spánku.

Dusot pronásledovatelů se přibližoval, takže jsem se vrhl skrz dveře ven a na zaskočeného třetího hlídače. Vytáhl meč. Než ho ale stačil použít, ztratil vědomí. Zahodil jsem dýku, chytil jsem hlídačovu dlouhou zbraň a vyrazil jsem dál. Předě mnou byla brána, kterou jsme přijeli. Otevřená dokořán.

A dobře střežená ozbrojenými muži, právě zvedajícími pistole. V okamžiku výstřelu jsem rychle zahnul k domu otroků. Nevím, kudy letěly kulky, ale když jsem se dostal za roh, byl jsem stále naživu.

Jeden meč, jedna pistole a jeden velice unavený Jimmy diGriz, který se stále neodvažoval zastavit ani zpomalit. Předě mnou vyrostla vnější zeď a na ní lešení s žebříkem, opřeným poblíž místa, kde zedníci prováděli opravy. Zařval jsem a výhružně zamával pistolí. Dělníci se rozprchli na všechny strany. Začal jsem šplhat po žebříku, jak rychle to šlo.

Okolo mne se od zdi odrážely kulky a odštípovaly kousky kamene. Konečně jsem se ocitl nahoře a snažil jsem se chytit dech. A poprvé jsem se odvážil pohlédnout za sebe.

Okamžitě jsem sebou plácl na hranu zdi, protože střelci shromáždění dole právě vystřelili salvu. Kulky mi zahvízdaly těsně nad hlavou. Capo Docci a jeho nejbližší svěřili stíhání svým mužům. Stáli nyní v pozadí, kleli a mávali zbraněmi. Jaká ukázka odvahy! Skrčil jsem se - a zazněla další salva.

Jiní strážci šplhali za mnou, což poněkud snižovalo šanci na útěk. Vyhlédl jsem za zeď a uviděl jsem, že u jejího úpatí se rozprostírá kalná vodní hladina. To je šance!

„Jíme, musíš se naučit držet jazyk za zuby,“ řekl jsem si, zhluboka jsem se nadechl a skočil.

Ozvalo se hlasité šplouchnutí a já jsem uvízl. Voda mi sahala po krk, ale po kolena jsem vězel v měkkém bahně. Pracně jsem vytáhl jednu nohu, pak druhou. A tak jsem pokračoval a mířil k protějšímu břehu. Pronásledovatelé ještě nebyli vidět, ale nepochybně se blíží. Nesmím se zastavit! Nakonec se mi podařilo vylézt na travnatý břeh. V ruce jsem stále svíral ukradené zbraně a potácivým krokem jsem dorazil pod ochranu stromů. Stále ani stopy po pronásledování.

Už měli dávno přeběhnout přes most a dohonit mě! Nemohl jsem uvěřit svému štěstí...

Dokud jsem sebou nepraštil na zem a nezačal řvát, co mi síly stačily, protože mě zaplavila vlna bolesti. Neuvěřitelné bolesti zatemňující zrak, sluch i veškerý cit.

Nakonec pomínula. Otřel jsem si slzy. Smyčka bolesti! Úplně jsem na ni zapomněl. Tars Tukas se musel vzpamatovat a stiskl nyní tlačítko. Co to řekl? Když se to zapne na dostatečně dlouhou dobu, blokuje to všechny nervy a zabíjí. Chytil jsem botu, abych vytáhl šperhák, a opět přišla bolest. Když ustala tentokrát, byl jsem tak slabý, že se mi jen s obtížemi dařilo třeba jen pohnout prsty. Při nemotorné manipulaci s paklíčem jsem pochopil, že to jsou sadisti a že bych jim za to měl být vděčný. Kdyby přidrželi tlačítko déle, byl bych již mrtvý. Jenže kdosi, pravděpodobně capo Docci, chtěl, abych trpěl a pochopil, že není úniku. Vložil jsem paklíč do zámku a zahalila mne nová vlna bolesti.

Když konečně ustala, ležel jsem na boku bezvládný jako kláda. Musel jsem se ale pohnout. Ještě jeden úder a bude po mně! Budu ležet v tomhle lese, dokud neumřu. Stiskl jsem chvějící se prsty. Paklíč se přiblížil k zámku, zmizel uvnitř, lehce se pootočil...

Tentokrát trvalo velmi dlouho, než mi z očí vyprchala červená mlha a tělo se vzpamatovalo z utrpení. Nemohl jsem se hýbat a měl jsem dojem, že to nedokážu už nikdy. Když se mi vrátil zrak, musel jsem zamrkat, abych rozptýlil slzy. A uviděl jsem ten nejkrásnější pohled na světě. Na shnilém listí ležela otevřená smyčka bolesti. Život mi zachránila víra mých pronásledovatelů, že toto zařízení způsobuje jistou smrt. Ozbrojenci prohledávající les nijak nespěchali. Šli ke mně jen pozvolna a povídali si: „...někde tady. Proč ho jednoduše nenechají, kde je?“

„Vzdát se dobrého meče a pistole? Kdepak! A kromě toho, Capo Docci chce, aby jeho tělo viselo na dvoře, dokud neshnije. Ještě nikdy jsem ho neviděl tak rozrušeného.“

Do mého ochromeného těla se pozvolna vracel život. Opustil jsem zvířecí stezičku, kterou jsem doposud šel, vlezl jsem do nízkých keřů a narovnal za sebou trávu. Právě včas.

„Podívej. Tady vylezl z vody. Sel po téhle cestičce.“

Těžké kroky se přiblížily a minuly mne. Jediné, co mi nyní zbývalo, bylo lehnout si a v klidu vyčkávat, až se mi vrátí síly. Pro všechny případy jsem nepouštěl zbraň z ruky.

Musím přiznat, že to byl jeden z nejtěžších okamžiků v mém životě. Byl jsem bez přátel, sám, vyčerpaný, žíznlivý, pronásledováni mě ozbrojení muži, kteří by mne s rozkoší byli zabili. Seběhlo se toho docela dost najednou. Vlastně už chybělo jen, aby začalo pršet...

Takže samozřejmě začalo.

Někdy může intenzita pocitu dosáhnout bodu tak vysokého nebo tak nízkého, že ho již nelze překročit. Například lze někoho milovat natolik, že víc to není možné. Tak se mi to alespoň zdá, protože v této záležitosti nemám žádné zkušenosti. Na druhou stranu mi nechyběly zkušenosti, co se týče toho být úplně na dně. Tak jako teď. Hluběji jsem už nemohl klesnout. Způsobil to déšť. Začal jsem se pochechtávat a musel jsem si zakrýt ústa, abych se nerozesmál nahlas. Takhle by se nemělo zacházet se zlou ocelovou krysou, protože by mohla zrezivět!

Zahýbal jsem nohama a jen s obtížemi jsem zadržel výkřik. Stále mne ovládala bolest. Hněv byl ale silnější. Schoval jsem pistoli, razil meč do země a vstal, chytaje se větví. Opřel jsem se na meči, zamotal jsem se, ale neupadl jsem. Nakonec se mi podařilo přimět se krok po kroku vzdálit od pátračů i od zločineckého stáječku capa Docciho.

Byl to hodně velký les. Procházel jsem zvířecími stezkami tak dlouho, dokud nebylo jisté, že pronásledovatelé zůstali daleko za mnou. Když les konečně prořídil, usedl jsem pod strom, abych si odpočinul. Předě mnou bylo zorané pole. Nejvyšší čas dorazit k lidským příbytkům. Kde jsou pluh, tam jsou i oráči. Nebude tak těžké je najít. Jakmile se mi vrátila trocha síly, vyrazil jsem podél lesa, připraven se skrýt mezi stromy, kdyby se opět objevili pronásledovatelé. Naštěstí se nejdříve objevila chalupa. Byla velmi nízká a neměla okna. Přinejmenším z mé strany. Měla ale komín, ze kterého stoupal proužek dýmu. Ve zdejších mírném podnebí se v domech netopí. Musel to tedy být oheň v kuchyni. Jídlo.

Při pomyšlení na jídlo začal můj zanedbaný žaludek kručet a nařikat. Dobře jsem mu rozuměl. Především potřeboval jídlo a pití. A kde jsem je mohl najít, když ne na tomto osamělém statku? Otázka byla současně i odpověď. Přesl jsem pole a obešel dům kolem dokola. Nikdo tam nebyl. Pouze otevřenými dveřmi zaznívaly hlasy, smích, dětský pláč a vůně jídla. Mňam!

Přešel jsem práh a vstoupil jsem dovnitř.

„Podívejte, lidi! Podívejte, kdo to přišel!“

Kolem dřevěného stolu sedělo půl tuctu lidí. Staří i mladí, tlustí i hubení. Všichni měli stejný výraz ve tváři. Zírali na mne s otevřenými ústy. Dokonce i dítě přestalo plakat, protože napodobovalo dospělé. Nakonec přerušil ticho starý muž. Vyskočil v takovém spěchu, že převrátil svoji třínohou židli.

„Vítejte, vašnosti. Vítejte!“ A uklonil se, aby ukázal, jak velkou radost mu způsobil můj příchod.

„Čím vám můžeme posloužit, vašnosti?“

„Jestli máte něco k jídlu...“

„Ale jistě. Prosím, usedněte a povečeřte. Rádi se s vámi podělíme o naše ubohé jídlo. Jen prosím.“ Postavil židli na své místo a posunkem mne vyzval, abych usedl. Ostatní rychle ustoupili od stolu, aby mi nepřekáželi. Jejich horlivost mohla mít dva důvody. Buďto jsou to znalci lidských povah a okamžitě poznali, že je jich host je čestný člověk, nebo zahlédli meč a pistoli. Postavili přede mne dřevěný talíř a naplnili jej něčím z kotle visícího nad ohněm. Životní úroveň zde byla o něco vyšší než v ohradě pro otroky, protože jsem dostal také dřevěnou lžici. Zeleninový guláš, ve kterém jsem čas od času celý nadšený objevil kousek masa, ve mně mizel. Vše bylo čerstvé a velmi chutné. Dostal jsem také hlíněný pohárek plný studené vody. To mi stačilo ke štěstí. Jedl jsem s chutí a venkované shromáždění na druhém konci místnosti si zatím mezi sebou něco šeptali. Nemyslel jsem, že by mi chtěli ublížit, ale přesto jsem je nespouštěl z očí. Můj meč mi ležel na stole u ruky.

Po jídle zakončeném hlasitým říhnutím, což bylo přijato s velkým uspokojením, stařec postoupil vpřed.

Strkal před sebou rozčuchaného výrostka, který se zdál být starý jako já.

„Důstojný pane, mohu s tebou pohovořit?“

Souhlasně jsem přikývl a znovu jsem říhl. Stařec to přijal s úsměvem.

„To je od tebe velmi milé, že tak chválíš naši kuchařku. Určitě jsi člověk veselý, moudrý a také známý bojovník. Dovol tedy, abych ti předložil jistou malou prosbu.“

Opět jsem přikývl. Co nedokáže pochvala.

„Toto je můj třetí syn, Dreng. Je silný, poslušný a pracovitý. Naše hospodářství je ale malé a my musíme živit příliš mnoho hladových úst. Musíme rovněž odevzdávat polovinu úrody výtečnému capovi Doccimu za to, že nás ochraňuje.“

Říkal to vše se sklopenou hlavou. V jeho hlase ale zazněly současně podřízenost i nenávisť. Capo Docci je nepochybně bránil jen sám před sebou. Starý postrčil Drenga dopředu a stiskl jeho biceps.

„Je tvrdý jako kámen, pane. Je velice silný. Vždy toužil stát se nájemným vojákem, stejným jako ty, důstojný pane. Bojovník má zbraň, je v bezpečí a může prodávat své služby velmožům. Je to šlechtné řemeslo, které mu umožní i vydělat si pár dukátů.“

„Nejsem verbíř.“

„Samozřejmě, důstojný pane. Kdyby Dreng vstoupil do služby jako voják capa Docciho, nepřineslo by mu to ani peníze, ani uznání - jen rychlou smrt.“

„To je pravda,“ potvrdil jsem, i když mi nebylo jasné, že právě tak to vypadá. Stařec se poněkud rozpovídal a díky tomu jsem se dozvěděl něco nového o životě na Spiovente.

Neznělo to vůbec příjemně. Napil jsem se ještě trochu vody a znovu jsem se pokusil říhnout, abych potěšil kuchařku. Nepovedlo se. Stařec stále brebentil:

„Každý bojovník, takový jako ty, by měl mít pacholka, který by mu sloužil. Dovolím se zeptat, protože jsme viděli, že jsi sám, co se stalo s tvým sluhou?“

„Padl v bitvě,“ vymyslel jsem si na počkání. Tahle informace ho vyvedla z míry, takže mi došlo, že pacholkové se neúčastní boje. „Když nepřítel zaútočil na náš tábor.“ To už viditelně znělo lépe, protože přikývl s pochopením ve tváři. „Samozřejmě jsem toho mizeru, který probodl ubohého Smrad'ocha, ihned zabil. To se ve válce stává. Je to tvrdé řemeslo.“

Mí posluchači souhlasně zamručeli, což znamenalo, že jsem doposud nešlápl vedle. Přivolał jsem chlapce.

„Pojď sem, Drengu, a odpověz na mé otázky. Kolik ti je let?“

Podíval se na mě zpod hřívky rozčuchaných vlasů a vykotal: „O příštím svátku Hostiny červů mi budou čtyři.“ Raději žádné podrobnější informace o tomhle svátku s odpudivým názvem. Kluk je buďto na svůj věk sakra velký, nebo na téhle planetě trvá rok velmi dlouho. Přikývl jsem a řekl: „To je pro sluhu dobrý věk. Teď mi řekni, jestli znáš své povinnosti?“

Bylo by dobře, aby je znal, protože já o nich neměl ani páru. Nadšeně na mou otázku odpověděl: „O, ano, pane, znám je. Starý Rumcal byl kdysi vojákem a mnohokrát mi o tom vyprávěl. Je třeba čistit meč a pistoli, nosit jídlo z kuchyně, plnit polní láhev vodou, mačkat vši mezi kameny...“

„Výborně. Vidím, že se v tom vyznáš až do posledního nechutného detailu. A výměnou za tvé služby tě mám naučit válečnému řemeslu...“

Spěšně přikývl.

Všichni mlčky čekali, až se rozhodnu.

„Ať se tak stane.“

Výkřiky radosti se vznesly až pod střechu a stařec vytáhl soudek samohonky. Má situace se zlepšila. Nepatrně, ale nepochybně se zlepšovala.

22

Nové Drengovo zaměstnání bylo pro rodinu důvodem zakončit pro tento den práci. Samohonka chutnala příšerně, ale obsahovala určitě velké množství alkoholu, což za těchto okolností nebyl tak špatný nápad. Vypil jsem dostatečné množství, aby to otupilo bolest. Pak jsem zpomalil, abych neskončil jako ostatní, tedy svalením se na podlahu. Počkal jsem, až se tatínek kompletně opije, a pak jsem ho přitiskl a snažil se z něho vytáhnout pár informací.

„Pocházím z daleka a nevím nic o zdejších rozložení sil. Slyšel jsem ale, že ten místní vládce, capo Docci, je tak trochu surovec.“

„Surovec?“ zavrčel a dal si ještě lok svého rozpouštědla. „Když se blíží, jedovatí hadi prchají z jeho cesty, a všichni vědí, že pohled jeho očí zabíjí děti.“

Pokračoval dál takovými hloupostmi, takže jsem vypnul pozornost. Příliš jsem se zjišťováním informací otálel. Rozhlédl jsem se po Drengovi. Byl přilepený k hrnku se samohonkou. Vyrazil jsem mu ho z ruky a trásl jím, dokud mi konečně nezačal věnovat pozornost.

„Pojď. Vyrážíme na cestu.“

„Vyrážíme...?“ rychle zamrkal a snažil se na mne zaostřit pohled. Poněkud neúspěšně.

„Jasně. Jdeme. Jdém!“

„Aha, jdeme. Vezmu si přikrývku,“ potácivě vstal, opět zamrkal a snažil se podívat se na mě. „A kde je tvá přikrývka? Co mám nést?“

„Nepřítel mi ji sebral se vším, co mi patřilo, kromě meče a pistole. Ty mám vždy u sebe, dokud mi bije srdce.“

„Srdce bije... Ano. Vezmu deku. Vezmu deku pro tebe.“ Odpočel se někam do zadní části domu a vrátil se se dvěma chlupatými přikrývkami. Neohlížel se nijak na nářek žen stěžujících si na mrazivou zimu. Základní věci vesničané nezískávali nijak lehce. Konstatoval jsem, že mu budu muset na rozloučenou dát nějaké peníze.

Za chvíli se Dreng znovu objevil, přes rameno měl pověšené deky a koženou brašnu, v ruce držel silný kyj a v dřevěné pochvě u pasu měl šeredně vyhlížející nůž. Počkal jsem venku, abych se vyhnul slzavé a tradiční scéně loučení. Jakmile vyšel ven, zdál se být poněkud střízlivější. Potácivě stanul u mého boku.

„Veď mě, pane.“

„To ty mi ukážeš cestu. Chci navštívit tvrz capa Docciho.“

„Ne! Snad pro něho nechceš bojovat?“

„To je to poslední, co bych udělal. Ve skutečnosti bych proti němu bojoval i za dřevěný dukát. Jde o to, že capo chytil mého přítele. Chci mu poslat zprávu.“

„Dokonce i jen přiblížení tvrzi capa Docciho je velmi nebezpečné.“

„Jsem si tím jist, ale nebojím se. Musím se spojit se svým přítelem. Veď nás lesem, prosím tě. Nechci, aby mne spatřil capo Docci nebo některý z jeho mužů.“

Dreng po tom rozhodně také nijak netoužil. Vystřízlivěl už cestou přes les a vedl mě zastíněnými stezkami a skrytými cestičkami.

Pozorně jsem si prohlédl cestu vedoucí k tvrzi.

„Jestli půjdeme dál, uvidí nás,“ zašeptal Dreng.

Pohlédl jsem na slunce sklánějící se k západu a souhlasně jsem přikývl.

„To byl těžký den. Přespíme v lese a půjdeme tam ráno.“

„Nechodme tam. To je jistá smrt!“ přes teplé počasí zacvakal zuby. Spěšně mne odvedl do hloubi lesa, do údolíčka porostlého trávou, kterým protékal potok. Vytáhl z brašny hliněný hrnek, naplnil ho vodou a přinesl mi ho. Napil jsem se a pomyslel jsem si, že mít pacholka není tak hloupý nápad. Poté Dreng rozložil na trávě přikrývky, lehl si na tu svou a okamžitě usnul. Usedl jsem a opřel jsem se o strom. Konečně se naskytla příležitost prohlédnout si ukořistěnou pistolí. Byla lesklá, nová a vůbec se na tuhle primitivní planetu nehodila. Bylo jasné, že pochází z venianské lodi. Střelec říkal, že pašují zbraně. Jeden exemplář jsem měl právě v ruce. Prohlédl jsem ho důkladněji.

Žádné identifikační znaky ani výrobní číslo. Nic, co by mohlo prozradit, kde byla vyrobena. Je jasné proč.

Kdyby se podařilo agentům Ligy jednu ukořistit, nebudou schopni zjistit, z jaké planety pochází. Pistole byla velká. Něco mezi puškou a pistolí. Vyznal jsem se ve zbraních. Byl jsem čestným členem Piknikové společnosti a Střeleckého klubu v Nebeské bráně. Střílím dobře a několikrát jsem jim pomohl vyhrát závody. Nikdy jsem ale neviděl nic podobného. Co hlaveň? Pravděpodobný kalibr byl 0,30 - a co bylo zvláštní, hlaveň byla hladká. Měla také otevřená mířidla, spoušť s pojistkou a jakousi páčku na bubínku. Zatáhl jsem za ni, pistole se rozpadla na dvě části a na zem se vysypaly náboje. Prohlédl jsem jeden z nich pozorněji a začalo mi docházet, na jakém principu pistole funguje.

Chytré. Žádné rýhování, takže nebylo potřeba starat se o čištění hlavně. Místo rotace byly střely v letu stabilizovány pomocí křidélek, která rovněž, brrr, mohla šeredně potřhat vnitřnosti. Náboje nebyly oplášťovány. Kulku obklopovala slisovaná nálož. Aneb jak ušetřit mosaz a nevyhazovat ji do bahna. Pohlédl jsem do komory. Účinné a bezporuchové. Kulky nabíjíš do vyklápěcí pažby. Jakmile je zásobník plný, poslední náboj vložíš do komory. Pak ji uzavřeš a zajistíš. Je tu i malý sluneční panel pro průběžné dobíjení baterie. Když se stiskne spoušť, vlákno v komoře se rozžhává a odpálí nálož. Expandující plyn vystřelí kulku a jeho část způsobí přesun následující kulky do komory. Je to zbraň téměř nezničitelná, výrobně levná a smrtelná...

Unaveně jsem pistolí odložil, přitáhl jsem si meč, aby byl na dosah ruky, a zařídil jsem se podle Drenga.

Ráno jsme se probudili vyspalí a s lehkou kocovinou. Dreng mi přinesl vodu a podal mi kousek čehosi, co vypadalo jako uzený řemen. Sám si vzal podobný a začal ho pracně žvýkat. Snídaně až do postele. Skvělé! Kousl jsem do svého kusu a málem jsem si vylomil zub. Nejen že to vypadá jako uzený řemen, on to asi skutečně je!

Když v tvrzi capa Docciho spustili padací most, my jsme už leželi v hájku na blízkém kopci. Bylo to nejbližší skryté místo, jaké jsme mohli najít. Terén v okolí brány byl z očividných důvodů očištěn od stromů i křovin. Nebyli jsme tak blízko, jak bych si přál, ale nedalo se dělat nic jiného. Pro Drenga ale ta vzdálenost byla rozhodně příliš malá. Cítil jsem, jak se celý třese. V bráně se objevil ozbrojený muž. Za ním vyšli čtyři otroci táhnoucí vůz.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Vybirání daní. Berou si svoji část úrody.“

„Vcházejí tam někdy někteří vaši rolníci?“

„Nikdy!“

„A jak jim prodáváte jídlo?“

„Sami si berou to, co chtějí.“

„Prodáváte jim dřevo na topení?“

„Kradou, co potřebují.“

Poněkud jednotvárná ekonomika, pomyslel jsem si ponuře. Musím ale něco vymyslet. Nemohu přece na tom prašivém místě zanechat Střelce v postavení otroka. Mé myšlenky přerušil zmatek v bráně, ze které, jako v odpověď na mé myšlenky, vyskočila jakási postava, strčila stojícího tam strážného do příkopu a začala prchat.

„Střelec!“

Běžel rychle, ale ostatní strážní byli těsně za ním.

„Vezmi si to a za mnou!“ křikl jsem a vtiskl jsem Drengovi meč do ruky. Sám jsem co nejrychleji seběhl z úbočí a křičel jsem, abych na sebe obrátil pozornost pronásledovatelů. Všiml si mne ale až poté, co jsem jim vystřelil nad hlavu.

Potom se vše odehrávalo velmi rychle. Strážní zpomalili a jeden dokonce padl na zem zakrýváje si hlavu rukama.

Střelec utíkal dál. Voják běžící za ním ale vrhl dlouhým oštěpem. Zasáhl Střelce do zad. Ten padl. V běhu jsem znovu vystřelil, přeskočil jsem Střelce a pažbou pistole jsem kopínika omráčil.

„Na kopec!“ vykřikl jsem při pohledu na to, jak Střelec se zády zalitými krví namáhavě vstává. Ještě dvakrát jsem vystřelil a otočil jsem se, abych mu pomohl. Při té příležitosti se mi v zorném poli mihl Dreng, jak křečovitě svírá meč a přitom stále leží na vrcholku kopce.

„Slez sem a pomoz mu, nebo tě zabiju já sám!“ zařval jsem, otočil jsem se a opět jsem vystřelil. Nikoho jsem nezasáhl, ale přinejmenším bylo jisté, že se nepohnou. Střelec se klopýtavě pokoušel jít a Dreng nám konečně vyrazil na pomoc. Buďto se v něm probudila slušnost, nebo se vyděsil, že ho zapíchnu. Asi to bylo to druhé. Okolo nás zahvízdaly kulky, takže jsem se otočil a odpověděl vlastní střelbou. Dorazili jsme na vrchol nižšího kopce a odtamtud do lesa. Spolu s Drengem jsme napůl vlekli klopýtajícího a vrávorajícího Střelce. Pohlédl jsem na jeho záda a ulevilo se mi. Rána byla povrchová. Nic vážného. Ve chvíli vstupu do lesa pronásledovatele ještě nebylo vidět.

„Drengu, vyveď nás odtud. Nesměj nás chytit!“

Je to dost překvapivé, ale opravdu nás nechytily. Náš vesničanek si musel v těchto lesích hrát celé dětství, protože tu znal každou cestičku a každou větev. Odvedl nás k úpatí docela velkého vršku. S námahou jsme se klopýtavě vydrápali na strmý svah porostlý trávou a porostlý několika ubohými keřky. Dreng je rozhrnul - a ukázal se vchod do mělké jeskyně.

„Kdysi jsem tu pronásledoval chlupáče. Nikdo o tomhle místě neví.“

Vchod byl nízký a nám dalo spoustu práce propasírovat jím Střelce. Vevnitř ale byla jeskyně větší a bylo zde dost místa k sezení. Jen stát se nedalo. Rozložil jsem jednu deku a uložil na ni Střelce tak, aby ležel na boku. Vyjel. Pohlédl jsem na jeho tvář. Byla špinavá a potlučená. Dost toho poslední dobou zažil. Pohlédl na mne a usmál se.

„Děkuji ti, můj chlapče. Věděl jsem, že tam budeš.“

„Věděls? To je zajímavé, protože já to nevěděl.“

„Nesmysl. Ale prosím tě, rychle mi...“

S výkřikem se zhroutil a jeho tělo, ovládnuté bolestí, se prohnulo do oblouku.

„Smyčka bolesti!“ Znovu jsem na ni zapomněl. Nyní produkovala stálý signál vedoucí k jisté smrti.

Když člověk pospíchá, tak se čert raduje. Potlačoval jsem paniku, pomalu jsem si stáhl pravou botu, otevřel jsem schránku a vytáhl paklíč. Přiklekl jsem, strčil jsem ho do zámku a smyčka se rozevřela. Zatímco jsem ji odhazoval, rukou mi projela ostrá bolest.

Střelec byl v bezvědomí a těžce dýchal. Nedalo se již nic dělat. Zbývalo jen sedět a čekat.

„Tvůj meč,“ ozval se Dreng a podával mi zbraň.

„Prozatím ho opatruj ty. Pokud si myslíš, že to dokážeš.“

Sklopil zrak a opět se zachvěl.

„Chci být válečníkem. Ale když já se tak strašně bojím. Nemohl jsem se ani hnout, abych ti přišel na pomoc.“

„Nakonec ses ale rozhoupal. Pamatuj si jedno. Neexistuje člověk, který by se nikdy nebál. Odvaha spočívá v tom, že strach cítíš, ale přesto jdeš vpřed.“

„To je ušlechtilá myšlenka, mládenče,“ ozval se hluboký hlas. „A měl by sis ji zapamatovat navždy.“

Střelec se probрал z bezvědomí a už se na nás dva smál.

„Takže, Jime. Jak jsem říkal, než spustili ten stroječek, byl jsem si jist, že tam ráno budeš. Věděl jsem, že mě na tom odporném místě nenecháš. Po tvém útěku byla spousta zmatku. Všichni běhali tam a zpátky, až do zavření brány na noc. Bylo jasné, že během noci nemůžeš přijít. Za úsvitu se ale brána otvírá, a já neměl pochyb, že budeš poblíž a budeš se snažit najít způsob, jak se ke mně dostat. Jednoduchá logika. Takže jsem to zjednodušil a šel jsem ti naproti.“

„Skutečně jednoduché! Málem ses dal zabít!“

„Ale žiju. A oba jsme v bezpečí. Navíc, jak vidím, se ti podařilo získat spojence. Dobrá práce - na jeden den. Ted' mám ale indiskrétní otázku. Co dál?“

Skutečně. Co dál?

23

„Co se týče naší další činnosti, odpověď je zřejmá...“ prohlásil jsem a intenzivně jsem přemýšlel. „Zůstaneme tady, dokud nezanechají stíhání. Mělo by se to stát rychle, protože mrtvý otrok nemá velkou tržní cenu.“

„Já se ale cítím skvěle.“

„Zapomínáš, že stálé působení smyčky bolesti způsobuje smrt. Takže až budeme mít volnou cestu, zamíříme k nejbližší civilizaci a ošetříme tvoji ránu.“

„Krvácí, ale je to jen škrábnutí.“

„Infekce a zánět,“ ukončil jsem debatu. „Nejdříve se musíme postarat o ránu.“ Obrátil jsem se na Drenga. „Znáš nějaké statkáře, kteří bydlí nedaleko odtud?“

„Ne. Ale Apfelstromova vdova bydlí tady, na druhé straně kopce. Za uschlým stromem, na okraji močálu...“

„Výborně! Ukážeš nám cestu.“

Pohlédl jsem na Střelce.

„A až ti ošetříme záda, co potom?“

„Potom, Jime, narukujeme do armády. To je to nejlepší, co můžeš udělat, když jsi nyní nájemným žoldnéřem. Armáda přebývá v tvrzí, ve které je nepochybně nějaká uzamčená místnost, kde jsou uschované dukáty. Zatímco ty budeš provozovat vojenskou profesi, já mezitím, jak se říká, trochu uklidím. Mám na mysli jistou konkrétní armádu. Tu, která slouží capovi Dimontemu.“

„Ne! Capo Dimonte ne!“ začal lamentovat Dreng, chytaje se oběma rukama za hlavu. „Jeho zlo nemá hranic. Každý den jí k snídani dítě. Všechn nábytek má pobitý lidskou kůží a pije z lebky své první ženy.“

„Dost!“ rozkázal Střelec - a Dreng okamžitě zmlkl. „Je samozřejmé, že Dimonte není v tomto kraji populární. To proto, že je nesmiřitelným nepřítelem capa Docciho a pravidelně mu vypovídá válku. Jsem si jist, že není ani horší, ani lepší než jakýkoli jiný capo. Má ale jednu výhodu. Je to nepřítel našeho nepřítele.“

„Takže by mohl být naším přítelem. Pravda! Něco starému Doccimu dlužím a s radostí si s ním vyrovnám účty.“

„Neměl bys nosit v srdci zášť, Jime. Zatemňuje to správné vidění skutečnosti a vadí to v cestě k cíli. Což by nyní měla být krádež dukátů a ne hledání pomsty.“

Souhlasně jsem přikývl.

„Samozřejmě. Ale zatímco ty plánuješ akci, není důvod, abych já si odpíral malinkou pomstu.“

Viděl jsem, že se mnou nesouhlasí, ale nebyl jsem schopen vyrovnat se jeho božskému klidu. Snad je to slabost mládí. Změnil jsem téma.

„A až vyprázdníme pokladnici, co pak?“

„Zjistíme, jak se místní spojují s pašeráky z vesmíru. S takovými jako Veniané. Naším prvořadým cílem bude opustit tenhle zaostalý svět tak rychle, jak to jen půjde. Aby se nám to podařilo, budeme možná muset přejít na zdejší víru.“

Zachechtal se při pohledu na výraz mojí tváře.

„Chlapče. Stejně jako ty jsem vědecký humanista a necítím potřebu obcovat s něčím nadpřirozeným. Jenže tady, na Spiovente, je celá existující technologie v rukách řádu nazývaného Černí mniši.“

„Ne! Od těch se držte co nejdál!“ zaječel Dreng. Jeho zásoba špatných zpráv o čemkoli na téhle planetě se zdála být nevyčerpatelná. „Oni znají věci, které dělají z člověka šílence. Z jejich dílen vycházejí všemožné druhy nástrojů odporujících přírodě. Stroje, které křičí a vrzají. Které hovoří přes oblohu. Smyčky bolesti také. Prosím tě, pane, vyhybej se jim!“

„To, co nám předestřel náš přítel, je pravda,“ odpověděl Střelec. „Až na ten strach z neznámého, samozřejmě. Díky jakémusi pro nás nedůležitému historickému procesu byla celá zdejší technologie soustředěna do rukou tohoto řádu. Nemám potuchy, kam lze zařadit jejich náboženství, pokud nějaké vůbec mají. Nepochybně ale dodávají a opravují stroje, které jsme zde viděli. To jim dává jistou ochranu, protože kdyby na ně chtěl zaútočit jeden Capo, ostatní by jim pospíšili na pomoc, aby si zajistili stálý přístup k výrobkům techniky. Možná se s prosbou o záchranu a exodus budeme muset obrátit právě na Černé mnichy.“

„Souhlasím. Rozhodnutí je přijato aklamací. Vstoupit do armády, ukrást tolik dukátů, kolik se dá, spojit se s pašeráky a koupit si odlet,“ shrnul jsem vše do jedné věty.

Dreng s vytřeštěným očima poslouchal celý rozhovor. Viditelně rozuměl jen málu. Víc mu vyhovovala práce. Potichu odešel na výzvědy a zpátky proklouzl ještě tišeji. V okolí nikdo nebyl.

Střelec mohl s naší nevelkou pomocí chodit a do domu té vdovy nebylo daleko. Přes Drengova uklidňující slova se při pohledu na nás zatřásla strachy.

„Pistole a meč. Vražda a smrt. Je po mně. Po mně!“

Za neustálého bručení přerušovaného mlaskáním bezzubých dásní udělala, co jsem jí přikázal - postavila na oheň kotlík s vodou.

Vyřízl jsem z okraje deky proužek látky, vyvařil jsem ho a poté jsem jím omyl Střelcovu ránu. Byla mělká, ale dlouhá. Jen s obtížemi jsme vysvětlili vdově, že se musí rozloučit se svou zásobou pašovaného alkoholu. Střelec se celý roztřásl, ale nevykřikl, když jsem koalkou polil jeho otevřenou ránu. Doufal jsem, že obsah alkoholu je dostačující a zapůsobí jako dezinfekce. Vyvařil jsem ještě kousek deky a použil jsem ho jako obvaz. Bylo to v podstatě vše, co se dalo udělat.

„Dokonalé, Jamesi, dokonalé,“ prohlásil živě a natáhl si rozřezanou bundu na ramena. „Vidím, že jsi u skautů neztrácel čas. Poděkujme teď té hodné vdově a odejdeme odtud, protože se zdá, že není naší přítomností nijak nadšena.“

Pokračovali jsme tedy dále po cestě plné výmolů - a každý krok nás stále více vzdaloval od capa Docciho.

Dreng byl dobrý zásobovač. Odbíhal do sadů pro ovoce, vytrhával na polích, kolem nichž jsme šli, jedlé hlízy. Dokonce je vykopával pod nosem právoplatných majitelů, kteří se při pohledu na moji zbraň jen chytali za hlavu. Byl to šeredný svět, který respektoval jen zákon síly. Poprvé jsem začal doceňovat výhody planet Ligy-.

Pozdě odpoledne se před námi objevily zdi tvrze. Byla trochu méně stylová než tvrz capa Docciho. Alespoň se to zdálo z této vzdálenosti. Pevnost capa Dimonteho byla zbudována na ostrově uprostřed jezera. S pevninou ji spojovala hráz a padací most. Dreng se opět začal třást strachy a byl více než šťastný, když jsem mu nakázal zůstat na břehu se Střelcem. Vojenským krokem jsem napochodoval na hráz a poté jsem vkročil na most. Dva strážci si mne změřili podezřívavými pohledy.

„Dobrý den, bratře!“ zvolal jsem přátelsky. Pistole mi visela na opasku, meč jsem měl v ruce, břicho zatažené a prsa vypnutá. „Je to sídlo capa Dimonteho, známého po celém širém kraji svou velkomyslností a silnou rukou?“

„A kdo to chce vědět?“

„Já. Silný a ozbrojený žoldnér, který chce vstoupit do jeho služeb.“

„Tvoje věc, bratře. Tvoje věc,“ odpověděl strážný nabručeně. „Za bránou, napříč dvorem, třetí dveře zprava. Ptej se na pana Srenka.“

Přistoupil blíž a zašeptal:

„Za tři dukáty ti dám dobrou radu.“

„Souhlasím!“

„Tak zaplat!“

„Těžko. Jsem teď poněkud bez peněz.“

„Musíš být, když se chceš prodat do téhle bandy. Dobrá. Takže v tom případě pět. Za pět dní.“

Přikývl jsem na souhlas.

„Nabídne ti velmi málo, ale nejdi pod dva dukáty denně.“

„Díky za půjčku. Vráším“

Směle jsem prošel bránou a našel jsem správné dveře. Byly otevřeny. Uvnitř seděl tlustý, plešatý chlap. Hrabal se v nějakých papírech. Když na stůl dopadl můj stín, pozvedl ke mně oči.

„Vypadni odsud!“ vykřikl a poškrábal se na hlavě tak silně, že se v posledních slunečních paprscích až zamihotal oblak šupinek z jeho kůže. „Už jsem vám říkal: žádné dukáty nebudou dřív než pozítí ráno!“

„Ještě jsem nenastoupil. A asi ani nenastoupím, když takhle platíte svým oddílům.“

„Promiň, milý příteli. Slunce mých očí. Vejdi. Vejdi. Chceš k nám nastoupit? Samozřejmě. Pistole, meč, munice?“

„Trochu.“

„Výborně,“ zammul si rukama, až mu v kloubech zapraskalo. „Jídlo pro tebe a tvého sluhu a dukát denně.“

„Dva dukáty denně a doplnění spotřebované munice.“

Pohlédl na mě koutkem oka, načež pokrčil rameny, vyplnil jeden z formulářů a strčil mi ho.

„Služba na jeden rok. Vyúčtování žoldu při ukončení platnosti smlouvy. Protože určitě neumíš číst ani psát, doufám, že dokážeš aspoň nadrápat sem křížek.“

„Umím číst dost dobře, abych viděl, že jsi mě najal na čtyři roky. Takže to opravím a teprve pak to podepíšu.“

Udělal jsem to a podepsal se jménem starého soudce Nixona. I tak bylo mým cílem odjet podstatně dříve, než kontrakt vyprší.

„Půjdu pro svého sluhu, který čeká venku s mým starým otcem.“

„Žádné dodatečné jídlo pro chudé příbuzné,“ zavrčel dobromyslně verbíř. „Rozděl se o své.“

„Souhlasím,“ odpověděl jsem. „Jak jsi velkomyslný.“

Vrátil jsem se k bráně a zamával na své druhy.

„Zaplatím ti, až mi zaplatí ta slizká ropucha,“ řekl jsem strážnému.

Zabručel na souhlas a dodal: „Jestli si myslíš, že je hnusný, tak počkej, až uvidíš capa Dimonteho. Neseděl bych v tomhle shnilém smetišti, kdyby nedával prémii z lupu.“

Přicházeli pomalu. Střelec téměř táhl odporujícího Drenga.

„Prémie z lupu? Vyplácí ji rychle?“

„Hned po boji. Zítra vyrážíme.“

„Proti capovi Doccimu?“

„Není to tak skvělé. Říká se, že má spoustu klenotů, zlatých dukátů a jiného bohatství. Nebylo by špatné rozdělit se o takovou kořist. Tentokrát ne. Řekli nám jen, že vyrážíme na sever. Nejspíš to má být nečekaný útok na některého ze spřátelených capů a šéf nechce žádné úniky informací. Dobře mu to pálí. Jakmile se někdo nechá zaskočit se spuštěným mostem, je půl bitvy vyhráno.“

Promyslel jsem si tu ukázkou zdejší válečné moudrosti, zatímco jsem vedl Střelce i Drenga ukázaným směrem. Ubytovny vojáků by se asi nehodily na obálku turistického reklamního letáku, ale byl to nepochybně velký pokrok - ve srovnání s prostorami pro otroky. Dřevěný kavalec s matrací z trávy pro vojáka a pro sluhu trochu slámy vedle lůžka. Musel jsem ještě vymyslet něco pro Střelce a usoudil jsem, že určitě pomůže někoho podmáznout. Usedli jsme společně na lůžko a Dreng vyrazil hledat kuchyň.

„Co žádá?“

„Bolí, ale to je maličkost. Chvilí si odpočinu a pak se pustím do prohlídky tvrze.“

„Na to budeš mít dost času ráno. Máme za sebou únavné dny.“

„Souhlasím. Tady je tvůj sluha s jídlem!“

Přinesl horký guláš, ve kterém plavaly kousky blíže neurčitelného ptačího masa. Musel to být pták, protože v jídle bylo i peří. Rozdělili jsme guláš na tři stejné porce a hltavě je spořádali. Čerstvý vzduch a cesta důkladně zapracovaly na našem apetitu. Rozvařeně peří tuto skutečnost nemohlo nijak oslabit. Dostali jsme také dávku kyselého vína, které jsme ani Střelec, ani já nebyli schopni polknout. Dreng ho ovšem vypil bez zamhouření oka, poté se sesunul pod kavalce a začal chrčivě chrápat.

„Půjdu se porozhlédnout,“ oznámil jsem. „Ty se mezitím prospi. Až...“

Přerušil mě ohlušující ryk trubky. Pozvedl jsem zrak a uviděl muzikanta stojícího ve dveřích. Stejně dobře to mohl být i kat. Za malý okamžik se z jeho instrumentu vydral další ryk. Už jsem byl připraven nacpat mu ten pozoun do chřtánu, kdyby zatroubil potřeť. On ale ustoupil stranou a poklonil se. Jeho místo zaujala drobná postava v modré uniformě. Všichni vojáci při tom sklonili hlavy nebo zasalutovali, a tak jsem udělal totéž. Musel to být sám capo Dimonte a nikdo jiný. Byl tak hubený, že vypadal, jako kdyby mu břicho přirostlo k páteři. Buďto měl potíže s krevním oběhem, nebo byl promodralý od přírody. Přejel si modrými prsty po fialových rtech a modrá očka v hloubi sinavých očních důlků sebou neklidně zavrtěla. Podezřívavě se rozhlédl a promluvil. Na svou vyzáblou postavu měl hlas docela silný.

„Moji vojáci! Mám pro vás dobré zprávy. Připravte sebe i své zbraně, protože o půlnoci vyrážíme. Bude to náročný pochod. Před svítáním musíme dorazit do Borového lesa. Půjdu jen vojáci a jen s lehkou výzbrojí. Sluhové zůstanou tady, aby vám pohlídali věci. Přechkáme v lese celý zítřejší den a za setmění opět vyrážíme. V noci se sejdeme s našimi spojenci a spojenými silami během svítání zaútočíme na nepřítele.“

„Mám otázku, capo!“ vykřikl jeden voják. Byl plný jizev. Nepochybně veterán mnoha válek.

„Na koho vyrážíme?“

„Dozvíte se před útokem. Vítězství můžeme dosáhnout jedině překvapením.“

Ze všech stran se ozvalo bručení, když veterán opět vykřikl: „Náš nepřítel je tajemství. Dobře. Řekneš nám aspoň, kdo jsou naši spojenci?“

Capa Dimonteho ta otázka nepotěšila. Poškrábal se na bradě, bezmyšlenkovitě si hrál s rukojetí meče - a jeho obecenstvo čekalo. Nakonec řekl: „Určitě rádi uslyšíte, že máme mocné spojence. Mají válečné stroje, které mohou rozmetat nejsilnější zdi. S jejich pomocí můžeme dobýt každou tvrz. Pobít každou armádu. Máme štěstí bojovat po boku...“ sevřel rty v úsilí dále nemluvit. Uvědomil si ale, že musí. „Naše vítězství je jisté, protože naším spojencem není nikdo jiný než... řád Černých mnichů.“

Na dlouhou chvíli zavládlo ohromené ticho, které zakrátko vystřídala vzteklá vřava.

Nevěděl jsem, o co tu jde. Došlo mi jen, že to dost zavání.

Capo Dimonte domluvil, vyšel ven a zabouchl za sebou dveře. Ze všech stran se ozývaly výkřiky. Jeden muž řval nejhlasitěji. Byl to ten zjizvený veterán. Vyškrábal se na stůl a zařval, aby se všichni ztišili.

„Mě, starýho Divouse, znáte všichni. Usekával jsem hlavy v době, kdy většina z vás ještě ani neuzvedla meč. Takže teď budu mluvit já a vy budete poslouchat. Teprve až skončím, budete moct mluvit vy. Je někdo proti?“

Sevřel svou ohromnou pěst, natáhl ji před sebe a přejel místnost divokým pohledem. Ozvalo se několik vzteklych zabručení, ale žádné nebylo natolik hlasité, aby bylo možné vzít je za odpor.

„Dobrá. Tak poslouchejte. Znáš ty teplouše v černejch hábitech už dávno a nevěřím jim. Myslej jenom na svou kůži. Pokud chtěj, abysme pro ně bojovali, tak jedinej proto, že očekávaj vážný problémy a raděj nechaj za sebe pojit nás. Nelíbí se mi to.“

„Mně se to taky nelíbí!“ vykřikl jiný muž. „Ale máme na výběr?“

„Nemáme,“ vztekle zavrčel Divous. „A to jsem vám právě chtěl říct. Myslím, že nás máj v hrsti.“ Vytáhl meč a vztekle jim zamával. „Každá zbraň, kterou máme, s výjimkou těch nových pistolí, pochází od Černých mnichů. Bez jejich dodávek bysme neměli čím bojovat. Beze zbraní nemáme nic na práci a můžeme buď hladovět, nebo se vrátit na statky. A to není nic pro mě. Myslím, že pro vás taky ne. Protože v tom vězíme společně. Bojujeme všichni, nebo nebojuje nikdo. A když bojujeme a někdo z vás bude chtít před zahájením bitvy uniknout, tak najde můj meč ve svezích střevech.“

Zamával znovu blýskavým ostrím a všichni mlčky přihlíželi.

„Silný argument a nevyvratitelná logika,“ zašeptal Střelec. „Ty a tví kumpáni nemáte na vybranou. Musíte souhlasit.“

Střelec měl pravdu. Bylo ještě několik výkřiků a hádek, ale nakonec se museli na něčem dohodnout. Rozhodli vyrazit po boku Černých mnichů. Nikdo, ani já, nebyl tím plánem nadšen. Mohli tam stát a hádat se až do půlnoci. Já jsem ale byl už unaven a chtěl jsem se prospat aspoň pár hodin. Střelec odešel shánět informace, já jsem se svinul na kavalci a upadl do neklidného spánku.

Vzbudily mne výkřiky a rozkazy. Cítil jsem se unavenější než před usnutím. Nikdo nevypadal nadšeně při vyhlídce na noční pochod a naše spojence. Všichni se mračili a kleli. Ozvalo se dokonce několik kleteb, které jsem nikdy dříve neslyšel. Několik opravdu skvělých kousků. Rozhodl jsem se zapamatovat si je do budoucna. Šel jsem do provizorní umývárny a omyl jsem si tvář studenou vodou. Trochu to pomohlo. Když jsem se vrátil, na kavalci seděl Střelec. Jak mne zahlédl, vstal a napřáhl svoji velkou ruku.

„Musíš na sebe dávat pozor, Jime. Tohle je krutý svět, kde jsou všichni proti tobě.“

„Sám jsem si takový styl života vybral, tak se o mně neboj.“

„Jenže já se bojím.“ Těžce si vzdychl. „Necítím nic než pohrdání ke všem předsudkům, nesnáším astrologii a chiromanty a jim podobné. Tím více jsem znechucen tím, že jsem dovolil, aby mne přemohla černá beznaděj. Jenže v budoucnosti vidím jedinej tmu a prázdno. Byli jsme přáteli příliš krátkou dobu a nechtěl bych, aby ta doba skončila. Neraď to říkám, promiň, ale cítím jakési nebezpečí a zoufalství, kterému se není možno vyhnout.“

„Máš pro to důvody!“ zvolal jsem a snažil jsem se do těch slov vložit trochu nadšení. „Být vytržen z téměř bezpečného života připomínajícího důchod. Sám jsi to tak nazval. Pak jsi byl vězněn, osvobozen, utíkal jsi, skrýval se, hladověl, znovu utíkal, podplácel. Byls podváděn, bit, zacházeli s tebou jako s otrokem, zranili tě - a ty se divíš, že máš depresi?“

Můj proslov vyvolal na jeho tváři slabý úsměv. Znovu mi stiskl ruku.

„Samozřejmě máš pravdu, Jime. Jsou to opravdu jen toxiny v krvi a deprese je jen únava mozkové kůry.“

Dávej na sebe dobrý pozor a bezpečně se vrať. Já do té doby vypracuji plán, jak ulehčit capovi od jeho dukátů.“

Poprvé od té doby, co jsme se poznali, vypadal na svá léta. Když jsem odcházel, všiml jsem si, jak unaveně se natáhl na kavalci. Měl by se cítit lépe, až se vrátím. Dreng mu bude nosit jídlo a starat se o něj. Já jsem se musel soustředit na přežití, abych se sem mohl vrátit.

Byl to ponurý a vyčerpávající pochod. Po horkém dni nastala stejně horká noc. Postupovali jsme vpřed, zabíjeli jsme komary vylétající z temnoty v celých hejnech - a tekl z nás při tom pot. Cesta plná výmolů mučila naše nohy. Nos jsem měl plný prachu. Šli jsme a šli za bzučícím a syčícím vehiklem, který se valil v čele našeho průvodu. Parní tahač vlekl káru, na které cestoval Capo Dimonte. S ním jeli jeho důstojníci. Všichni pili a dobře se bavili. My jsme pochodovali a při tom se ozývalo stále méně kleteb. Konečně jsme dorazili do Borového lesa a všichni padli pod stromy jako klády. Panovala příliš velká únava, než aby se někdo vzmožil na nějaké nářky. Udělal jsem to co většina. Padl jsem pod strom na podestýlku z jehličí a mál jsem vyjel rozkoší. Ještě se mi podařilo vybičovat se k údivu nad odolnějšími vojáky vedenými starým Divousem, kteří se domáhali dávky kyselého vína před odpočinkem. Zavřel jsem oči, jednou jsem zachrápal - a usnul jsem.

Odpočívali jsme celý den. Okolo poledne byly rozděleny dávky jídla. Teplou a smradlavou vodou jsme spláchli několik kousků skály, která byla před pár miliony lety chlebem. Po jídle se mi podařilo ukořistit trochu spánku, než začal další noční pochod.

Po několika hodinách jsme dorazili na křižovatku a zahnuli doprava. Oddíly proběhlo mumlání. Vydávali je ti, kteří tato místa znali.

„Co říkají?“ zeptal jsem se vojáka pochoduujícího vedle mne, který doposud mlčel.

„Capo Dinobli. To je náš cíl. Nemůže to být nikdo jiný. Tímhle směrem není žádná jiná tvrz až na den cesty daleko.“

„Slyšel jsi o něm něco?“

Odkáshal si a zmlkl, ale ozval se muž jdoucí za námi. „Kdysi dávno jsem u něho sloužil. Už tehdy byl starý, takže teď z něj musí být hotová vykopávka. Prostě capo jako každé jiné.“

Poté jsme se omámeni únavou táhli co noha nohu mine. Známe lepší způsoby živobytí. Dospěl jsem k pevnému rozhodnutí, že tohle je má první a také poslední vojenská výprava. Jakmile se vrátíme, vyčistíme se střelcem pokladnici a zmizíme s tolika dukáty, kolik dokážeme unést. Nádherná myšlenka. Tak jsem se jí začal opájet, že jsem málem vrazil do muže přede mnou a zastavil jsem se právě včas. Stanuli jsme na místě, kde cesta procházela blízko lesa. Na pozadí tmavých stromů se rýsovaly jakési ještě černější obrysy. Pokoušel jsem se vypátrat, co to je. Mezitím k našim řadám přistoupil jeden z důstojníků.

„Potřebuju pár dobrovolníků,“ zašeptal. „Ty, ty, ty, ty...“ Dotkl se mého ramene a já se stal jedním z dobrovolníků. Dohromady nás bylo něco kolem dvaceti. Celá skupina zamířila k lesu. Vyjasnilo se a hvězdy dávaly dostatek světla, abych uviděl, že ty černé předměty jsou jakási zařízení na kolech. Byl slyšet sykot unikající páry. Ze stínu se vynořila temná postava.

„Poslouchejte. Řeknu vám, co máte dělat,“ oznámila.

V nejbližším stroji se otevřela kovová dvířka a kdosi začal přihazovat dřevo do ohně. Plameny na okamžik výrazně osvětlily mluvčího. Byl to muž oblečený do černých šatů. Na hlavě měl černou kapuci zakrývající tvář. Mnich ukázal na stroje.

„Musíte je protlačit přes les, a to v absolutním tichu. Vrazím nůž do žeber každému, kdo ze sebe vydá sebemenší zvuk. Ve dne byla cesta prosekána, takže by to nemělo být obtížné. Vezměte lana a dělejte, co vám říkám.“

Jiné postavy v temných hábitech nám podaly provazy a strkáním nás nahnaly do řady. Na zašeptaný signál jsme začali táhnout.

Stroj skutečně jel bez problémů. Táhli jsme ho rovnoměrným tempem. Všechny rozkazy byly vydávány šepem. Po příjezdu k okraji lesa jsme se zastavili. Poté jsme vycedili ještě pár putýnek potu a tlačili velké stroje sem a tam, dokud nebyli naši průvodci konečně spokojeni.

Mniši šeptali cosi o rozmístění a dosahu. Přemýšlel jsem, o co tady jde. Na chvíli na nás zapomněli, takže jsem pokud možno co nejtišeji prošel před stroje a zpoza keřů pohlédl na scénérii rozprostírající se přede mnou. Velmi zajímavé. Mírný, keři porostlý svah klesal až k tvrzi, jejíž temné věže byly na pozadí oblohy jasně vidět. U jejího úpatí se mihotala voda na bažině, odrážela světlo hvězd a chránila pevnost před útokem.

Zůstal jsem v těch keřích, dokud se nezačalo rozednívat. Pak jsem se vrátil, abych si důkladněji prohlédl věci, které jsme sem s takovou námahou dostali. Jejich obrysy se nyní rýsovaly velmi výrazně, ale i nadále mi zcela unikalo, co to je. Kdesi z boku ucházel bílý proužek páry. Nahoře byla umístěna dlouhá tyč. Jeden z mnichů začal nyní kutit cosi u řízení. Pára zasyčela hlasitěji a dlouhé rameno se sklonilo natolik, že se jeho konec opřel o zem. Přistoupil jsem blíže, abych si prohlédl velkou kovovou lžici přišroubovanou na jeho konci - a má zvědavost byla odměněna...

Zapojili mě do práce při převalování obrovského balvanu. Ve třech jsme ho vykoleli z blízkého rumiště, ale byli potřeba čtyři, aby ho umístili s nejvyšším úsilím na lžici. Tajemství za tajemstvím. Připojil jsem se k ostatním právě v okamžiku, kdy se objevil Capo Dimonte a s ním vysoký muž v hábitu.

„Bude to střilet, bratře Farveli?“ zeptal se Dimonte. „Vůbec se v takových zařízeních nevyznám.“

„Ale já se vyznám, Capo. Uvidíš. Až spustí most, můj stroj ho zničí.“

„Kéž by se tak stalo. Zdi jsou vysoké a vysoké budou i naše ztráty, pokud budeme muset útočit na tvrz bez možnosti proniknout branou.“

Bratr Farvel se k němu otočil zády a začal vydávat obsluze stroje rychlé rozkazy. Vhodili do jeho útrobu více dřeva a sykot ještě zesílil. Bylo již dost světlo. Pole před námi bylo prázdné. V tvrzi se nic nedělo. Za námi v lese ale číhala v úkrytu celá armáda i válečné stroje. Bylo jasné, že bitva začne, jakmile bude spuštěn a zničen padací most.

Jakmile se rozednilo, dostali jsme rozkaz ukrýt se. O půl hodiny později již bylo úplné světlo. Slunce již stálo nad obzorem a stále se nic nedělo. Odplazil jsem se blíže k zakuklenému střelci a pánu záhadného stroje.

„Nespouští se!“ vykřikl najednou bratr Farvel. „Už je pozdě! V tuhle dobu byl vždy spuštěn. Něco se stalo!“

„Že by věděli, že tu jsme?“ zeptal se Capo Dimonte.

„Ano!“ neuvěřitelně pronikavý hlas zazněl ze stromů nad našimi hlavami. „Víme, že tu jste! Váš útok je odsouzen k zániku - a vy s ním. Připravte se na jistou smrt!“

Řvoucí hlas v tichu lesa byl něčím zcela nečekaným a šokujícím. Zděšeně jsem vyskočil. Ostatně nejen já. Mnich u ovládání stroje se vyděsil ještě více. Jeho ruka mimovolně posunula páčku a rozlehl se silný, syčivý ječet. Dlouhé rameno na vrcholku stroje vyletělo do výšky, opsalo velký oblouk a udeřilo do krytého bloku. Celý stroj se intenzivně zatřásl. Rameno se zastavilo, ale kámen v prohlubni na jeho konci letěl dále. Rychle jsem vyběhl dopředu a spatřil, jak padá do bahna těsně před zdviženým padacím mostem a vyhazuje gejzír bláta. Dobrá střela. Kdyby byl most spuštěn, určitě by ho kámen roztránil.

Vše se najednou začalo odehrávat velmi rychle. Bratr Farvel povalil na zem mnicha obsluhujícího stroj a nyní do něj kopal a řval při tom vzteky. Vojáci běhali sem a tam a mávali meči. Někteří střelili do korun stromů. Capo Dimonte

vykřikoval rozkazy, které nikdo neposlouchal. A já jsem se přitiskl zády k nejbližšímu stromu a s připravenou pistolí jsem čekal na útok.

Jenže žádný útok nenastal. Místo něj se opět ozval dunivý hlas: „Odejdi odtud. Vrať se tam, odkud jsi přišel, a budeš zachráněn. Mluvím k tobě, capo Dimonte. Dopouštíš se chyby. Černí mniši tě zneužívají. Jejich vinou budeš zničen. Vrať se do své tvrze, protože zde tě čeká jediná smrt.“

„Támhle je to! Vidím to!“ vykřikl bratr Farvel a ukázal vzhůru. Otočil se, uviděl mě a chytil pevně mou ruku. Opět ukázal na strom.

„Támhle na té větvi. Nástroj Satana. Znič to!“

Proč by ne? Nyní jsem to uviděl a dokonce i rozpoznal. Byl to reproduktor. Pistole vystřelila a její zpětný náraz silně škubl mým ramenem. Vystřelil jsem ještě jednou. Reproduktor se rozpadl a dolů se vysypaly kousky plastiku a kovu.

„Je to jen stroj!“ vykřikl bratr Farvel a zadupával do země zbytky tlampače. „Zahaj útok!“ zavolal na capa Dimonteho. „Přikaz lidem postupovat vpřed. Mé vrahače smrti tě budou podporovat. Zbourám pro tebe ty zdi.“

Capo neměl na výběr. Kousl se do rtu a zavolal trubače. Rozlehl se tři ostré zvuky, kterým odpovíděli trubači umístění v našem týle a na obou křídlech. Když první oddíly vyšly z lesa, Dimonte vytáhl meč a rozkázal, abychom šli za ním. S obrovskou nechutí jsem se rozběhl k tvrzi.

Nebylo to nic, co by se dalo nazvatbleskovým útokem. Přirovnal bych to spíše k procházce. Sešli jsme z kopce po poli, pak jsme zastavili a počkali, až se zbylé vrahače smrti ocitnou na svých pozicích. Parní vozy je postavily do řady a začala střelba. Nad našimi hlavami se svistem prolétaly balvany, kteří se buďto odrážely od zdí tvrze nebo mizely v jejím nitru.

„Vpřed!“ vykřikl Capo a opět zamával mečem. Tehdy byl zahájen protiútok. Zpoza zdí tvrze vyskočily stříbrné koule. Vylétely vysoko vzhůru a zamířily k nám, rýsující se na nebi stříbřité paraboly. Za chvíli udeřily do země a s třeskem se rozbily. Jedna z nich spadla blízko mne. Zhlédl jsem, že to je tenká nádržka vyplněná kouřící kapalinou, která sebleskově vypařuje. Jedl! Vrh! jsem se úprkem co nejdále od ní a snažil jsem se při tom zadržet dech. Poblíž se ale třítílo stále více koulí a vzduch byl plný plynu. Běžel jsem, až mě rozbolely plíce. Musel jsem se nadechnout, nedalo se to zadržet.

Jakmile vzduch dorazil do mých plic, zahalila mě temnota a já jsem se zřítíl k zemi.

Ležel jsem na zádech. To mi bylo jasné. Krom toho mi ale nedocházelo už nic. Strašlivě mne bolela hlava. Měl jsem pocit, jako kdyby se mi na skráních svírala rozžhavená obruč. Jakmile jsem se pokusil otevřít oko, mozkem mi projel červený blesk. Vyjel jsem a uslyšel jsem ze všech stran hekání a vykřiky ostatních. Bolest hlavy nás všechny drtila. Byla velká jako planeta. Byla to věčná bolest hlavy, před kterou blednou všechny jiné bolesti hlavy. Pomyslel jsem na bolesti hlavy, které mne postihly do této chvíle, a málem jsem se při té vzpomínce usmál.

Žalostné migrénky... Tahle. To je něco! Kdosi vedle mne vyjeknul a jiní se soucitně přidali - včetně mne.

Bolest pomalu ustupovala. Po nějaké době se mi podařilo opatrně otevřít jedno oko a po chvíli druhé.

Nade mnou se rozprostírala čistá modrá obloha, a v obilí, ve kterém jsem ležel, šelestil vítr. Nejistě jsem se pozvedl na lokti a rozhlédl jsem se po poražené armádě.

Pole bylo poseto těly vojáků. Někteří si právě sedali, držíce se za hlavy. Několik silnějších, či spíše hloupějších, se rozechvěle pokoušelo postavit se na nohy. Všude ležely stříbřité zbytky plynových granátů. Nyní vyhlížely celkem nevinně. Ve spáncích mi pulzovala krev, ale já na to nedbal. Žili jsme. Plyn nikoho neusmrtil. Zřejmě nás měl jediné zbavit vědomí. Silné svinstvo. Nechtěl jsem ještě riskovat pohled na slunce - pohlédl jsem tedy na svůj stín. Byl velmi krátký. Takže se blížilo poledne. Spali jsme mnoho hodin.

Proč tedy ještě žijeme? Proč se lidé capa Dinobliho na nás nevrhli a nepodřizli nám hrdla? Nebo nám aspoň nesebrali zbraně? Má pistole ležela stále vedle mě. Otevřel jsem ji a zjistil, že je nabitá. Samé záhady Vstal jsem... a okamžitě jsem toho zalitoval. Silné dunění v hlavě. Vtom se rozlehl chraptivý výskot. Rozhlédl jsem se.

Hm... To bratr Farvel, osobně, křičel, klel a škubal si po hrstech vlasy z hlavy. Nikdy jsem neviděl nic podobného. Zajímavé... co by na to řekl psychiatr? Pozvolna jsem se vypravil k bratru Farvelovi, abych zjistil, co ho uvedlo do takového stavu. Po chvíli mi byly jeho pocity jasné.

Stál vedle jednoho ze svých vrahačů smrti, který se během našeho výletu do říše snů změnil ve změř pokroucených trubek a popraskaného kovu. Dlouhé rameno bylo elegantně rozřezáno na tři kusy a kola odervána od zbytku stroje. Byla to prostě hromada odpadu nehodící se již k ničemu. Bratr Farvel se kamsi rozběhl s chraptivým vytím a za ním povlávaly vyškubané vlasy.

Jiní mniši také začali zoufale naříkat. Bratr Farvel dopadl capa Dimonteho pokoušejícího se usednout.

„Všechny jsou zničeny! Všechny!“ zařičel Černý mnich a Capo Dimonte si zakryl uši rukama.

„Dlouhé roky práce a všechno ztraceno! Rozbito a roztříštěno! Všechny mé vrahače smrti, parní beran, vše je zničeno! To on to udělal. Capo Dinobli! On to byl! Vezmi své lidi a zaútoč na tvrz. Musí za ten odporný zločin zaplatit.“

Capo se otočil, aby viděl na tvrz. Vypadala stejně jako ráno. Klidná a nevzrušená, stále se zdviženým mostem, jako kdyby se nic nestalo. Dimonte se obrátil na bratra Farvela s výhružným a staženým obličejem.

„Ne! Nepovedu své lidi proti těm zdem. To je sebevražda - a na tom jsme se nedohodli. To je tvoje válka. Ne má. Souhlasil jsem, že ti pomohu dobýt tvrz. Tys měl svými stroji rozvalit bránu a já zaútočit. Nyní naše dohoda skončila.“

„Nemůžeš porušit dané slovo. „Nemám to v úmyslu. Zbourej zdi a já zaútočím. To jsi přece slíbil. Tak to teď udělej.“

Bratr Farvel zrudl vzteky a zamával pěstmi. Capo jen vytáhl meč.

„Prohlédni si ho,“ řekl. „Stále ještě jsem ozbrojen a všichni mí lidé taky. To je znamení - a já je dobře pochopil. Zatímco jsme tu leželi, Dinobliho lidé nám mohli odebrat zbraně a podřezat krky. Jenže to neudělali. Oni nebojují se mnou. Já tedy nebudu bojovat proti nim. To ty s nimi válčíš. To je tvoje bitva.“ Strčil špičkou boty do ležícího trubače. „Zatrub nástup.“

S radostí jsme zanechali Černé mnichy zkoumat své vraky. Zpráva o rozpadu spojenectví se mezi oddíly rychle rozšířila. Bolestné grimasy vystřídaly úsměvy a bolest hlavy úleva. Nebude ani bitva, ani ztráty na životech. Černí mniši si upekli problémy a teď je musejí sníst sami. Já jsem se usmíval šířeji než ostatní, protože jsem měl skvělé zprávy pro Střelce.

Věděl jsem, jak se z téhle prašivé planety můžeme dostat.

Konečně mi došlo, co se stalo minulou noc. Ve tmě někdo pozorně sledoval příchod našich oddílů. Samozřejmě díky jakési vyspělé technice. Ukrytí pozorovatelé museli rovněž vidět stavbu cesty pro vrhače smrti a porozuměli cíli této operace. Tlampač byl umístěn na větví přesně nad táborem a poté zapnut pomocí rádia. Plyn, který nás přemohl, byl velmi důmyslný a byl vržen s přesností na centimetry. Toto vše překračovalo technické možnosti téhle zaostalé planety a mohlo znamenat jen jedno. Ve tvrzi capa Dinobliho jsou lidé z jiné planety. Je jich tam hodně a sledují tím nějaký cíl. Ať to je cokoli, vzbudilo to takovou zlobu Černých mnichů, že naplánovali ten nepodařený útok. Dobrá. Zase jeden nepřítel mého nepřítele. Mniši mají ve svých rukách veškerou technologii, která na Spiovente existuje. Podle toho, co jsem viděl, tato technika slouží výhradně k vojenským účelům. Snažil jsem se připomenout si Střelcovy dlouhé výklady o geopolitice a ekonomii. V hlavě mi začal svítat způsob, jak rozlousknout naše problémy, když tu se z předních řad rozlehly jakési divoké výkřiky.

Společně s ostatními jsem zrychlil, abych zjistil, co se stalo. Objevil se kurýr polomrtvý únavou. Padl do trávy u cesty. Capo Dimonte se od něho odvrátil a vztekle zahrozil pěstmi.

„Útok na moji tvrz! To je určitě ten had Docci. Okamžitě vyrážíme - a ostrým pochodem. Do řady!“

Nikdy bych nechtěl tento pochod opakovat. Odpočívali jsme jen tehdy, když většina z nás prostě padala únavou k zemi. Tehdy jsme jedli, pili vodu, opět vstávali a pokračovali dál. Nebylo třeba nás bít nebo pobízet, protože nyní to bylo v zájmu nás všech. Capova rodina, jeho majetek, vše zůstalo v tvrzi střeženo jen několika vojáky. Zůstalo tam rovněž vše, co nám patřilo. Hlíдали to naši sluhové. Dreng, kterého jsem stěží znal, ale cítil jsem se za něho zodpovědný. A Střelec. Pokud byla tvrz dobytá, co se s ním stalo? Nic. Je to neškodný stařeček. Nemí jejich nepřítelem.

I když jsem se pokoušel přesvědčit sebe sama, že to je tak, bylo mi jasné, že je to klam. Střelec byl uprchlý otrok. A já už věděl, co se na Spiovente dělá se zběhlými otroky

Opět trochu vody a jídla při západu slunce. A dále na cestě po celou noc. Za úsvitu se naše řady roztáhly, protože dopředu se pracovali ti nejsilnější. Byl jsem mladý, mrštý a rozčilený, takže se mi podařilo dostat se až do čela. Nyní se naskytla možnost zastavit se, chvíli si odpočinout a chytit dech. Na cestě před námi se objevili dva lidi, kteří vyskočili zpoza keřů a zmizeli za kopcem.

„Tam!“ vykřikl jsem. „Zvědové. Viděli nás!“

Capo vyskočil z karety a přiběhl ke mně.

„Dva muži. Byli tam schovaní. Běželi k tvrzi.“

Zaskřípal zuby v bezmocném vzteku.

„Nedokážeme je chytit. Docci bude varován a uteče.“

Ohlédl se na roztroušené oddíly a zavolal si důstojníky.

„Barkusi. Zůstaň tady, nech je odpočinout a pak jděte za mnou. Já pokračuji se všemi, kdo jsou ještě schopni bojovat. Mohou jet na mé karety. Jdeme.“

Vyšplhal jsem na vůz. Ostatní běželi vedle něj a přidržovali se všeho, co se dalo uchopit. Parní motor sípal, vypouštěl velká oblaka kouře a drápal se na kopec. Poté jsme proletěli z kopce dolů.

Z té vzdálenosti již bylo vidět věž tvrze, vedle které se valil dým. Jakmile jsme projeli další zatáčkou, narazili jsme na kordon Docciho vojáků tarasící nám cestu do tvrze. Začali střílet.

Nezpomalili jsme. Parní motor hlasitě zahvízdal a my zařvali vzteky

Nepřítel uprchl. Nesnesly to jejich nervy. Viděli jsme, jak se připojují k ostatním útočníkům, kteří se proudem vylévali z hráze. Zmizeli v lese dříve, než jsme se k nim stačili dostat. Za hrází bylo vidět rozbořenou, dýmající bránu tvrze. Já se držel hned za capem, když jsme klopýtavě vcházeli do dvora. Zpoza ruin bašty u brány se vynořil voják a pozvedl meč ve mdlém pozdravu.

„Nepustili jsme je, Capo,“ řekl a klesl, opíraje se o trám roztržštěný na kousky. „Prorazili na dvůr, ale do věže jsme je nepustili. Vyhodili do vzduchu vnější bránu, když odcházeli.“

„Co moje paní a děti...?“

„Všichni v bezpečí. Pokladnice nedotčena.“

Ubytovny vojáků ale byly na dvoře, ne ve věži. Běžel jsem tam společně s ostatními.

Ležela tu těla. Spousta těl. Bezbranné sluhy vyvraždili do posledního. Z věže nyní vycházeli obránci. Mezi nimi Dreng. Šel pomalu. Nesl zakrvácenou sekeru. Oblečení měl také zakrvácené, ale vypadalo to, že raněn není.

Podíval jsem se mu do tváře a vyčetl jsem v ní smutek. Nemusel nic říkat, věděl jsem to. Jeho slova ke mně dolehla jako z dálky.

„Je mi líto. Nemohl jsem je zastavit. Starý pán zemřel. Je mrtvý.“

Ležel na kavalci se zavřenýma očima, jako kdyby spal. Ale nikdy nebyl ve spánku tak klidný, nikdy. Dreng ho přikryl dekou až pod bradu, učesal a umyl mu tvář.

„Nedokázal jsem ho přenést, když došlo k útoku,“ řekl Dreng. „Byl příliš těžký a příliš nemocný. Rána na zádech byla ošklivá, černá, a kůži měl horkou. Řekl, abych ho nechal, že stejně umře. Prohlásil, že když ho nezabijí, udělá to infekce. Ale nemuseli ho přece zapíchnout...“

Můj přítel a učitel. Zavražděný těmi zvířaty. Byl cennější než všichni odporní obyvatelé téhle planety dohromady. Dreng mi položil ruku na rameno, ale já jsem ho zlostně odstrčil.

„Ukradl jsem pro něho kousek papíru,“ řekl mi. „Chtěl ti napsat. Ukradl jsem to.“

Nevěděl jsem, co na to říct. Rozbalil jsem balíček a na podlahu upadl klíč vyřezaný ze dřeva. Zvedl jsem ho a pohlédl na papír. Byl na něm nakreslen plán tvrze. Šipka u slova pokladnice ukazovala na jednu místnost. Pod plánem byla zpráva napsaná silnou a pevnou rukou: „Necítím se moc dobře, takže ti to možná nebudu moci dát sám. Udělej si kovovou kopii tohoto klíče. Otvírá dveře do pokladnice. Přeju ti mnoho úspěchů. Rád jsem tě poznal, Jime. Buď dobrou krysou.“

Pod tím se skvěl pečlivě a umělecky nakreslený podpis. Přečetl jsem jméno - a nevěřil jsem vlastním očím. Přečetl jsem si je ještě jednou. Nepodepsal se pseudonymem. Zanechal mi jako dědictví projev důvěry. Asi věděl, že jsem jediná osoba ve vesmíru, která tu důvěru ocení. Prozradil mi své skutečné jméno.

Vyšel jsem, usedl jsem venku na slunci a pocítil, jak jsem najednou velmi slabý. Dreng mi přinesl pohár vody. Neuvědomoval jsem si, jaká žízeň mne sužuje. Vypil jsem všechno a poslal jsem ho pro další.

A je po všem. Konec. Cítil příchod temnoty, ale měl starost o mne. Myslel na mne, zatímco smrt hleděla do očí jemu.

Co dál? Co teď mám dělat?

Ovládla mne únava, bolest a výčitky svědomí. Aniž bych si uvědomil, co se děje, klesl jsem na bok a usnul. Když jsem se probudil, bylo už pozdní odpoledne. Pod hlavou mi vězela svinutá Drengova deka. Můj sluha usedl vedle mne.

Neměli jsme si co říct. Naložili jsme Střelcovo tělo na jeden z malých vozů a odtáhli ho po hrázi na břeh. Takových nás bylo víc. Vedle cesty byl malý kopec zarostlý trávou, ze kterého se rozprostíral hezký výhled na vodu i tvrz. Tam jsme ho pochovali, důkladně udupali zem a nezanechali žádné znamení. Proč taky, na téhle otřesné planetě. Tenhle svět má jeho tělo. To stačí. Pomník, který mu postavím, bude celé světelné roky daleko. Jednou, až nadejde čas, se o to postarám.

„A teď, Drengu, se pustíme do capa Docciho a jeho goril. Můj nejmilejší přítel neschvaloval pomstu, takže já se také nebudu mstít. Nazveme to spravedlností. Je potřeba ty kriminálníky trochu zkrotit. Ale jak to udělat?“

„Já pomůžu, pane. Teď už můžu bojovat. Bál jsem se, pak se mě ale zmocnil vztek a já bojoval se sekerou. Jsem připraven stát se bojovníkem jako ty.“

Zakroutil jsem zamítavě hlavou. Začínalo mi to již jasněji myslet.

„To není práce pro statkáře se slibnou budoucností. Musíš si ale vždy pamatovat, žeš porazil svůj strach. To ti v životě pomůže. Jim diGriz ale vždy splácí své dluhy - takže teď se vracíš na statek. Kolik stojí taková usedlost?“

Otevřel ústa a pátral v paměti.

„Nikdy jsem nekupoval statek.“

„Nepochybují o tom. Určitě jsi ale slyšel o někom, kdo ho kupoval?“

„Starý Rumcal se kdysi vrátil z války a dal vdově Roslairovy dvě stě dvanáct dukátů za její část statku.“

„Výborně! Když vezmeme v úvahu inflaci, pět set by ti mělo stačit. Drž se mě, chlapče, a brzy budeš tahat radlici. Teď běž do kuchyně a zabal trochu jídla. Já zatím zahájím první část plánu.“

Bylo to jako partie šachů, kterou si rozehráváš v paměti. Jasně a přesně jsem viděl své první tahy. Pokud je rozehraji dobře, střed a konec hry budou nevyhnutelným vítězstvím! Vykonal jsem tedy první tah.

Capo Dimonte seděl zhrouceně na trůnu, unavený jako my všichni, se džbánkem vína v ruce. Protlačil jsem se mezi důstojníky a stanul jsem před ním. Pohlédl na mne ponurým pohledem a mávl rukou.

„Odejdi, vojáku. Dostaneš odměnu. Dnes jsi se zachoval dobře, viděl jsem to. Nyní nás ale nech, musíme vymyslet plán...“

„Proto tu jsem, capo. Abych ti řekl, jak zničit capu Docciho. Sloužil jsem u něho a znám jeho tajemství.“ „Mluv!“

„O samotě. Pošli ostatní pryč.“ Chvilí přemýšlel a poté mávl rukou. S brbláním odešli. On mezitím flegmaticky popíjel víno, dokud se za nimi nezavřely dveře.

„Pověz, co víš!“ rozkázal despoticky. „A rychle, protože mám špatnou náladu.“

„Stejně jako my všichni. To, co ti chci říct, se netýká Docciho. Nebezprostředně. Napadneš ho. To je jisté. Abys byl ale jistý úspěchem, chci ti opatřit tajemství capy Dinobliho. Nebylo by lepší, kdyby Docciho lidé spali, až budeme překračovat zed?“

„Dinobli o těch věcech neví víc než já, tak neříkej nesmysly. Je nemocný a poslední rok neopustil lůžko.“

„Myslel jsem si to. Pomohou ti ale ti, kteří pro své cíle využívají jeho pevnost a kteří způsobili, že jim Černí mniši vyhlásili válku.“

Na tato slova se napřimil a oči se mu při pomýšlení na novou intriku zaleskly.

„Běž tedy za nimi. Slib jim podíl na kořisti. Pokud se ti podaří vykonat to, co sis vymyslel, ty ho dostaneš také. Jdi a slib jim mým jménem, co chceš. Do konce měsíce se bude Docciho hlava opékat na rožni v mém krbu. Než se to ale stane, bude jeho tělo trháno do ruda rozžhavenými háky...“

Pokračoval v podobném stylu. Mě to ale příliš nezajímalo. Byl to jen pěšcův zahajovací tah. Nyní jsem musel vést do útoku rozhodující figury.

Odešel jsem s ponížným klaněním se a nechal jsem ho, ať si dál sedí na trůně. Così si mumlal, mával rukama a rozléval kolem sebe víno. Těm lidem se rychle měnila nálada.

Dreng sbalil našich pár věcí a okamžitě jsme vyrazili. Odešli jsme daleko od tvrze a zabočili směrem k blízké řídce. Její břehy byly porostlé trávou.

„Zůstaneme tu do rána,“ prohlásil jsem. „Musím si promyslet plán - a kromě toho potřebujeme odpočinek. Chci mít jasnou mysl, až zítra zaklepu u dveří starého Dinobliho.“

Po dlouhém, osvěžujícím spánku se situace zdála být docela jasná.

„Drengu. Tohle bude akce pro jednoho. Nevím, jak mě přijmou. Možná budu potom příliš zaujat starostmi o vlastní kůži, než abych měl čas starat se ještě o tebe. Vrať se do tvrze capa Dimonteho a počkej tam na mne.“

Ve skutečnosti nebyly žádné dveře, na které bych mohl zaklepat. Místo toho u brány stáli dva těžce ozbrojení strážníci. Přesl jsem přes pole, minul vraky strojů, které se již pokryly červenými skvrnami rzi, a vstoupil jsem na padací most. Před přiblížením ke strážníkům jsem se zastavil, pomalu jsem vytáhl pistoli a chytil ji za hlaveň.

„Mám důležitou zprávu pro toho, kdo tu velí.“

„Otoč se a rychle odejdi,“ prohlásil vyšší z mužů a zamířil na mne. „Capo Dinobli nikoho nepřijímá.“

„Vůbec mi nejde o capa,“ odpověděl jsem a pohlédl jsem přes jeho rameno na dvůr.

Právě tamtudy procházel vysoký člověk ve vytahaném oděvu. Pod rozdrbaným lemem jeho kalhot se ale leskly plastové boty

„Capovi přejí pouze dobré zdraví!“ vykřikl jsem nahlas. „A doufám, že má dobrého gerontologa, který mu pravidelně aplikuje synapsostimulátory.“

Strážný zmateně cosi zabručel, ale má slova nebyla určena jemu. Člověk na dvoře se prudce zastavil a pak se pomalu otočil. Zhlédl jsem protáhlou tvář a pronikavé, mlčky se na mě upírající modré oči.

Přistoupil, stále se díval na mě a začal se vyptávat strážného.

„V čem je problém?“

„V ničem. V ničem, vážený pane. Právě jsem vyháněl tady toho muže.“

„Nech ho vstoupit. Chci ho vyslechnout.“

Strážný sklopil pistoli a já prošel bránou.

Jakmile jsme byli z doslechu strážných, vysoký muž se otočil a prohlédl si mne od hlavy až k patě zvědavým pohledem.

„Pojď za mnou. Chci si s tebou promluvit o samotě.“

Již nepromluvil, dokud jsme nevešli do jakési místnosti a nezavřely se za námi dveře.

„Kdo jsi?“ zeptal se.

„Chtěl jsem ti položit stejnou otázku. Ví Liga, co tu děláte?“

„Samozřejmě že ví. Jsme tu na oficiální...“ kousl se do jazyka a usmál se. „Přinejmenším to dokazuje, že jsi z jiné planety. Nikdo tu nedokáže tak rychle myslet, ani neví tolik jako ty. Sedni si a řekni, kdo jsi. Pak posoudím, kolik ti mohu říci o naší práci tady.“

„Dobře,“ zareagoval jsem, usedl jsem do křesla a položil pistoli na podlahu. „Jmenuji se Jim. Byl jsem členem posádky venianské nákladní lodi, dokud se mi nepodařilo pohádat se s kapitánem. Vyhodil mě na téhle planetě. To je vše.“

Vytáhl notes a začal si zapisovat.

„Jmenuješ se Jim. A příjmení?“

Mlčel jsem. Pohlédl na mne úkosem.

„Dobře. Prozatím se obejdeme bez toho. Jak se jmenuje kapitán?“

„Myslím, že si tu informaci uschovám na později. Možná mi teď řekneš ty, kdo jsi.“

Odstrčil notes a pohodlně se usadil.

„To mi nestačí. Když neznám tvoji totožnost, nemohu ti nic prozradit. Odkud z Venie pocházíš? Jak se jmenuje hlavní město tvé planety? Kdo je předsedou Světové rady?“

„To bylo dávno. Zapomněl jsem.“

„Lžeš. Jsi asi tak Venian jako já. Než se dozvím víc...“

„Co přesně musíš vědět? Jsem občan Ligy. Ne jeden z místních hlupáků. Sledoval jsem třírozměrnou televizi, jedl v občerstvovnách MacDiko známých na každém světě. Studoval jsem molekulární elektroniku a mám černý pás v judu. Nestačí to?“

„Možná. Řekl jsi mi ale, že tě tu vyhodili z venianské nákladní lodi - a to nemůže být pravda. Jakékoli neodsouhlasené kontakty se Spiovente jsou zakázány.“

„Tehle kontakt tedy rozhodně nebyl odsouhlasen. Lod' sem pašovala zbraně. Stejně, jako je tahle.“

To konečně přilákalo jeho pozornost. Sáh pro notes.

„Kapitán se jmenuje...?“

Zakroutil jsem hlavou.

„Tuhle informaci dostaneš jen tehdy, když zařídíš, abych se dostal pryč z téhle planety. Můžeš to udělat, protože podle svých vlastních slov tu jsi se souhlasem Ligy. Takže možná uděláme malý obchod. Ty mi zařídíš letenku, mám spoustu stříbrných dukátů na její zaplacení, či spíše budu mít, ale to vyjde nastejno. Kromě toho mi trochu pomůžeš v jedné místní záležitosti. A já ti pak prozradím kapitánovo jméno.“

Nelíbilo se mu to. Intenzivně přemýšlel. Přezvykoval háček, ale pořád ne a ne návnadu spolknout.

„Zatímco přemýšlíš, mohl bys mi říci, kdo jsi a co tu děláš, ne?“ zeptal jsem se.

„Nejdříve musíš slíbit, že neprozradíš naši totožnost domorodcům. Naše přítomnost je mimo tuto planetu známa, ale zde můžeme mít úspěch jen tehdy, když celá operace zůstane utajena.“

„Slibuji, slibuji. Nedlužím nic žádnému z domorodců.“

Zapletl prsty do sebe a zhoupl se dozadu, jako kdyby začínal přednášku. Hádal jsem správně. Potvrdila to jeho první

slova.

„Jsem profesor Lustig z univerzity z Ellenbogenu. Pracuji tam na katedře užité sociální ekonomie. Jsem vedoucím oddělení a musím říci, že jsem ho založil já sám, protože užitá sociální ekonomie je poměrně mladý obor. Je to, samozřejmě, větev teoretické sociální ekonomie...“

Rychle jsem zamrkal, abych neupadl do apatie, a přinutil jsem se poslouchat. Právě kvůli takovým učitelům jako Lustig jsem utekl ze školy!

„...léta korespondence a práce, aby bylo možno uskutečnit náš největší plán. Praktické použití našich teorií... Nejobtížnější bylo přesvědčit byrokraty z Ligy - s ohledem na její neintervenční politiku. Nakonec se mi podařilo je přemluvit, aby nám - s odpovídajícími zárukami - dovolili provést první experimentální program tady na Spiovente. Jak kdosi humorně řekl, nemohli jsme dopadnout hůř.“

„A co přesně se tu snažíte udělat?“ zeptal jsem se.

Vytřeštil oči.

„To by mělo být očividné. Celou dobu jsem o tom mluvil.“

„Rozvíjel jste teorii, profesore. Byl byste tak laskav a laicky vysvětlil, čeho chcete dosáhnout?“

„Když naléháš, tak laicky řečeno se pokoušíme změnit strukturu této společnosti. Máme v úmyslu vyvést tuto planetu z temného středověku, i kdyby měla kopat a všikat. Po Přelomu Spiovente upadla do poměrně odporné formy feudalismu. Či spíše válečnictví. Obvykle je ve věku dezintegrace feudální hierarchie velmi užitečná. Udržuje všeobecnou strukturu státu, zatímco různé administrativní jednotky se starají samy o sebe.“

„Neviděl jsem tu příliš starosti nebo péče.“

„Souhlasí. Proto tyto válečníci budou muset odejít.“

„Můžu pomoci některé vystřílet.“

„My nepoužíváme násilí! Nejenže to je odporné, ale rovněž to Liga zakázala. Naším cílem je vytvořit vládu nezávislou na instituci capů. Abychom to udělali, podporujeme společenský vzestup třídy specialistů. To způsobí intenzifikaci peněžního oběhu a konec směnného obchodu. Současně se vzrůstem fondů bude vláda moci stanovit daně, z nichž bude financovat veřejně prospěšné práce. Bude k tomu potřeba vytvořit soudnictví. To následně způsobí rozvoj komunikací, centralizaci - a povzbudí to sjednocovací ideje.“

Neznělo to špatně, i když jsem neskákal radostí při pomýšlení na daně či soudnictví. Vše bylo ale lepší než capové.

„V teorii to zní hezky,“ řekl jsem. „Jenže jak to chcete provést?“

„Nabídkou lepších služeb za nižší cenu. Proto se také Černí mniši pokusili na nás zaútočit. Ve skutečnosti jsou asi tak pobožní jako moje ponožky. Řád je prostě jen zástěrka pro jejich technologický monopol. My ten monopol narušujeme, a to se jim nelíbí.“ „Výborně. Váš plán je prvotřídní a já vám přeji úspěch. Mám tu ale ještě několik záležitostí, které je třeba vyřídit, než se odsud dostanu. Abych vám pomohl narušit technologický monopol, chtěl bych dostat trochu uspávacího plynu.“

„To je nemožné. Ve skutečnosti ti vůbec nemůžeme pomoci. Nemůžeš tu ani zůstat. Už jsem zavolal strážu. Budeš zadržen do příletu lodi Ligy“. Viš příliš mnoho, než abychom ti mohli dovolit zůstat na svobodě.“

27

Má mysl ještě docela nepochopila tu nepřijatelnou informaci - a mé tělo už přeskočilo stůl. Profesor si měl pamatovat, co jsem říkal o černém pásu. Vrazil jsem mu prsty hluboko do týla. Jeho hlava ještě úplně neklesla na stůl a já jsem už běžel ke dveřím. Právě včas, protože jakmile jsem zasunul zástrčku, kdosi začal z druhé strany brát za kliku.

Hni sebou, Jíme. Než vyhlásí poplach. Nejdřív se ale podívej, co užitečného tady ten vědec dvou tváří má...

Na stole ležely kartotéky, dokumenty a knihy. Nic, co by pro mne mohlo mít nějakou cenu. Právě jsem vše shazoval na podlahu, když se ozvalo bušení do dveří. Neměl jsem mnoho času. Ted' profesůrek. Rozevřel jsem jeho plášť a prohledal kapsy. Tam také nebylo nic zajímavého. Až na svazek klíčů, který jsem si dal do kapsy. Takový lup mi musí stačit. Zvedl jsem pistoli a skočil k oknu. Přesně ve chvíli, kdy do dveří udeřilo cosi těžkého. Nacházel jsem se ve výšce druhého patra a zem pod oknem byla vydlážděna kočičími hlavami. Nevypadalo to vábně. Jestli skočím, zlámu si nohy.

Natáhl jsem ruku podél zdi a s vděčností pomyslel na neumělou práci zdejších kameníků. Ve vnější zdi byly mezi kameny velké spáry. Zastrčil jsem pistoli za pás na zádech. Dveře se otevřely ve chvíli, kdy já sestupoval po zdi dolů.

Bylo to lehké. Nakonec jsem seskočil a převálil jsem se, takže se mi pistole bolestně zaryla do zad. Posunul jsem ji a klopýtavě dorazil za roh dřívě, než se pronásledovatelé stačili objevit v okně. Byl jsem volný!

Skutečně? Hned jsem se uklidnil. Volný uprostřed nepřátelské tvrze, kde mám proti sobě všechny. Pěkná volnost.

„Ano. Svobodný!“ arogantně jsem stiskl rty, narovnal ramena a vykročil smělym, uvolněným krokem. Ano. Volný, jak jen může Ocelová krysa být! Pospěš si, Jíme. Zjisti, zda se dají nalézt nějaké zámky, ke kterým by se hodily tvé nové klíče.

Nejlepší rady vždy dostávám sám od sebe. Prošel jsem branou vedoucí na velký dvůr. Pohybovali se tam ozbrojení muži. Úplně mě ignorovali. Nepotrvá to dlouho. Jakmile začne poplach, všichni mě budou hledat. Se smělym výrazem ve tváři jsem zamířil k mohutné budově stojící na druhém konci dvora. Dovnitř vedla velká vrata, vedle kterých byla menší dvířka. Při přiblížení se ukázalo, že na obou jsou namontovány velmi moderní zámky. Zajímavé. Co tam je uzamčeno? Stačilo mi jen najít vhodný klíč.

Předstíraje, že má přítomnost na tomto místě je zcela přirozená, zastavil jsem se před menšími dveřmi a začal jsem prohledávat klíče. Bylo jich snad dvacet. Byl to ale zámek typu Bolger, což pro mé vycvičené oko bylo očividné, takže jsem hledal známý jehlanovitý tvar.

„Hej ty! Co tam děláš?“

Byl to mohutný chlap. Špinavý, neoholený - a měl zarudlé oči. Měl též za pasem dlouhou dýku, jejíž rukojeť právě hladily jeho prsty.

„Otvírám dveře. To je snad jasné,“ odpověděl jsem sebevědomě. „To tebe mi poslali na pomoc? Na, podrž to.“

Podal jsem mu pistoli. Dalo mi to několik vteřin, během kterých tupě zíral na nabízenou zbraň. Bylo dost času strčit klíč do zámku. Neotočil se.

„Nikdo mě neposlal,“ prohlásil a prohlížel si důkladně pistoli, což ho zaujalo na dalších několik vteřin.

Nemůžu přece dělat nic zlého, když jsem mu dal zbraň, že? Pracně nad tím přemýšlel a při tom pohyboval rty. Nakonec jsem ten pracný myšlenkový proces přerušil.

„No dobře. Když už tady jsi, tak bys mi mohl pomoci...“

Uff. Další klíč udělal to, co mu náleželo. Tedy elegantně se otočil. Dveře se otevřely, já se otočil stejně elegantně jako klíč a rýpl jsem dotěru prsty do týla. Zatímco padal, stačil jsem chytit pistoli.

„Hej, ty! Stůj!“

Ignoroval jsem ten hrubiánský rozkaz, protože se mi ani v nejmenším nechtělo zjišťovat, kdo to vykřikl. Vklouzl jsem dovnitř, rozhlédl jsem se kolem sebe a zalila mne vlna zoufalství. Nemám žádnou šanci! Byla to obrovská garáž pro parní vozy. špatně osvětlená úzkými škvírami vysoko ve zdi. Vozů stálo pět v elegantní řadě.

To by byla nádhara, uniknout v jednom z nich. Skutečná nádhara. Viděl jsem je v akci. Nejprve je potřeba zapálit oheň. Poté se musí ládovat dřevo, aby se vytvořila pára. To obvykle trvá nejméně hodinu. I kdybych předpokládal, že mi v tom nikdo nezabrání, musel bych ještě otevřít dveře a poté se skřípotem a sykotem důstojným tempem velbloudí karavany vyjet na svobodu...

To se nedá udělat.

Nebo dá? Když se můj zrak přizpůsobil šeru, zahlédl jsem, že stojící vozy se liší od těch, které jsem doposud viděl. Tamty měly dřevěná kola z železnými obručemi. Ty zdejší měly gumové pneumatiky. Že by technický pokrok? Je pod vzhledem těch starých vraků zakamuflovaná mimoplanetární technologie?

Přistoupil jsem k nejbližšímu vozu a usedl za volant. Byly tu známé páky i kola, ale také zvenčí neviditelná měkká sedadla a důvěrně známé ovládací prvky jako v každém běžném automobilu. To se mi líbí!

Hodil jsem pistoli pod sedadlo. Z boku visel bezpečnostní pás, což byl možná moudrý nápad, ale v této chvíli spíše nepoužitelný. Odstrčil jsem pás stranou a nahrbil jsem se k řízení. Startér, řadicí páka, rychloměr a několik mně neznámých ciferníků a měřičů. Zaslechl jsem bouchání na dveře a pomyslel jsem si, že důkladnější prohlídku nechám na později. Nastartoval jsem motor a nic se nestalo...

Či spíše se stalo něco naprosto nečekaného. Motor mlčel. V uších mi místo toho zazněl dívčí hlasek: „Nestartuj vůz před zapnutím bezpečnostních pásů.“

Jistě. Pásky. Děkuji.

Zapnul jsem pás a opět jsem otočil klíčkem.

„Motor začíná pracovat jen tehdy, když není zařazena žádná rychlost.“

Bouchání do dveří sililo. Potichu jsem zaklel a zalomcoval jsem řadicí pákou ve snaze najít správnou polohu. Dveře se tříštily na třísky. Tak. Teď klíček. Motor začal pracovat. Zařadil jsem rychlost. Znovu se ozval hlas: „Nerozjížděj se se zataženou ruční brzdou.“

Nyní jsem klel již nahlas. Malé dveře vyletěly z pantů. S výtrysky vody a sykotem páry se píсты konečně daly do pohybu. Kdosi začal křičet a lidé namačkaní ve dveřích vyrazili ke mně. Vůz se otřásl a s cvakáním se rozjel. Byl celý pokrytý ocelovými pláty. Musel tedy být velmi těžký. Rozhodl jsem se to vyzkoušet. Sešlápl jsem plyn až na podlahu, otočil jsem volantem a rozjel jsem se přímo do velkých vrat.

Bylo to nádherné. Při přidání plynu stroj zařval. Udeřil jsem do středu brány s takovým ráusem, že mi až zazvonilo v uších. Můj skvělý oř ani nezpomalil. Dřevěná vrata se rozletěla na drobné kousky a já projel mrakem létajících spon a třísek. Podařilo se mi jen zahlédnout, jak kolemjdoucí uskakují do stran. Poté jsem musel rychle stáhnout vyčnívající hlavu, abych ji neztratil díky, protože do kabiny udeřilo břevno. Odrazilo se do strany.

Narovnal jsem se a nadšeně jsem se zasmál.

Jaký skvělý pohled! Vojáci se rozprchlí do všech stran a hledali úkryt. Otočil jsem volantem, objel jsem čestné kolečko okolo dvora a rozhlížel jsem se po výjezdu. Do ocelového pancíře udeřila kulka a odrazila se jako od skály. Konečně se mi podařilo zahlédnout bránu. Byla strašně daleko. Stiskl jsem plyn až na podlahu a nahmatl šňůru od píšťaly. Nabíral jsem rychlost a stroj hvízdal a pára unikala.

Nejvyšší čas. Kdosi neztratil hlavu a právě se pokoušel zvednout most. Dva muži ze všech sil otáčeli kolem primitivního kladkostroje. Zaskřípěly napínané řetězy. Já jsem s hvízdající píšťalou zamířil přímo na střed brány. Do oceli kolem mě začaly bušit kulky. Nesundával jsem nohu z plynu. Byla to má jediná šance.

Most se začal zvedat. Pomalu, ale pravidelně, a odřezával mi jedinou možnost úniku. Rostl mi před očima. Byl zdvižen již o 10 stupňů, 20... 30... Nepodaří se mi to!

Narazil jsem s takovou silou, že nebýt bezpečnostních pásů, mé zuby by zůstaly na palubní desce. Přední kola vjela na most. Stoupala stále výš a výš a předek vozu se nebezpečně vztyčil vzhůru. Ještě kousek nahoru a převrátím se na střechu!

Musel jsem to zkusit. Motor řval námahou. Najednou sebou můj kouzelný dopravní prostředek škulbl. Ozval se skřípot a praskání a pak se celý most zřítíl vpřed. Kladkostroje, na které byly navíjeny řetězy, byly pod vahou mého vozu vyrvány z lůžek. Předek mostu klesl a dopadl na zem s takovým úderem, že jsem málem ohluhl.

Moje noha ale stále spočívala na plynovém pedálu a kola se otáčela i nadále. Vůz poskočil vpřed. Rovnou do vody! Ostře jsem zahrnul a vedl vůz správným směrem. Poté již následoval sjezd z mostu na cestu. Bez obtíží jsem přejel kopec,

projel zatáčkou a hnál se dále, dokud se na cestě neobjevily hluboké vyježděné koleje. Tehdy bylo nezbytné přibrzdit. Byl jsem již daleko a v bezpečí.

„Jíme,“ poradil jsem si - a zároveň jsem se pokoušel chytit dech. „V budoucnu se snaž něčemu takovému vyhýbat, jestli se dá.“

Ohlédl jsem se. Nikdo mne nepronásledoval. Brzo ale bude - a to zdaleka ne jen pěšky. Opět jsem sešlápl pedál plynu a stiskl jsem rty, abych necvakal zubama na každé muldě.

Stoupání na další kopec opět zpomalilo tempo jízdy. Přestože pedál plynu byl sešlápnut až k podlaze, tíha té nestvůry způsobila, že jsme se spíš valili než jeli. Při té příležitosti jsem zkontroloval akumulátory. Byly plné. Naštěstí, protože jsem je neměl jak dobít. Přes klapání a hučení automobilu se prodral tenký, vzdálený hvízd. Rychle jsem se otočil. To jsou oni. Stíhají mne dvěma vozy.

Ani nápad, že by mě chytili. Tyhle vozy budou k ničemu, jakmile sjedou z cesty, protože uvíznou v bahně. A do tvrže capa Dimonteho vede jen jedna cesta. Právě jsem po ní jel a neměl jsem v úmyslu nechat se dohonit.

Jenže když je tam zavedu, budou vědět, kdo ukradl jejich vůz, a zakrátko se vrátí s plynovými bombami. To není dobré. Ohlédl jsem se a zjistil jsem, že se přiblížili. Když ale dorazili na úpatí kopce, zpomalili na mou rychlost. Přejel jsem vrchol a opět jsem nabral rychlost. S ní zesílily i otřesy. Doufáme, že tento vůz byl postaven tak, aby podobnou jízdu vydržel. Předě mnou se vynořila křižovatka. Ke capovi Dimontemu bych musel zahnout doleva. Zatočil jsem vpravo. Neměl jsem ani tušení, co to je za cestu. Zbývalo mi jen pokračovat dál a držet si palce.

Bylo nutné něco vymyslet. A to rychle. Dokonce i když se mi podaří držet je daleko za sebou celý den, nakonec mi dojdou baterie a bude po mně. Přemýšlej, Jíme, namáhej ksakru ty své mozkové buňky!

Příležitost se naskytla u další zatáčky. Vedla odtamtud podmáčená polní cesta a kousek dál byl potůček. A právě tehdy se mi vynořil v hlavě ten nápad. Stejně jako všechny geniální nápady stanul před mýma očima najednou a se všemi podrobnými detaily.

Bez váhání jsem stočil volant a sjel na louku. Zpomalil jsem s vědomím, jak kola váznou v měkké půdě. Pokud tu uvážnu, je konec. Tedy přinejmenším konec mého vlastnického vztahu k této krabici. A já si ho chtěl ještě po nějakou dobu udržet. Jen tak dál, Jíme. Ale opatrně.

Jel jsem vpřed co nejpomaleji, s nejnižší zařazenou rychlostí, dokud přední kola nevjela do potoka. Po zastavení okamžitě začala zapadávat do bláta. Opatrně jsem vycouval ohlížeje se přes rameno - a snažil jsem se vracet ve vlastních vyjetých kolejkách. Tak se mi podařilo vyjet zpátky na udusanou cestu. Znovu jsem zařadil na vyšší rychlost a dovolil jsem si rychlý pohled na výsledek své snahy. Výborný! Vyjeté koleje vedly přímo k vodě a mizely v potoce.

Na cestě za mnou se ozval nepřítel vzdálený hvízd. Zrychlil jsem v zatáčce - a už jsem byl ukryt mezi stromy. Pak jsem zastavil, vypnul jsem motor, zatáhl ruční brzdou a vyskočil na zem.

Ted' další část plánu. Musím je přesvědčit, aby jeli po mých stopách. Pokud neuvěří, mám smůlu. Riziko je ale třeba podstoupit.

Za běhu jsem si stáhl bundu, převrátil jsem ji naruby a přehodil si ji volně přes ramena. Rukávy jsem zavázal zepředu, sedl jsem si na bobek a vykasal nohavice. Není to zrovna dokonalé maskování, ale musí stačit. Doufal jsem, že si mě řidiči důkladně neprohlédli, pokud mě vůbec viděli.

Stanul jsem poblíž místa, kde stopy vozu opouštěly silnici, a zbylo mi právě tolik času, abych si stačil umazat tvář hlínou. V zatáčce se právě objevil první pseudoparní vůz. Když viděli, jak vycházím na cestu a ukazuji rukou směr, zpomalili.

„Támhle jel!“ vykřikl jsem.

Řidič a střelec pohlédli na pole a mnou zanechané stopy. Zastavili se.

„Vjel přímo do vody a pokračoval dál. To je váš kamarád?“

Nastala rozhodující chvíle. Natahovala se do nekonečna, když pomalu přijel druhý vůz, zpomalil a zastavil se. Co se stane, jestli mě začnou vyslyšet nebo si mě důkladně prohlédnou? Chtěl jsem utéct, ale kdybych se pohnul, ztratil bych všechno.

„Za ním!“ vykřikl jeden z nich a řidič prvního vozu zahnul na pole. Druhý ho následoval.

Rychle jsem přeběhl do úkrytu pod stromy a s velkým zájmem jsem přihlížel. Bylo to krásné. Ano. Byl jsem na sebe pyšný. Nestydím se k tomu přiznat. Když malíř stvoří opravdové veledílo a uvědomuje si to, nesnaží se zmenšit tuto skutečnost falešnou skromností.

A že to bylo veledílo. První automobil s rachotem vjel na pole, nadskakoval na trsech sítí a s plesknutím vpadl do vody. Jel tak rychle, že než stačil zpomalit, zadní kola už padla do potoka. A začal se pomalu nořit do měkkého bahna. Ještě než zastavil, kola byla do poloviny zapadlá.

Rozlehly se výkřiky a kletby. A co nejlepší, kdosi vytáhl řetěz a spojil jím oba vozy. Nádhera. Kola druhého vozu se začala protáčet a váznout v podmoklém poli, až zapadla po osy. Uznale jsem zatleskal a vyrazil zpátky ke svému vozu.

Vím, že bych to neměl dělat, ale jsou takové chvíle, kdy si člověk nedokáže odepřít trochu předvádění.

Usedl jsem za volant, připoutal jsem se, nastartoval motor a opatrně jsem se otočil. Přidal jsem plyn a vyjel zpátky na cestu.

Když jsem míjel sjezd na pole, zatáhl jsem ze všech sil za provaz píšťaly. Rozlehl se hlasitý hvízdot a všichni se podívali mým směrem. Zamával jsem jim a usmál jsem se. Po chvíli se u cesty ukázaly stromy a ten nádherný výhled mi zmizel z očí.

Byla to triumfální jízda. Hlasitě jsem se smál, zpíval a radostně jsem tahal za píšťalu. Jakmile první nadšení pominulo, přesunul jsem v mysli královnu po šachovnici a zamyslel se, jaký bude můj další tah. Sykot páry a cvakání stroje mne rozptylovaly. Prohlédl jsem tedy ovládání a našel tlačítko vypínající speciální efekty. Voda se vařila jen na efekt a ostatní zvuky byly jednoduše nahrány. Povypínal jsem všechno a pokračoval do Dimonteho tvrze potichu. Při příjezdu již bylo pozdě odpoledne a do té doby jsem měl vymyšlen celý plán.

Při průjezdu poslední zatáčkou a vjezdu na hráz jsem znovu zapnul všechny efekty. Valil jsem se pomalu, aby mě strážní dobře viděli. Dlouho před mým příjezdem již zvedli částečně opravený most. Když jsem před ním zastavil, podezřívavě si mne prohlíželi.

„Nestřílejte! Jsem přítel!“ vykřikl jsem. „Patřím k vaší armádě a jsem blízký spolupracovník capa Dimonteho. Rychle pro něj pošlete - určitě chce vidět svůj nový parní vůz.“

Skutečně chtěl. Jakmile byl spuštěn most, rychle přes něj přešel a pohlédl na mne.

„Odkud to máš?“ zeptal se.

„Ukradl jsem ho. Nasedni a já ti ukážu několik zajímavých věcí.“

„Kde je uspávací plyn?“ zeptal se a drápal se nahoru po kovových příčlích.

„S tím jsem se nezdřoval. Když máme tenhle vůz, můžu vymyslet ještě lepší a jistější plán. Tohle není obyčejný parní vůz, jak sis doufám všiml. To je nový a vylepšený model s několika zajímavými dodatky, které tě jistě zaujmou.“

„Ty idiote! O čem to mluvíš?“ chytil za rukojeť meče. Že ale měl temperament!

„Ukáži ti to, tvoje capovstvo, protože jedna ukázka řekne víc než tisíc slov. Navrhuji též, abys si sedl a zapnul si tenhle pás - stejně jako já. Zaručuji, že to, co uvidíš, na tebe udělá dojem.“

Jestli ještě nespokl celou návnadu, tak byl přinejmenším zvědavý. Zapnul si pás a pak jsme vycouvali po hrázi na břeh. Jeli jsme pomalu, s důstojným cvakáním a sykotem. Zastavil jsem automobil a otočil se ke capovi.

„Co si myslíš o rychlosti tohoto vozu?“

„Rychlosti? Myslíš, jak rychle to může jet? Dobrý vtip. Máš ještě větší smysl pro humor než já.“

„Ještě jsi nic neviděl, Capo. Pro začátek se podívej na tohle.“

Vypnul jsem zvuky i páru, načež on chápavě pokýval hlavou.

„Ztlumil jsi oheň, takže teď odpočívá a nejede.“

„Naopak. Jednoduše jsem ho utišil, aby nebylo slyšet, jak jede. Je připraven k jízdě a hned vyrazí. Jakmile mi odpovíš na jednu otázku. Kdyby měl nepřítel takový vůz a přijel sem, dokázali by tví vojáci zvednout most dříve, než by tam dorazil?“

Pohrdavě si odfrkl.

„Jaký jsem podle tebe hlupák, že mi pokládáš takové otázky? Než by se sem tenhle vůz stačil dovalit, most by mohl být zvednutý a spuštěný několikrát.“

„Skutečně? Pevně se drž a podívej, co tenhle malý zázrak dokáže.“

Sešlápl jsem plyn až na doraz a automobil vyrazil vpřed, aniž by vydal větší hluk. Slyšet bylo jedině brumlání motoru a šum pneumatik točících se po hladkých kamenech. Hnali jsme se stále rychleji k bráně, jež před námi rostla s děsivou rychlostí. Strážní stojící u ní stačili včas uskočit, než jsme s třeskem vjeli na nerovné desky provizorního mostu a proletěli bránou.

Se skřípěním pneumatik jsem zastavil na nádvoří. Capo seděl s očima vytřeštěnými děsem a snažil se chytit dech. Když se mu to podařilo, začal dolovat meč z pochvy.

„Zabijáku! Pokusil ses mě zabít...“

„Poslouchej, Capo. To byla jen ukázka toho, jakým způsobem mám v úmyslu provést tebe i tvé vojáky bránou tvrze capa Docciho. Přímou otevřenou bránou na nádvoří, kde budeš moci zabíjet, loupit, mordovat, mučit, mrzačit a ničit.“

To přitáhlo jeho pozornost. Meč skončil zase v pochvě a oči se rozzářily tou vidinou, kterou jsem před ním rozprostřel.

„Dobře,“ řekl a rychle zamrkal, vraceje se do reality. „Docela dobrý nápad, vojáku. Chtěl bych o něm uslyšet něco víc. U džbánu vína, protože něco takového jako tahle jízda se mi ještě nestalo.“

„Provedu. Dovol ale, abych nejdřív ten vůz ukrýl někde, kde ho nikdo neuvidí. Útok se podaří jedině když bude zcela překvapivý.“

„Máš pravdu. Zajed' s ním do stodoly a já postavím stráž.“

Víno, kterým mne počastoval, bylo o třídu lepší než vojácké patoky. Popíjel jsem je s chutí, ale v malém množství, protože pokud mělo jít vše podle plánu, musel jsem mít jasnou mysl. Bylo nutné vymyslet si důvody které přesvědčí capa, aby zahájil válku okamžitě. Protože pokud nebudeme dost rychlí, profesor Lustig nás vyřídí svými plynovými bombami. Určitě byl velmi nespokojen, že jsem mu vzal jeho vozítko. A poblíž nebylo příliš mnoho tvrzí, kde by se dalo ukrýt. Nastal čas jednat. Táhl jsem na své myšlené šachovnici věží a prohlásil jsem: „Tvrz toho hlupáka, capa Docciho, není víc než pět hodin cesty odtud, souhlasí?“

„Pět hodin. Nebo čtyři hodiny usilovného pochodu.“

„Dobrá. Rozmysli si to, co ti nyní povím. Zaútočil na tebe, když jsi byl s větší částí armády daleko odtud. Jeho lidé poškodili most a část tvrze. Než budeš schopen znovu vyrazit, abys na něho zaútočil, musíš nejdřív dokončit opravy. Možná i najmout víc vojáků, aby se nic podobného nemohlo opakovat. Souhlasí?“

Lokl si vína a pohlédl na mě.

„Ano. K čertu. Máš asi pravdu. Rozvážnost. Mí důstojníci mi ji vždy radí, když chci setnout lebku té kreatuře. Roztrhat mu vnitřnosti, stáhnout zaživa z kůže...“

„Měl bys to udělat. Skutečně. Je před tebou krásná budoucnost. A já, na rozdíl od tvých rádců, bych ti nedoporučoval opatrnost. Myslím, že ta bestie v lidské kůži by měla být napadena, a to hned.“

To ho zaujalo. Se soustředěnou pozorností poslouchal, zatímco já mu vysvětloval svůj plán.

„Zanech tvrz tak, jak je, a vezmi všechny lidi. Jestli se nám vše podaří, budou tvoje oddíly zpátky dřív, než se vůbec roznese, že odsud někdo odešel. Vyrážíme o půlnoci, potichu jako duchové pomsty, abychom dorazili do svítání co nejbližší k tvrzi capa Docciho. Znáš takové místo. Až za svítání spustí most, s pomocí toho nového stroje zajistím, aby ho už nikdy nezvedli. Tvé oddíly zaútočí a překvapivě obsadí tvrz. Jakmile ji ovládneš, můžeš odeslat zpátky většinu vojska.“

„Mohlo by to tak být. Jak jim chceš ale zabránit ve zdvižení mostu?“

Když jsem to řekl, na tvář se mu vplížil zlomyslný úsměv; až nadskočil radostí.

„Dokaž to a já z tebe udělám boháče!“ vykřikl. „Samozřejmě díky Docciho dukátům. Hned jak vylopím jeho pokladnici.“

„Jsi ke svému poníženému sluhovi velmi velkomyslný. Mohu tedy v takovém případě navrhnout, aby si všichni v tvrzi odpočinuli, protože je čeká dlouhá noc?“

„Ano. Vydám rozkazy.“

Hned nato jsem odešel. Kromě humanitárního zájmu o unavená těla svých druhů jsem měl ještě jiné důvody pro to, aby se uvelebili na lůžka. Očekávalo mne několik důležitých věcí, a teprve až je provedu, budu si moci odpočinout.

Našel jsem Drenga a řekl jsem mu: „Nástroje. Pilníky, kladiva. Něco takového. Kde bych je tu mohl najít?“

Zajel si prsty do rozčuchané hřívy a při přemýšlení se usilovně drbal. S námahou jsem ovládl chuť pořádně s ním zatrást a místo toho jsem čekal, až ten hlemýžďí proces skončí. Že by nehty drásající lebku povzbuzovaly k činnosti jeho líné synapse? Nejlepší bude tu autobiostimulaci nepřerušovat. Konečně promluvil: „Já nemám žádné nástroje!“

„Vím, drahý chlapče.“

Zaslechl jsem, jak mi skřípou zuby, a přinutil jsem se ovládnout.

„Ty nemáš nástroje, ale někdo tady je musí mít. Kdo by to mohl být?“

„Kovář,“ odpověděl hrdě. „Kováři mají vždycky nástroje.“

„Jsi chytrý. Byl bys teď tak laskav a odvedl mne k tomu kováři?“

Zmíněný muž byl chlupatý, začerněný od sazí, vztekly a smrděl kyselým vínem.

„Zmiz, skrčku! Nikdo nemá právo dotknout se mých nástrojů. Nikdo!“

Skrčku! Nedalo mi žádnou námahu vztekle zavrčet:

„Poslouchej, ty odporný budižkničemu. Ty nástroje patří capovi, ne tobě. A Capo mě pro ně poslal. Takže buď si je nyní vezmu, nebo můj sluha půjde a přivede sem capa. Mám ho poslat?“

Sevřel pěsti a zavrčel, ale zaváhal. Tak jako všichni ostatní viděl, jak vjíždím s capem do tvrze, a věděl, že jsem jeho oblíbenec. Rozhodl se raději svému pánu nedělat potíže. Promyslel si to a začal poskakovat, uklánět se a šklebit jako opice.

„Samozřejmě, pane. Znáš svoje místo. Nástroje. Samozřejmě. Vezmi si nástroje. Cokoli budeš chtít.“

Odstrčil jsem jeho tělo smrdící potem a pustil jsem se do prohlídky ubohé sbírky primitivních nástrojů. Správce Technického muzea by se rozplakal nadšením..

Hrabal jsem ve skřini, dokud se mi nepodařilo najít pilu, kladivo a beztvaré kousky kovu. Ten šrot mi bude muset stačit.

„Vezmi to,“ řekl jsem Drengovi. „A ty můžeš přijít ráno do stodoly a vzít si je zpátky.“

Dreng šel za mnou a s otevřenými ústy zíral na parní stroj.

„Zavři pusu, nebo ti do ní vletí moucha,“ poradil jsem mu a uložil jsem dovnitř nářadí. „Teď budu potřebovat pevnou tašku, nebo pytel. Asi takhle velký,“ předvedl jsem mu rozloženýma rukama. „Vymysli něco a přines mi ho. Pak jdi na kutě, protože v noci se nevyspíš.“

S těmito nástroji nebylo možné vyrobit dokonalou kopii. Cítil jsem ale, že nemusím být puntičkářský a když jen přibližně napodobím model, bude to stačit. Kovové držadlo u řidičova sedadla bylo zhruba stejně silné jako dřevěný klíč. Uřízl jsem jeden kousek, opiloval ho a vyřízl podle vzoru. Muselo to stačit.

Dreng spal (a jak jsem doufal, všichni ostatní taky) a já mohl zahájit operaci Velký Dukát. S klíčem v kapse a brašnou u pasu jsem se tiše jako stín vypravil do hloubi tvrze. Střelcův plán jsem se naučil nazpaměť.

Jeho duch mne asi musel střežit, protože jsem našel pokladnici, aniž by mne někdo zahlédl. Strčil jsem klíč do zámku, volnou ruku jsem nervozitou křečovitě zaťal - a otočil jsem.

Zámek se s kovovým cinknutím otevřel. Stál jsem tam jako vrostlý do země a srdce předvádělo svůj obvyklý cirkusový výstup. Někdo ten hlas musel uslyšet.

Ale neslyšel. Dveře lehce zaskřípaly a já byl uvnitř krypty a zavíral je za sebou.

Bylo to krásné. Vysoká zamřížovaná okna vpouštěla dostatek záře hvězd, abych mohl vidět velké skříně stojící u protější zdi. Provedl jsem již důkladný průzkum zdejšího monetárního systému, takže mi bylo jasné, co mám hledat.

První skříně zaplňovaly měďáky. Ve tmě byla dobře cítit jejich tloušťka. Podle logiky by v té další měly být stříbrňáky. Nabral jsem jich tedy půl tašky. Poté jsem zahlédl vřadu menší skřínku. Usmál jsem se a nahmatal jsem oblé tvary. Zlaté dukáty. Spousta zlatých dukátů! To bude podařený lup! Jakmile se taška stala příliš těžkou, nechal jsem toho. Vyvaruj se chamtivosti, Jime.“ Po pronesení této dobré rady jsem si přehodil tašku přes rameno a odešel stejným způsobem, jakým jsem vešel.

Na nádvoří stály stráže, ale nevšímly si, jak vcházím do stodoly. Rozsvítil jsem v automobilu palubní desku. Vydávala světla až příliš. Otevřel jsem zámek přihrádky vložil jsem tam svůj lup. Po uzavření mne ovládl pocit velké úlevy. Ve své představivosti jsem táhl další věži. Šachová partie se vyvíjela podle plánu a výrazně se začal rýsovat blížící se mat.

„A teď si, milý Jime, lehni a chvíli se prosípi. Čeká tě výjimečně únavný den.“

Bručel jsem, oháněl se rukama a odvracel se, ale pošťuchování neustávalo. Nakonec jsem otevřel zalepené oči a zavřel vztekle na Drenga, který se mne snažil vzbudit. Vyděšeně ustoupil o krok vzad.

„Nebij mne, pane. Já jen dělám to, co mi přikázal. Je čas vstávat, protože oddíly se již shromažďují na nádvoří.“

Zabručel jsem nějaký nesmysl a okamžitě jsem se rozkašlal. Hned nato se přede mnou objevil pohár studené vody. Dal jsem si velký lok a padl jsem zpátky na kavalec. Nebylo to poprvé, co jsem pocítil uznání pro úřad sluhy. Byl jsem ale rozlámaný, rozbolavělý a unavený. Nepřízeň osudu může oslabit dokonce i vitalitu mládí. Zakýval jsem hlavou a podrbal jsem se na prsou, vztekly sám na sebe pro tu chvíli sebelítosti.

„Jdi, můj dobrý Drengu. Přines něco k pití, protože alkohol je asi jediný povzbuzující prostředek, který tu mají.“

Vyšel jsem na dvůr a se vzdycháním a frkáním jsem si vylil vědro studené vody na hlavu. Když jsem si utíral tvář, v jasném světle hvězd jsem uviděl, jak se vojáci staví do fronty na munic. Začínalo velké dobrodružství. Když jsem se vrátil, Dreng už na mě čekal. Usdl jsem na kavalcu a spořádal odpuzující snídani sestávající ze smažených fazolí a odporného vína. Tentokrát jsem se rozhodl je vypít. Mezi sousty jsem hovořil, protože to byla poslední příležitost, jak si o samotě promluvit se svým sluhou.

„Drengu, tvá vojenská kariéra se blíží ke konci.“

„Nezabíjej mě, pane!“

„Vojenská kariéra, ne tvůj život, idiote. Dnes v noci mi budeš sloužit naposledy, ráno už budeš doma se svou odměnou... Kde tvůj otec schovává peníze?“

„Jsme příliš chudí, než abychom měli nějaké dukáty.“

„Nepochybuji o tom. Kde by je ale schoval, kdyby je měl?“

To byla složitá otázka a on o ní přemýšlel celou tu dobu, co já jsem polykal snídani a snažil se na něj při tom nedívat. Nakonec můj sluha promluvil: „Zakopal by je pod ohništěm. Pamatuji si, že to jednou udělal. Každý zakopává peníze pod ohništěm. Když se to udělá, tak je nikdo nenajde.“

„Výborně. Když se to tak udělá, tak je zcela určitě najde každý. Musíš se svým bohatstvím udělat něco lepšího.“

„Dreng nemá bohatství.“

„Dreng bude bohatý, a to ještě před východem slunce. Zaplatím ti, ty pak poběžíš domů a najdeš poblíž dva stromy. Natáhni mezi nimi provaz. A pak vykop díru přesně tam, kde bude polovina provazu. Zakopej tam své peníze. Takhle je budeš vždy schopen najít, kdykoli je budeš potřebovat. A ber vždy jen několik mincí. Pochopils?“

Nadšeně přikývl.

„Dva stromy. V polovině mezi nimi. V životě jsem nic takového neslyšel.“

„Ano. To je skutečně revoluční nápad,“ vzdychl jsem těžce. Nepochybně byla věc, o kterých Dreng nikdy neslyšel, náramná spousta.

„Pojďme, chci, abys byl topičem na mém ohnivém voze.“

Vstal jsem a pak jsme se odebrali do stodoly. Oddíly již stály připraveny v řadách. Nakonec se objevili zívající důstojníci, v jejichž čele šel Capo. Dreng se vyšplhal na sedadlo vedle mne a vyjekl strachy, když jsem zapnul osvětlení přístrojů.

„Dábelská záře! Světla duchů! Znamení smrti!“

Chytil se ze všech sil za prsa; vypadalo to, že se připravuje na smrt. Pořádně jsem s ním zatřásl.

„To jsou baterie! Dar vědy, který dorazil na tuhle pitomou planetu. A teď se přestaň třást a otevři tašku.“

Myšlenka na smrt ho opustila rychle - aby ne, při pohledu na stříbrné a zlaté dukáty které létaly do jeho tašky. Zato oči mu div nevylezly z důlků. To bylo bohatství, které mu mělo zcela změnit život. Podařilo se mi tedy vykonat aspoň jeden dobrý skutek...

„Co tam děláš?“

Capo Dimonte stál na prahu stodoly a podezřívavě zíral.

„Startuji motor, vaše excelence.“

„Vyhod' odtamtud sluhu, vstupuji dovnitř!“

Mávl jsem na stále ještě omámeného Drenga, aby ustoupil dozadu, a na jeho místo se vyšplhal Capo.

„Tvá přítomnost je pro mne ctí, Capo Dimonte.“

„Máš pravdu. Pojedu a oddíly půjdou pěšky. A teď to rozjed'.“

Vyzvědači vyšli ještě než jsme se překolébali přes most a hráz. Hlavní oddíly vyrazily za námi a přes časnou hodinu bylo v jejich pochodu vidět nadšení. Všichni, dokonce i sluhové, ztratili během přepadení to, co měli. Všichni tedy planuli touhou po pomstě a loupení.

„Capo Docci musí být zajat živý,“ ozval se najednou Capo Dimonte.

Již jsem mu chtěl přitakat, když mi došlo, že hovoří sám se sebou.

„Odvezu ho svázaného do své tvrze! Nejdřív ho trochu stáhneme z kůže. Ano, trochu kůže, na stuhu ke klobouku... A pak oslepení. Ne. Ne tak najednou. Jen jedno oko. Musí přece vidět, co se s ním děje...“

Pokračoval tak ještě po dost dlouhou dobu, ale já už neposlouchal. Měl jsem sám dost o čem přemýšlet. A několika věcí jsem i litoval. Když byl Střelec zabit, zlost mi odebrala schopnost rozumného uvažování, na které jsem se měl upnout. Nyní jsem pro sebe neměl žádnou omluvu. Na tuhle výpravu jsem vyrazil čistě z touhy pomstít se. A nemohl jsem si namlouvat, že to dělám pro vzpomínku na Střelce, protože on by byl proti násilí. Bylo už ale pozdě couvnout. Výprava vyrazila.

„Zastav!“ rozkázal náhle capo a já sešlápl brzdu.

Na cestě před námi stála skupinka lidí. Naše přední stráž. Capo slezl na zem a já se vyklonil, abych viděl, co se děje. Vedli nějakého člověka s rukama svázanýma za zády.

„Co se stalo?“ zeptal se Capo.

„Sledoval cestu, pane. Chytili jsme ho, než stačil utéct.“

„Kdo to je?“

„Voják. Jmenuje se Palec. Znáám ho. Sloužili jsme spolu v jižní armádě.“

Capo přistoupil k vězni a zavrčel: „Mám tě, Palce. Svázaného a bezbranného.“

„Jo.“

„Jsi člověk capa Docciho?“

„Jo. Sloužím u něho. Vzal jsem od něj dukáty.“

„Už dávno jsi je utratil za víno a děvky. Budeš mi sloužit a brát dukáty ode mě!“

„Jo.“

„Rozvažte ho. Barkusi, stříbrný tolar pro toho člověka.“

Tihle žoldáci bojovali dobře, ale také lehce přecházeli na druhou stranu. Proč ne? Neměli žádný zájem na hádkách mezi capy. Jakmile si Palec vzal minci, vrátili mu zbraň.

„Mluv, Palce,“ rozkázal Capo. „Teď jsi můj věrný sluha, který ode mne vzal dukát. Kdysi jsi ale sloužil u capa Docciho. Pověz, co chystáš?“

„Jo. To není tajemství. Ví, že tvoje armáda neměla ztráty a napadneš ho, jak jen to půjde. Několik nás poslal, abychom pozorovali cestu. Myslí si ale, že než zaútočíš, trochu vody v řece ještě uplyne. Je pořád opilý - a to je znamení, že nic nečeká.“

„Vrazím mu meč do břicha a vypustím z něj víno i vnitřnosti!“ Capo se jen s námahou odtrhl od té vidiny a přinutil k návratu do skutečnosti. „Co jeho lidé? Budou bojovat?“

„Jo. Právě byla výplata. Nemají ho ale v oblíbě a jakmile prohrají bitvu, přejdou na naši stranu.“

„Stále lepší. Zařaď se. Vyzvědači vpřed. Nastartuj!“

Poslední věta byla určena mně. Jakmile Capo klesl na sedadlo, spustil jsem motor a opět jsme se rozjeli. Pochod již nic nepřerušovalo. S krátkými přestávkami na odpočinek po každé hodině jsme postupovali značnou rychlostí k tvrzi nepřítele. Dlouho před svítáním jsme dorazili ke zvědům čekajícím u cesty. Bylo to mnou určené místo. Tvrz capa Docciho byla za další zatáčkou.

„Nyní určím pozorovatele,“ prohlásil Capo a vylezl z kabiny.

„Dobře. Můj sluha ukáže vojákům místo, kde se mohou ukrýt a vidět přitom na bránu.“

Počkal jsem, až Capo odejde z doslechu, a zašeptal jsem Drengovi: „Vezmi si svou tašku a všechno, co máš, protože se sem už nevrátíš.“

„Nerozumím, pane...“

„Pochopíš, když zmlkneš a místo žvanění budeš poslouchat. Odved' vojáky do toho křoví, kde jsme se schovávali při přípravě na střelcův útek. Pamatuješ si to místo?“

„To za spáleným stromem, za keří...“

„Výborně. Výborně. Mně to ale říkat nemusíš. Takže tam doved' vojáky, ukaž jim, kde se mají schovat, a pak si lehni poblíž. Chvilí po rozednění tu začne pěkná mela. Nic při ní nedělej, rozumíš? Neříkej nic, jen přikývi.“

Přikývl.

„Dobrá. Až vojáci odběhnou, zůstaň na místě. Až všichni odejdou a nikdo se nebude dívat, uteč. Běž do lesa, pak se vrať domů a ukryj se, než se vše uklidní. Pak si spočítej své dukáty a žij šťastně až do konce svých dní.“

„To už nebudu tvým sluhou, pane?“ „Souhlasí. Jsi počestně propuštěn z armády.“ Padl na kolena a chytil mne za ruku. Než ale stačil něco říct, přiložil jsem mu prst na rty.

„Byls dobrý pucflek. A teď buď dobrý civil. Padej!“ Díval jsem se, jak odchází, dokud nezmizel ve tmě. Hloupý, ale věrný. A byl to můj jediný přítel na téhle zatracené planetě. Jediný, který mi zůstal, když střelec...

Ten nezdravý řetěz myšlenek přerušil capo šplhající do kabiny. Za ním se sem začali cpát ozbrojení vojáci. Nastupovali tak dlouho, až zaplnili veškerý volný prostor jako sardinky v konzervě. Capo pohlédl na oblohu.

„Svítá. Zakrátko se rozední a pak to začne...“ Zbývalo nám jen čekat. Ve vzduchu bylo cítit takové napětí, že bylo těžké i jen dýchat. Pozvolna se ze tmy začaly vynořovat tváře. Všechny nesly stejný odhodlaný výraz.

Soustředil jsem se na to, co se asi děje za zatáčkou, vzpomínaje, jaké to bylo, když jsme tam leželi s Drengem, čekali a pozorovali... Zavřená brána tvrze, zdvižený most, vše se rýsující stále výrazněji v záři vycházejícího slunce. Kouř z ohnišť stoupá zpoza tlustých zdí. A poté hemžení vojáků na hradbách. Střídání stráží. Nakonec otevření brány a spuštění mostu. Co dál?

Budou dělat to, co obvykle? Pokud ne, tak budeme zakrátko objeveni.

„Signál!“ vykřikl Capo a zaryl mi loket do žeber.

Nemusel. Zahlédl jsem mávajícího vojáka v okamžiku, kdy se objevil. Sešlápl jsem pedál plynu, bleskově jsme nabrali vysokou rychlost, projeli zatáčkou, otřásaje se a poskakuje ve vyjetých kolejkách, a hnali jsme se přímo k bráně.

Strážní pozvedli hlavy a s otevřenými ústy zírali, jak se na ně řítíme. Také otroci tlačící vůz stanuli jako zařezaní.

Pak se rozlehly výkřiky. Most zapraskal, jak se ho snažili zvednout, ale stále byl na něm vůz a otroci. Ozývalo se třeskání bičů a vykřikované rozkazy. Každá ztracená vteřina nám dovolovala získat několik desítek metrů. Nakonec otroci začali táhnout vůz zpátky, ale bylo už pozdě.

Dostali jsme je. Přední kola udeřila do mostu a my jsme s lomozem a třeskem nadskočili do výšky. V okamžiku, kdy jsme najeli do vozu, jsem zadupl pedál brzdy. Otroci a strážní naskákali do příkopu, aby se zachránili před smrtí. My jsme smykem, se zablokovanými koly, udeřili přímo do středu brány.

„Za capa Dimonteho, dukáty a Boha!“ vykřikl Capo a vyskočil ven.

Schoulil jsem se za volanem a ostatní vyrazili za ním - přes moje záda.

Rozlehly se výkřiky, vrstění a střelba z pistolí. Za zády mi zněl bojový pokřik zbylé části útočící armády. Zhlédl jsem, jak Capo a jeho lidé dobývají bránu a odhánějí od spouštěcího mechanismu vojáky pokoušející se zdvihnout most.

Jeho zdvižení bylo samozřejmě nemožné, protože na něm stál automobil. V tom byla zázračná jednoduchost mého plánu. Jakmile jsem vjel na most, musel zůstat tam, kde jsem byl. Teprve nyní jsem projel bránou, abych uvolnil cestu ostatním oddílům. Bitva o tvrz capa Docciho začala.

30

Tak tohle tedy byl neočekávaný útok, který skutečně nikdo neočekával. Naše armáda se vlévala přes most na nádvoří, zatímco vojáci capa Docciho teprve vycházeli z ubytoven. Strážé na hradbách bojovaly urputně, ale měli jsme nad nimi početní převahu.

Abych způsobil ještě více zmatku, zapnul jsem zvukové efekty, pověsil jsem se na šňůru od pišťaly a najížděl jsem na obránce, který se pokoušeli soustředit na jednom místě. Několikrát na mne vystřelili, pak uskočili a rozprchli se do stran. Zahvízdal jsem a uviděl jsem, že bitva se vyvíjí v náš prospěch.

Obránci na hradbách zvedali ruce a vzdávali se. Od počátku jsme nad nimi měli početní převahu, a navíc, jak nám bylo řečeno, neměli zvláštní důvody, proč bojovat za capa Docciho. Chtěli si tedy zachránit život.

Skupina důstojníků u vnitřní brány předvedla více bojového ducha a nyní se tam odehrával urputný boj. Obránci ale byli systematicky zabíjeni a nakonec byli přinuceni se vzdát. Dva se pokoušeli uniknout do budovy, ale těžké dveře se jim zabouchly před nosem.

„Přineste pochodně!“ vykřikl Capo Dimonte. „Vykouříme ty zmetky!“

Bitva skončila tak rychle, jak začala. Brána, hradby i nádvoří byly v našich rukou. Obráncům zbyla jen hlavní budova. Capo Dimonte dokonale věděl, jak si s tím poradit. Zamával nad hlavou planoucí pochodní a hlasitě vykřikl: „Docci, ty tlustá ropucho! To je tvůj konec. Vylez a bojuj jako muž. Nebo tě spálím, ty štěnice. A upálím zaživa i všechny muže, ženy, děti, psy, krysy a holuby. Všechno, co tam je s tebou. Vylez a bojuj, prašivý červe, nebo zůstaň a my z tebe uděláme pečínku!“

Z budovy se rozlehl výstřel a kulka se odrazila u nohou capa Dimonteho. Ten zamával zakrváceným mečem a zahřměla salva stovek výstřelů. Kulky dopadaly na zdi, bušily do zavřených dveří a mizely v oknech. Když salva ustala, zevnitř budovy se ozvaly pronikavé výkřiky.

„To bylo varování!“ vykřikl Capo Dimonte. „Nebojuju s ženami, ani s dobrými vojáky, kteří se vzdají. Složte zbraně a budete volní. Jestli budete klást odpor, spálím vás zaživa. Chci jen jednoho. Tu svini Docciho. Poslouchej, Docci. Ty mamlasi, trhane, červe...“

Pokračoval tak dál a stále více se rozohňoval. Pochodeň prskala a kouřila a z budovy se rozlehly zvuky tlumených výkřiků a bitky.

Poté se rozevřely dveře a jimi proletěl hlavou napřed capo Docci. Byl bos, napůl svlečený, ale v ruce držel meč. Za okamžik zakopl o schod a natáhl se na nádvoří jako prkno.

Při pohledu na svého oblíbeného nepřítele Capo Dimonte ztratil chatrné zbytky sebeovládání. Zavyl vzteky a vyrazil. Docci se zakrvácenou tváří vstal a zvedl meč.

To představení stálo za pohled, takže se všichni dívali. Po dobu souboje obou vůdců nastalo neformální příměří. Vojáci spustili zbraně a ve všech oknech se objevily zvědavé tváře. Opustil jsem volant a postavil jsem se vedle auta, odkud byl na bojující dokonalý výhled.

Co se týče vzteku a schopností, dobře se k sobě hodili. Dimonteho meč udeřil do nastavené čepele Docciho. Ten elegantně odrazil úder a bodl. Dimonte ale uskočil dozadu. Poté bylo slyšet údery ocele o ocel, které doprovázely šťavnaté kletby

Postupovali vpřed a zase ustupovali, mávající meči jako cepy. Byl to primitivní šermířský souboj, ale velice energický. Zvedl se křik, když Dimonte poprvé zasáhl. Zranil Docciho na boku. Košile se zbarvila do ruda.

To byl počátek konce. Dimonte byl silnější, vzteklejší, měl blíž k vítězství. Jestli Docci skutečně pil tolik, jak se o něm říkalo, tak musel bojovat nejen s nepřítelem, ale i s kocovinou. Dimonte začal útočit stále silněji. Bezhlavě sekal a zatlačoval protivníka přes celý dvůr. Konečně se Docci opřel zády o zeď budovy a nemohl dál ustupovat. Dimonte odrazil jeho výpad, udeřil ho rukojetí meče do čelisti a pak jej rychlým úderem odzbrojil.

V záchratu vzteku zapomněl na podrobné plány sadistického mučení. Rozmáchl se a sekl.

Nebyl to příjemný pohled, když ostrá ocel rozřála Docciho hrdlo. Udělalo se mi špatně. Otočil jsem se. Právě v té chvíli slunce zakryl stín.

Nejprve se nahoru podíval jeden, pak ostatní, a všichni zadrželi dech. Já také pohlédl vzhůru. Jenže já na rozdíl od všech ostatních věděl, na co hledím.

Oslepila nás strašlivá záře kosmoletu třídy D, vybaveného atmosférickým G-modulem. Obrovská hmota lodě se vznášela nad nádvořím lehce jako pírko a pak strnula nad našimi hlavami jako mlčenlivá hrozba.

Otočil jsem se a skočil jsem do kabiny. Nedalo se nikam utéct.

Dohrabal jsem se k úkrytu, právě když z lodi vyletěly první stříbřité koule. Zděšeně jsem na ně pohlédl. Pak jsem se zhluboka nadechl a zadržuje dech jsem zatáhl za dvířka od úkrytu a strčil dovnitř ruku. Sedal jsem si na sedadlo řidiče a současně jsem vytáhl koženou tašku.

Okolo dopadaly koule, rozbíjely se, šířily kolem sebe oblaka plynu. Ve chvíli, kdy jsem si kladl tašku do klína, začali k zemi padat první vojáci. Nemotorně jsem zaťal prsty do bezpečnostního pásu, až se napnul, a v téže chvíli se Capo Dimonte zachvěl a padl na tělo svého mrtvého nepřítele.

Začalo mě svrbět v nose. Zapjal jsem přezku pásu na tašce a připevnil jsem si ji tak k sobě.

To bylo vše, co se mi podařilo udělat.

Už mě začaly bolet plíce, takže jsem se naposledy rozhlédl po nádvoří. Pronásledoval mne silný pocit, že je to rovněž poslední pohled na milou planetu Spiovente.

„Sbohem!“ vykřikl jsem a vypustil jsem zadržovaný vzduch. Pak jsem se nadechl...

Bylo mi jasné, že jsem při vědomí. Pod zády jsem cítil cosi měkkého a něco mě lehce štípalo do zavřených víček. Báť jsem se je otevřít. Pamatoval jsem si ještě bolest hlavy která doprovázela předchozí omámení. Při tomto pomýšlení jsem se schoulil a pohnul jsem hlavou.

A nic jsem neucítil. Povzbuzen tím malým experimentem jsem lehce pootevřel jedno oko. Stále nic. Zamrkal jsem v ostrém světle, ale bolest stále žádná.

„Nějaký jiný plyn. Srdečně děkuji,“ prohlásil jsem nahlas a doširoka jsem rozevřel oči.

Nacházel jsem se v malém pokojíku se zaoblenými kovovými stěnami a ležel jsem na úzkém lůžku. I kdyby nebyla vznášející se kosmická loď to poslední, co jsem při vědomí viděl, stejně bych poznal, že jsem na palubě. Kde jsou ale mé dukáty? Rychle jsem se rozhlédl kolem sebe, ale v dohledu určité nebyly. Rychlý pohyb mi způsobil silnou závrať. Padl jsem zpátky na lůžko a hekl jsem.

„Vypij to. Eliminuje to projevy otravy plynem.“

Otevřel jsem oči a podíval jsem se na velkého muže, který za sebou právě zavíral dveře. Měl na sobě jakousi uniformu se zlatými knoflíky, pásky a odznaky. Così jako vánoční stromček, jaký se obvykle snaží napodobit vojáci. Podal mi plastický pohárek. Opatrně jsem ho uchopil a čichl jsem si k obsahu.

„Bývali bychom měli dost času tě otrávit nebo zabít, když jsi byl v bezvědomí,“ poznamenal.

Nevyvratitelný argument. Vypil jsem horkou tekutinu a hned mi bylo lépe.

„Ukradl jsi mi peníze,“ ozval jsem se, právě když chtěl promluvit.

„Tvoje peníze jsou v bezpečí...“

„V bezpečí budou teprve na mém opasku. Stejně jako když jsi mě našel. Ten, kdo je vzal, je zloděj.“

„Ty mi neříkej nic o zlodějích,“ zavrčel. „Sám jsi je určitě ukradl.“

„Dokaž to! Říkám ti, že jsem si ty peníze vydělal těžkou prací - a nemám v úmyslu dovolit, aby byly ukradeny na nějaké renty pro vdovy a sirotky po zabitých ve hvězdných válkách...“

„Dost! Nepřišel jsem, abych se tu bavil o tvých ubohých dukátech. Budou deponovány v Galaktické bance...“

„Na jaké procento? V jakém směnném kurzu?“

Teď už měl vztek, i když sebeovládání ještě neztratil.

„Tak dost! Jsi v pěkném maléru a máš toho hodně co vysvětlovat. Profesor Lustig říká, že se jmenuješ Jim. Jaké je tvé příjmení a odkud pochází?“

„Jmenuji se Jim Nixon a jsem z Venie.“

„Nikam se nedostaneme, jestli nepřestaneš lhát. Jmenuješ se James diGriz a jsi uprchlý vězeň z Rajského kouta.“

Při této informaci jsem, jak si zajisté dovedete představit, vytřeštil oči. Ať už to je kdo chce, má k dispozici docela dobrou výzvědnou službu. Uvědomil jsem si, že už nestojím proti amatérské družině profesůrků. Předhodil mi tuto informaci, aby mne vyvedl z rovnováhy a rozvázal mi jazyk. Jenže to na mě neplatí. Přehodil jsem výhybku, sedl jsem si na lůžko tak, abych mu viděl přímo do tváře, a klidně jsem prohlásil: „Nebyli jsme si představeni.“

Vztek ho už přešel, teď se ovládal stejně jako já. Otočil se, stiskl tlačítko na stěně a z té se vynořila kovová židle. Usedl na ni a přehodil si nohu přes nohu.

„Kapitán Warod z Flotily Ligy. Specializuji se na planetární zakončovací operace. Jsi připraven odpovídat na otázky?“

„Ano. Pokud budeš souhlasit s výměnou jedna za jednu. Kde jsme?“

„Přibližně třináct světelných let od Spiovente. To tě určitě potěší.“

„Potěšilo.“

„Nyní je řada na mně. Jak ses na tuhle planetu dostal?“

„Na palubě venianské obchodní lodi pašu jící zbraně pro nyní již v pánu zesnulého capa Docciho.“

To ho zaujalo. Zvědavě se přisunul blíže a zeptal se: „Kdo byl kapitán té lodi?“

„Nejsi na řadě. Co se mnou chcete udělat?“

„Jsi uprchlý vězeň. Budeš odvezen na Rajský kout, kde si odsedíš svůj trest.“

„Skutečně?“ usmál jsem se neupřímně. „Rád bych ti odpověděl na tvoji otázku, jenže se mi jméno toho kapitána naprosto vykouřilo z hlavy. Nechceš mi říci, kdo to je?“

„Nehraj si se mnou, Jime. Jsi v maléru. Spolupracuj se mnou a já pro tebe udělám, co bude v mých silách.“

„Dobrá. Vzpomenu si na to jméno, ty mne vysadíš na neutrální planetě a budeme si kvít.“

„To je nemožné. Existují záznamy - a já jsem představitel zákona. Musím tě odvézt na Rajský kout.“

„Díky Právě jsem dostal poúrazový šok a postihla mne amnézie. Chápeš. Plyn, stres, mizerné jídlo... Než odejdeš, mohl bys mi říci, co se stane se Spioventem?“

Uvelebil se na křesle a bylo vidět, že vůbec nemá v úmyslu odejít.

„Nejdříve ukončíme ten nešťastný Lustigův experiment. Byli jsme k tomu donuceni Intergalaktickým svazem užité socioekonomie. Podařilo se jim získat dostatečné fondy, aby převedli do praxe některé ze svých šílených teorií.

Financovalo je mnoho planet. Jednodušší bylo dovolit jim, ať ze sebe udělají idioty sami, než se pokoušet je zadržet.“

„A udělali ze sebe blázny?“

„Přesně tak. Všichni již byli deportováni a velice se jim to zamlouvalo. Jedna věc je vymýšlet politické a ekonomické teorie. Snaha o jejich použití v těžké skutečnosti se může ukázat být těžkou záležitostí. V minulosti už takové pokusy proběhly - a vždycky to skončilo tragicky. Teď už neznáme žádné podrobnosti, jaksi se ztratily ve zmátcích času. Kdysi ale existovala šílená doktrína nazývaná monetarismus, která prý zničila celé kultury i planety. Teď se další experiment ukázal být fiaskem, takže se o celou záležitost postarají specialisté, kteří konečně udělají to, k čemu mělo dojít již dávno.“

„Invaze?“

„Moc ses díval na krváky v 3V Měl bys vědět, že války jsou zakázány. Vůbec o něčem takovém neuvažuj. Máme lidi, kteří budou pracovat uvnitř existující společnosti Spiovente. Pravděpodobně u capa Dimonte, protože právě zdvojnásobil své državy Pomohou mu a pobídnou ho, aby sílil a obsazoval nová teritoria.“

„A zabíjel stále víc lidí?“

„Ne. Dohlédneme na to. Zakrátko nebude schopen vládnout bez pomoci, a naši byrokraté jen čekají, aby mu pomohli. Centralizovaná vláda...“

„Vznik soudnictví, daní. Znovu tytéž metody. Říkáš přesně to, co Lustig.“

„Ne zcela. Naše postupy jsou osvědčené a fungují. Během jedné, nejvýš dvou generací bude Spiovente přijata do společenství civilizovaných planet.“

„Gratuluji. A teď prosím odejdi, abych si mohl sednout a popřemýšlet o trestu, který mě čeká.“

„Stále nechceš prozradit jméno toho pašeráka? Může dál pašovat - a za další zločiny budeš zodpovědný ty.“

„Skutečně. Budu. Nejsem ale zodpovědný i za zabití na nádvoří tvrze? Ten útok byl můj nápad. Dimonte by ale zaútočil i bez něho a pak by bylo ještě více zabitých. Není lehké přijmout takovou zodpovědnost.“

Kapitán Warod musel číst v mých myšlenkách.

„Máš vůbec nějaký smysl pro zodpovědnost?“ zeptal se.

Dobrá otázka. Chytrý jako liška.

„Ano, mám. Věřím v život a v jeho nedotknutelnost, nevěřím v zabíjení. Každý z nás má jen jeden život - a já nechci být zodpovědný za ukřácení ani jednoho. Myslím, že jsem udělal několik chyb a něco jsem se z nich naučil. Ten pašerák se jmenuje kapitán Ga. „Garth,“ dořekl. „Pozorovali jsme ho. To byla jeho poslední cesta.“

Zatočila se mi hlava.

„Proč ses mě tedy ptal, když to víš od začátku?“

„Ve tvém zájmu, Jime. Jen proto. Říkal jsem ti, že nejdůležitější je pro mě spolupráce. Dospěl jsi k závažnému rozhodnutí - a já věřím, že díky tomu budeš lepším člověkem. Přeji ti štěstí do budoucna,“ vstal a chystal se odejít.

„Moc děkuju. Budu vzpomínat na tvá slova, až budu válet balvany v kamenolomu.“

Zastavil se v otevřených dveřích a usmál se na mě.

„Zabývám se spravedlností jen ve velkém měřítku. A abych pravdu řekl, nevěřím, že má smysl zavírat někoho za nepovedené přepadení banky. Jsi stvořen k něčemu lepšímu. Proto tě také odvážím do vězení. Budeš přeložen na jinou loď, na jinou planetu, kde tě zavrou ihned po přistání.“

Ve dveřích se ještě na okamžik otočil.

„Vzhledem k tomu, cos mi řekl, zapomínám, že máš stále ještě v podrážce paklíč.“

Poté již odešel definitivně. Pohlédl jsem na zavřené dveře a vybuchl jsem smíchy. Tak přece jen je ten starý dobrý Vesmír zaplněn skvělými věcmi určenými jen pro ty, kdo znají svoji cenu. A já tu svoji znám.

Díky ti, Střelče. Díky za všechno. Dokázals to. Vedls mne a učil. Díky tobě se narodila Ocelová krysa.

vydaného nakladatelstvím Bantam Books
v New Yorku v roce 1985, přeložil Evžen Jidra
Ilustrace na obálce Chris Foss
Grafická úprava obálky Martin Zhouf
Odpovědný redaktor Richard Podaný
Sazba MPN
Vydalo nakladatelství MUSTANG s.r.o. jako svou 335. publikaci
Plzeň 1997, vydání 1. Vytiskla tiskárna FINIDR Ji, spol. s r. o., Český Těšín.
Prodejní cena včetně DPH 109 Kč